KUM FIRTINASI

Dubai'ye mesleğiyle ilgili bir konuda çalışmaya gelen Samantha, bir kadının da bir erkek gibi petrol mühendisliği yapabileceğine inanıyordu. Aynı projede beraber çalıştıkları Max Kramer'ın da tek ilgilenmesi gereken şey, genç kadının işini nasıl yaptığı olmalıydı. Ama bütün kadın arkadaşları meslek sahibi olan Max, her nedense onun bu işe uygun olmadığını düşünüyordu. Oysa başından geçen iki kötü tecrübeden sonra Samantha'nın mesleğinden başka sarılacağı bir şey yoktu. Çevresindeki erkekler ona özel bir ilgi göstermeye kalktığında midesi bulanıyor ve hiçbir erkeğin dokunuşuna tahammül edemiyordu. Şimdi de Max'le aralarındaki iş ilişkisi giderek yakın bir beraberliğe dönüşürken Samantha bir türlü kurtulamadığı rahatsızlıklar yüzünden bu beraberliğin de uzun ömürlü olmayacağını biliyordu.

(KDV dahil) **250 TL.**

Ann Cooper

KUM FIRTINASI

235

GELİŞİM AŞK ROMANLARI
BEYAZ DİZİ
235

KUM FIRTINASI

Ann Cooper

KUM FIRTINASI

Samantha, sırtında ve saçlarında dolaşan ellerin arasında sıkışıp kaldığını hissediyordu. Max onu bütün gücüyle kendine çekiyor, öpüşlerine karşılık vermesi için zorluyordu. Genç kız kendini birden o korku girdabının içinde buldu yeniden. Bütün dünyası bir anda kararmış ve başı dönmeye başlamıştı... Şimdi peşindeki bir adamın nefes alıp verişinden ve ayak seslerinden başka bir şey duymuyordu... Hayır! Kendi ayak sesleriydi bunlar, kendi soluğuydu... Durmadan koşuyor, araba farları gözünü alıyordu...

Avazı çıktığı kadar haykırmaya başladığında, Max hayretle geri çekildi.

Sevgili okurumuz,

İşte İlkbahar! Güzelliğin ve aşkın yenilendiği, duyguların tazelendiği, yeni duyarlıkların, yeni sevgilerin filizlendiği bu genç mevsimde size en güzel aşk romanlarını sunmayı sürdürüyoruz. Bütün yapacağınız, şöyle rahatça oturup ayaklarınızı uzatmak ve kendinizi okuduğunuz romanın sayfaları arasından canlanacak düşlere bırakmak...

Önümüzdeki aylarda yayınlanacak romanlarda sizi yine dünyanın birbirinden güzel beldelerinde dolaştıracak, yeni insanlarla, yeni aşklarla tanıştıracağız.

Sıcak duygularımızla,

GELİŞİM AŞK ROMANLARI

BEYAZ DİZİ
ve
Yeni Umutlar

KUM FIRTINASI

Ann Cooper

GELİŞİM AŞK ROMANLARI
BEYAZ DİZİ

GELİŞİM YAYINLARI

Bu

BEYAZ DİZİ

....

özel kitaplığına aittir.

İngilizce adı: MAELSTROM

Kıbrıs satış fiyatı: 350 TL.

Dizgi: Ağaoğlu Tesisleri
Baskı: Apa Ofset Basımevi
Kapak renk ayrımı: Fan Grafik

BİRİNCİ BÖLÜM

Samantha arabasının kapısını kilitlerken, adamın kendine doğru geldiğini gördü. Sıcak, tozlu otoparktaki öteki araba onun olmalıydı. Uzun boylu, sert görünüşlü bir adamdı. Samantha tehlikeyi sezerek, tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.

«Mepco'da mı çalışıyorsunuz?» diye sordu yabancı adam. Tahakküm edici sesi ve sert yüz çizgileriyle tipik bir İngiliz'di.

Samantha istifini bozmadan adamın gözlerinin içine baktı. «Fark eder mi?» diye karşılık verdi. Bir yandan da şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu. Yoksa falcı falan mıydı bu adam? Daha önce hiç tanışmadıklarından emindi. Aksi halde mutlaka hatırlardı.

Zeki, tepeden bakan gözlerle, genç kızı, kızıl buklelerinden başlayarak, sandaletlerinden gözüken parmak uçlarına kadar süzdü. Sonra, «Ne zamandan beri buradasınız?» diye sordu. «Eminim Ortadoğu'ya ilk gelişinizdir,» diye ekledi ardından da. Sabahın parlak ışıklarında gözleri kamaşıyordu adamın. Güneş gözlüklerini arabada unutacak kadar aceleyle mi inmişti acaba?

Genç kız derin bir soluk aldı, «Dubai'ye geleli beş gün oluyor,» dedi. «Şimdi zahmet olmazsa bana kim...»

Adam, genç kızın sözünü keserek, «Beş gün içinde kadınların burada bu kılıkta gezemeyeceğini öğrenemediniz mi?» dedi.

Samantha eğilip üzerindeki kısa şortla tişörte baktı. O kadar da garip bir durum yoktu ortada. «Ben kendimi oldukça saygın buluyorum. Havanın ne kadar sıcak olduğunu biliyorsunuz. Hem ne var bunda?» Yabancı adam bir süre hiç ses çıkarmadı. Sonra, «Dubai'de değilsiniz, burası çöl,» dedi. Bir adım daha atınca genç kız geriledi. Kendisine o kadar yaklaşmasına tahammül edememişti. «Siz sadece deve pazarını görmeye gelen ziyaretçilerden birisiniz, ama onların gelenekleri binlerce yıldır sürüyor. Bunlar çöl adamları... onurlu, kendilerine saygılı, dindar adamlar. Pazar yerine bu şekilde ve onların gözüyle bakacak olursak çıplak denecek bir kıyafette girmek, bu insanlara hakaretten başka bir şey olamaz.»

«Ne cesaretle?..» diyen genç kız, duyduğu öfkeye rağmen, bu adamın bir yerde haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı içinden. Nasıl olmuştu da bu kadar düşüncesiz davranmıştı. Adam doğru söylüyordu. Al Ain, hele deve pazarı, bildiği kozmopolit Dubai değildi! Buna dikkat etmemekle aptallık etmişti. Ama bu, genç adamın, onun üzerine yürüyüp bu şekilde konuşması için geçerli bir neden olamazdı. Sert bir sesle, «Peki, şimdi ne yapabilirim?» dedi genç kız. «Dünyanın yolunu katettim buraya gelinceye kadar. Uzun bir eteklik giymek için geri dönemem artık.»

«Git bir tane satın al,» diye karşılık verdi yabancı adam. Kahverengi gözleri hâlâ sertti, ama bakışları genç kızın uzun bacaklarına ve biçimli kıvrımlarına takılıp kalmıştı sanki. Samantha Whittaker da artık yirmi beş yaşındaydı ve liseli, acemi bir kız değildi.

«Satın almak? Ah, evet.» Bir süre sesini çıkaramadı. Neden düşünmemişti bunu? Yabancı

adam gitmek üzere döndüğünde, Samantha onun kim olduğunu ve kendisinin Mepco'da çalıştığını nereden bildiğini bile öğrenemediğini düşünüyordu. Tam bu sırada, adam, Samantha'nın omzunda sallanan fotoğraf makinesini fark etmişti, gitmekten vazgeçerek yanına geldi, anlaşılan bugünkü dersler daha bitmemişti.

«Bir de, sakın izin verilmeden resim çekmeye kalkışmayın,» diye gürledi. «Siz bir turist olabilirsiniz, ama bu adamlar turistlere gösteri yapmıyorlar. Yani sizin zevkiniz için...»

«Biliyorum,» diye iyice öfkeli bir sesle sözünü kesti adamın. «Onlar onurlu, kendilerine saygılı, dindar çöl adamları.»

«Doğru,» dedi genç adam. «Bunu sakın aklından çıkarma!»

Hızla geri döndü. Samantha da öfkeyle arabasına girdi, kontak anahtarını çevirirken ellerinin titrediğini görüp ürktü. Öfkesinin ardındaki asıl gerçeğin, yeniden başlayan o eski korkusu olduğunu çok geçmeden anlamıştı. Sinirlerini geren, midesini bulandıran, soğuk bir duygu... Bunları kafasından atmaya çalışarak gaza bastı ve otoparktan büyük bir gürültüyle uzaklaştı.

O sırada adam da arabasına girmişti. Samantha süratle yanından geçerken, 'Umarım toz içinde kalmıştır,' dedi içinden. Bir ara ön koltukta birinin daha olduğunu fark etmişti. Düz siyah saçlı, çok genç bir kızdı bu. Hayal meyal görebilmişti... belki de kızıydı adamın. Ama, yabancının otuz beşin üzerinde olmadığı da kesindi. Anlaşılan çok erken evlenmişti...

Sert bir dönüşle yola çıktığında arabanın soğuk hava sistemini çalıştırdı. Tartışmanın yarattığı öfkeye ve havanın sıcağına çok iyi gel-

mişti bu serinlik. Kendine hâkim olup yavaşlaması ve o küstah adamı bir an önce unutması gerekiyordu. Esmer tenli bir sürü adamın ve çocuğun arasından geçti, bir kamyondan boşaltılan keçileri bekledi ve en nihayet deve pazarını geride bırakıp Al Ain'e doğru yöneldi. Dükkânlar da neredeydi acaba? Sabahın bu saatinde açık yer var mıydı? Sonra günlerden cuma olduğunu hatırladı. Cuma! Her yer tatildi o gün. Tabii o Tanrının cezası adam o gün günlerden cuma olduğunu biliyordu mutlaka. Etek-lik falan alması onun umurunda bile değildi, sadece onu başından savmak istemişti o kadar!..

Yenilmiş olmaktan hiç hoşlanmadığı için, bomboş sokaklarda, en dar aralıklara bile dikkatle bakarak açık bir yer bulabilmek umuduyla yavaş yavaş ilerledi. Bir ara gözüne küçük bir dükkân ilişti. Kapısının önünde asılı plastik kaplarla kovalar arasında çocuk elbisesine benzeyen bir şey vardı. Arabayı bir gölgeye park ederek, içeri girdi ve çevresine bakındı. Dükkânda topu topu iki üç tane giysi vardı. Bir tanesi oldukça uzun, koyu mavi, etekleri kar desenleriyle süslü bir şeydi. Üzerine uyup uymadığına bakmadan onu aldı Samantha. Hintli dükkâncı oldukça şaşırmıştı onun bu davranışına. Üstüne olmayacağını biliyordu aslında, belki dört beş beden daha büyüktü kendisine. Şimdi o kahverengi gözlü şeytan, olsa olsa sadece ayak bilekleri açıkta kaldığı için suçlayabilirdi kendisini. Komikti doğrusu. Gözlerinin kahverengi olduğu nasıl da aklında kalmıştı?

Arabaya doğru ilerlerken camdaki parlak portakal rengi çıkartmayı gördü. Mepco'nun otoparkına kolaylıkla girmesini sağlayan ve firmanın adının yazılı olduğu bir çıkartmaydı bu.

Tamam işte, nerede çalıştığını buna bakıp anlamıştı o adam. Ama onun kim olduğunu pek açıklayamıyordu bu bilgi. 'Dubai oldukça küçük bir yer,' diye düşündü genç kız. Yakındaki müzenin otoparkına girip, aldığı uzun elbiseyi giydi. Bir yandan da, 'Nasıl olsa kısa zamanda kim olduğu anlaşılır,' diye düşünüyordu. Bir dahaki sefere, Tanrı korusun, gene burun buruna geldiklerinde hazırlıklı olmalıydı.

Bütün bunlar yarım saatin içinde olup bitmişti. Saatin sekiz olmasına daha vakit vardı. Kararını verip deve pazarına doğru ilerledi. Gerçek Arabistan buydu işte! Yüzünde halinden memnun ve oldukça heyecanlı bir tebessümle kendini tozlu kalabalığın içine bıraktı. Ama bu saygısız adam çok rahatsız etmişti onu. Görünürde kendisinden başka hiç kadın yoktu, hem de kırmızı saçlı olan bir tek kendisiydi. Bütün gözlerin üzerinde olduğunu hissediyordu Samantha. Koyu, gizemli, çöl bakışları... İlgiyle mi, yoksa hareketlerindeki Avrupai tarzı küçümseyerek mi baktıklarını merak ediyordu doğrusu. Buraya o şortla gelmediği için Tanrıya şükretti.

Samantha kalabalığın arasında zorla yürürken, bakışlarını sürekli çevresinde dolaştırıyor, gördüklerini, duyduklarını sindirirken adeta kendinden geçiyordu. Cin bakışlı küçük çocuklar ya hayvan yemi satıyor, ya da keçileri zaptetmeye çalışıyorlardı. Her adımbaşı hayvan pazarlığına girişmiş gururlu, esmer yüzlü adamlara rastlanıyordu. Durmadan birbirleriyle selamlaşan bu adamların yanık yüzleri, kendilerini yetiştiren çölün sert güzelliğini yansıtıyordu. Bellerinde, binlerce yıllık geçmişlerini hatırlatan, uçları kıvrık, öldürücü hançerler sallanıyordu. Sıcağın, tozlu giysilerin, rengârenk

başlıkların ve pırıl pırıl gülüşlerin cümbüşü içinde adeta sarhoş olmuştu genç kız. Ağılda keçilerle birlikte olan bir adam fotoğraf çekmesine izin verince Samantha gülerek ona teşekkür etti.

Birkaç kez üstündeki elbisenin eteklerine takılarak düşme tehlikesi geçirdiyse de fazla önemsemedi, çünkü gördükleri bu sıkıntıya değerdi. O sırada siyah çarşaflara bürünmüş, birkaç kadın gördü. Kaftanın altındaki şortu ve tişörtü aklına gelince sanki daha da çok sıcak bastı. Sonunda üstü açık bir ağılın içindeki develeri gördü. Telden içeri baktı. Beğendikleri hayvanları işaretleyen adamları hayranlıkla izledi. Bu işi yaparken sprey boya kullanıyorlardı. 'Bu işaretleme bin yıldır böyle yapılmıyor herhalde,' diye düşündü kendi kendine.

Sonra onu gördü. Tel örgünün öteki tarafında, develerin arasından kendisine doğru bakıyordu. Otoparktaki adam ve yanında da o kız! Samantha'nın hâlâ burada oluşuna şaşırmış mıydı? Acaba uzun bir elbise bulup bulamayacağını düşünmüş müydü? Gözlerinde güneş gözlükleri vardı şimdi. Ama bu mesafeden bile Samantha adamın kendisine baktığından emindi. Garip bir ürpertiyle arkasını döndü. Eğer bu pazar yeri turist eğlencesi değilse, onun burada ne işi vardı?

Bu kez onu düşünmemek o kadar kolay olmayacaktı. Bulunduğu yerden çıkmaya çalışırken göz ucuyla da, onun koyu kumral saçlı başını görebiliyordu. 'Umarım güneş çarpar,' diye düşündü.

Samantha kendini garip bir saklambaç oyununun içinde bulmuştu birdenbire. Yarım saat kadar sürdü bu. Ara sıra da genç adamın yanındaki kızın söylediklerini duymak için eğil-

diğini ve geçen çocuklara gülümsediğini görüyordu. Ama kahkahasını duyduğu zaman nerede ise çarpışacaklardı. Kalbinin gümbür gümbür attığını hissetti genç kız. İşte gene karşı karşıya gelmişlerdi ve adam kahkahalarla gülüyordu...

Saat dokuz buçuğu geçtiğinde, Samantha kendini sanki asırlardır dolaşıyormuş gibi hissediyordu. Sıcaklık da her geçen saniye biraz daha artıyordu. Dubai'den buraya gelebilmek için sabahın beşinde ayaklanmıştı. Karnının iyiden iyiye acıktığını hissedince, iş yerindekilerin Hilton'u tavsiye ettiklerini hatırladı birden. Yorgun bir halde pazar yerinden çıkıp adeta ayaklarını sürüyerek arabasına gitti. Biraz daha ayakta duracak olursa, olduğu yere yığılıp kalabilirdi. Bu iklime alışması birkaç haftasını alacaktı anlaşılan.

Pazarın o korkunç kalabalığından ve bunaltıcı sıcaktan sonra otelde karşılaştığı ferahlatıcı serinlik, seramik zemin, yeşil yapraklı bitkiler, ısı geçirmez camlar ve fıskiyeden akan suyun sesi çok rahatlatıcı gelmişti ona. Kahvaltı, açık büfe tarzında veriliyordu. Alışılmışın dışında, yoğurt ve kayısı kurusu da vardı yiyeceklerin içinde. Hepsi o kadar lezzetliydi ki, Samantha hemen yemeye koyuldu. Ne kadar acıkmış olduğunu şimdi daha iyi anlıyor, her geçen dakika biraz daha kendine geldiğini hissediyordu.

Kahvaltısını bitirdikten sonra, oturduğu gözlerden uzak köşeden, sohbete dalmış Arap ve Avrupalı işadamlarını seyretmeye başladı. Bembeyaz giysilerle, koyu renk ciddi iş elbiseleri garip bir tezat yaratıyordu. Gizli bir zenginlik ve güven her yerde kendini belli ediyordu. Gömlek kollarından gözüken zarif altın saatler ve

dışarda bekleyen lüks Amerikan arabaları bunun birer örneğiydi sadece.

Samantha arkasına yaslanmış, keyifle portakal suyunu yudumluyordu. Son beş gün içinde ne kadar çok şey öğrenmesi gerekmişti. Yeni bir iş, yeni sorumluluklar ve yeni yeni insanlar... İşin çekici yanı da buydu galiba. Petrol mühendisliği dalında uzmanlaşmasının tek amacı da zaten böyle bir yere gelmek ve böyle bir yerde yaşamaktı. Burada çalışarak çok iyi para kazanabilirdi. Bunun bir kısmını biriktirebilirse kendisine bir ev bile satın alabilir ve böylelikle de bağımsızlığını kazanmış olurdu. Bir daha asla kimseye muhtaç olmayacaktı. Erkeklerle de işi bitmişti zaten.

Bakışları yan masalardan birinde oturan yakışıklı bir Arabın profiline takıldı, ama birdenbire aklına gelen bir şeyle hemen başını çevirdi ve korkusunu bastırmaya çalışarak yutkundu. 'Yapma,' dedi kendi kendine, 'artık hepsi geçti.' Gerçekten de bir yıl olmuş muydu?.. Tam o sırada kapıda, unutmak istediği birini daha gördü, deve pazarındaki adamdı bu. Bütün Avrupalılar kahvaltı için Hilton'a geliyorlardı anlaşılan. Adam yalnızdı, kızı da görünürlerde yoktu. İşte garson da tam göz hizasına düşen bir masayı gösteriyordu ona. Eğer genç adam arkasını pencereye dönüp oturursa birbirlerine bakıyor olacaklardı. Ve sonuçta öyle de yaptı, ama henüz Samantha'yı görmemişti, çünkü garson hâlâ önünde duruyordu. Dikkat çekmemek amacıyla oturduğu yerde biraz daha büzüldü Samantha, ama faydası yoktu. Garson aradan çekilince kendisini sert hatlı, yanık tenli bir yüzle ve koyu kahverengi gözlerle karşı karşıya buldu. Yakışıklı mıydı, yoksa değil miydi? Kaşları biraz çatıktı galiba... Sert yapılı bir çe-

nesi, dolgun dudakları vardı. Ama tam o sırada genç adamın gözleri ona takılmış ve yüzünde birdenbire derin bir hoşnutsuzluk ifadesi belirmişti.

Samantha büyük bir çaba harcayarak bakışlarını ondan ayırmadan önce genç adamın dudaklarındaki hoşnutsuzluğun, yerini, ağız kenarlarının kıvrılmasıyla başlayan bir gülümsemeye bıraktığını fark etti. Kendisiyle ilgilendiğini mi düşünmüştü acaba? Varsın öyle sansındı. Samantha o sırada göz ucuyla genç adamın ayağa kalktığını ve yanına gelen kızı gülümseyerek karşıladığını gördü. Kızın simsiyah saçları beline kadar iniyordu. İlginç, doğulu bir görünümü vardı. Kızı olamazdı o zaman. Doğulu bir tip olduğundan değil, masaya gelince adamın ayağa kalkmasından anlamıştı Samantha bunu. Hiçbir baba bu şekilde davranmazdı.

Garson kahvenin hazır olduğunu söyleyip, masayı temizlemeye başladığı sırada adamla yanındaki kız kalkıp açık büfeye doğru ilerlediler. Onlar giderken Samantha arkalarından bakıyordu. Genç adamın beyaz pantolonuyla mavi beyaz desenli gömleği vücut hatlarını inanılmaz derecede çekici kılıyordu. Boyunun bir seksenin üzerinde olduğu kesindi. Göğsü ve omuzları geniş, karnı düz, kalçaları dar, bacakları muntazam görünüyordu. İçinde garip bir burukluk hisseden genç kız, portakal suyunu bitirirken de ellerinin titrediğini fark etti. Bu tür insanları iyi tanırdı. Hem de çok iyi!.. Kendilerini, Tanrının kadınlara verdiği en büyük nimet sanırlardı. «Bu böyle gitmez Samantha. Sana yardım etmeme izin ver. Senin iyiliğin için. Senin iyiliğin için...» Bu çok iyi tanıdığı sözcükler onu mahvetmeye yeterdi. Bura-

dan derhal çıkmalıydı, unutmaya çalıştığı bütün geçmişini geri getiren bu adamdan hemen uzaklaşmalıydı.

«Fikrimi değiştirdim, kahve istemiyorum,» dedi kendisine şaşkın şaşkın bakan garsona. «Borcum nedir lütfen?» Ama dışarı çıkabilmesi için de bu kez büfenin yanından, yani o korkunç adamın önünden geçmesi gerekecekti. Samantha onlara doğru yaklaşırken, genç adam masanın ortasındaki bir şeyi almak için uzanmış ve gömleği pantolonun belinden sıyrılmasıyla güneş yanığı cildi ortaya çıkmıştı.

Samantha tam masanın kenarından geçerken genç adam birden doğruldu. Çarpışmalarıyla birlikte üzerindeki elbisenin eteğine basan genç kız tam olduğu yere kapaklanacaktı ki adam birden uzanıp, onu bir eliyle kolundan yakaladı.

«Tekrar merhaba,» dedi. Genç kızın kolunu gereğinden daha uzun bir süre tutmuş, bırakmamıştı. Samantha hemen geri çekilip gözlerini onun gözlerine dikti. Adeta soluksuz kalacak kadar kızmıştı kendisine. Genç kızdan bir cevap alamadığını gören adam, «Teşekkürlerini sonraya mı saklıyorsun?» diye sordu. Gözlerindeki anlam öfkeli olmaktan uzak, ama oldukça da tehlikeliydi.

«Biraz dikkatli olsanız iyi olur,» diye karşılık verdi genç kız. Parmaklarının baskısını hâlâ kolunun üzerinde duyuyor, aynı korku bir kez daha bedenini sarıyordu. «Bırak beni,» diyebildi öfkeden kısılmış bir sesle. O anda renginin bembeyaz kesildiğinin farkındaydı. O kurnaz bakışlı gözler kendisini yutacak gibi bakıyordu adeta. Sonra adam omuz silkerek bıraktı onu! Genç kız rahatlayarak derin bir soluk aldı ve hemen oradan uzaklaştı. Neden, neden

artık tam iyileştiğini sandığı bir sırada bu canavarla karşılaşmıştı?

Alelacele parasını ödeyip, elbisesinin eteklerine basmadan dışarı çıkabilmeyi başardı. Kendini otelin döner kapılarından dışarı atar atmaz korkunç sıcağı yeniden yüzünde hissetmişti. Bir anda güneş gözlükleri buğulandı, bu ne biçim sıcaktı! Bir süre sonra soğutucu tertibatının çalışmaya başlamasıyla araba serinlemişti. Genç kız Dubai'ye doğru yola koyuldu.

Jumeriah'ya vardığında vakit öğleyi biraz geçmişti. Burası Dubai'nin en gözde semtlerinden biriydi, ama Samantha bu semtin en iyi yerinde oturmuyordu. Mepco'nun bir başka mühendisiyle bir lojmanı paylaşıyorlardı. Yirmi sekiz gün biri, yirmi sekiz gün öteki bu lojmanda kalıyordu. Şu anda öteki mühendis İngiltere'de, izindeydi. Dört hafta sonra da kendisi gidecekti. Geçen hafta pazar günü buraya geldiğinde başkasına ait bir evde kalıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Dolapta biraz hazır yiyecek, birkaç şişe içecek ve banyoda da erkek eşyaları vardı. Neyse ki yatak odaları iki taneydi de, hiç değilse aynı yatağı kullanmıyorlardı.

İçeri girince ilk işi üzerindeki o sıkıcı elbiseden kurtulmak, ikincisi de çay suyunu koymak oldu. Sonra telefonla Frank'i aradı.

«Şimdi döndüm,» dedi Frank'e. «İşler nasıl?»

«Demek ki esir tüccarlarının eline düşmedin.»

«Adamları kandıramadım,» diye karşılık verdi Samantha.

«Eğlendin mi bari?»

«Hem de çok. İzin verdiğin için teşekkür ederim.»

«Keyfine bak,» dedi Frank. «Galiba biz de işleri yoluna koyduk.»

«Kuyu işini mi?» diye sordu Samantha.

«Evet, John'un jeoloji raporu bu sabah geldi. Bu hafta sonuna kadar sondaj testi için hazırlıklarımız tamam olur herhalde.»

«Çok iyi.» Samantha kafasının içinden hızla bir takım hesaplar yapıyordu. Bu kuyunun kârlı olup olmayacağını araştırmak için yapılacak testten önce, önlerinde daha on gün vardı. O sırada görevli mühendis de kendisi olacaktı. «Derhal gerekenleri hazırlarım,» diye karşılık verdi. «Hizmet verecek olan şirket hangisi? En kısa zamanda irtibat kurup, işi kotarmaya başlarız, belki de hemen yarın giderim onlara.» Sondaj testi uzmanlık isteyen bir işti ve bunun gerçekleştirilmesi kuyuda çalışanlara bırakılamazdı.

«Tamam, Samantha,» dedi Frank. «İstersen yarın gidip ilgili adamı görebilirsin. Dokuz buçukta. Adı Kramer.» Frank'in sesi biraz gergin gibiydi. 'Ama belki bana öyle gelmiştir,' diye düşündü genç kız. Frank adresi verdi, Samantha da not etti. «Sabahleyin elinin altında olması gereken her şey yanında mı?»

Samantha üzerinde çalışmak için eve getirdiği kalın kâğıt yığınına bakarak, «Her şey burada, sadece John'un raporu eksik,» dedi.

«Eve giderken sana bırakmasını söylerim.» Sonra aniden konuyu değiştirerek, «Araba nasıldı?» diye sordu.

Samantha güldü. «Kazasız belasız getirdim. Arada sırada garip sesler çıkardı ama...»

«Zararı yok. Garajdan telefon ettiler, seninkini yarın getiriyorlar.»

«Arazi vitesli mi?» diye sordu Samantha. Araba kendisinin olduğu halde henüz görmemişti.

«Tabii arazi vitesli,» dedi Frank. «Görmek için can atıyorsun, değil mi? Ama çöle çıkmadan

önce mutlaka arabaya alışman gerek.»

Samantha ses çıkarmadı. 'Bazen, susmayı tercih etmek daha iyi olur,' diye düşünüyordu. Frank Douglas'ın espri anlayışını henüz pek iyi bilmiyordu.

Sonra birdenbire günün geri kalan kısmının boş olduğunu hatırlayınca, bir duş yaptı ve yeşil, askılı, bol bir elbise giydi sırtına. Yakıcı güneşin etkisi yavaş yavaş belli olmaya başlıyordu. Aynanın önüne oturup, açıkta kalan yerlerine bolca nemlendirici sürdü, saçlarını da kremledi. Rahat bir öğleden sonra geçirecek, raporlara bir kez daha göz atıp, Max Kramer'la ertesi gün yapacakları toplantıya hazırlanacaktı... Burnunun tepesine de kocaman bir parça krem oturttu, sabahki yürüyüşten sonra kıpkırmızı olmuştu orası da. Sonra aynadaki görüntüsünü incelemeye koyuldu. Kısa, dalgalı kızıl saçlarına, kocaman yeşil gözlerine ve küçük burnuna baktı. Burnu iyiydi. Ama ağzı biraz büyükçeydi. 'Cömert' bir ağız derdi Bob. Ama şimdi Bob'ı düşünmek istemiyordu...

Mepco'nun jeoloğu John Trent ikindi vakti geldi. Biraz erken olmakla birlikte Samantha'nın, oda arkadaşından aşırdığı cin toniği içerlerken, raporu birlikte gözden geçirdiler.

Samantha buralarda içkinin nasıl temin edildiğini öğrenememişti henüz. Yasalar açısından bildiği kadarıyla bir sakınca yoktu ,ama bulmak yine de zordu. Bu gidişle arkadaşına olan içki borcu gittikçe artacaktı.

Genç kız John'dan hoşlanırdı. Uzun boylu, biraz çekingen, kendi yaşlarında ve yeni evli bir adamdı. Mepco'nun yarım mil ötesinde, denize dik açıdan bakan lojmanlarından birinde oturuyorlardı. Yüksek kademedeki görevlilerin evleriyse, denize paralel ve tam sahildeydi.

«Yarın akşam küçük bir parti veriyoruz,» dedi John kalkarken. Samantha'nın teklif ettiği ikinci kadeh içkiyi reddederek, eve gitmesi gerektiğini söylemişti. Tel çerçeveli gözlükleri, yumuşak görünümlü, kısa, düz saçları vardı. Samantha'nın en beğendiği yanı da hırçın olmayışıydı. Gülümsemesinin nedenini bilemeden, «Sen de gelmek ister misin?» diye sordu genç kıza. «Kate seni görmek için sabırsızlanıyor, değişik yüzler görmek istiyormuş...»

John'u geçirdikten sonra Samantha oturup raporu incelemek istedi, ama dikkati dağılmıştı bir kez. Nişanlı olduğundan bu yana hiç dışarda vakit geçirmemiş, işinden başka bir şeyi gözü görmemişti. Bu yüzden de öteki kızın, nişanlısını nasıl elinden aldığını fark edememişti bile.

O zamanlar ne kadar genç, canlı ve hayat dolu bir kızdı. Yeni işe başlamış, güneydeki bir İngiliz petrol şirketinde görev almıştı. Öteki kızın bir mesleği yoktu ve her zaman boştu. İşte o sırada Bob aralarında bir karşılaştırma yapmış olmalıydı. Belki çalışan bir karısı olması fikri ona hoş gelmemişti. Belki de Samantha'yı sandığı kadar çok sevmiyordu. Özür dilemiş, üzgün olduğunu söylemişti! Samantha'nın bütün hayatı altüst olmuştu. Şimdi aradan ne kadar zaman geçtiğini düşündü. İki yıl! 'Aman Tanrım!' Sorun artık Bob değildi. O kâbusların, içini buz gibi saran korkunun nedeni Bob değildi... Bütün bunları hatırlayıp da parmakları titremeye başlayınca kendi kendine lanetler okudu. Artık her şey geçmiş, bitmişti...

Akşam olunca tedirginliğini üzerinden atamadı genç kız. Televizyondaki bir filmi seyredip, sonra da erkenden yattı. Ama hâlâ huzursuzdu ve uyumaya korkuyordu, uyursa başına gelecekleri düşünüyordu.

Her şey gene o sesle başladı, her zaman da sesle başlardı zaten. 'Bu doğru değil Samantha. Unut Bob'ı artık. Senin bana ihtiyacın var, bana ihtiyacın var, bana, bana...' Sonra karanlık. Elbisesinin üzerinde, bacaklarında gezinen eller... Israrla devam eden sevimsiz okşamalar... Ardından o kaçış, haykırmalar, hızla yanından geçen ve gözünü alan ışıklar... En nihayet zifiri bir karanlık...

Samantha birden yerinden fırlayıp ışığa uzandı. Bir yandan da yatak örtüsüyle boğuşuyordu. Yatağın içinde oturdu, derin derin soluk alıp, hepsini kafasından atmaya çalıştı. O eski kâbustu bu gene. Altı ay olmuştu belki görmeyeli. Tanrı cezasını versin! Şimdi yeniden uyuması için asırlar geçecekti. Biraz süt ısıtmak için mutfağa doğru sendeleyerek yürüdü. Elleri hâlâ titriyor, ocaktaki süte bakarken olayı yeniden yaşıyordu.

Bob'ı kafasından atamadığı, moralinin çok bozuk olduğu dönemde, o adamla bir partide karşılaşmıştı. Birkaç kez başkalarıyla da çıkmıştı, ama hiçbiri uzun sürmemişti. Aynı daireyi paylaştığı arkadaşlarının ısrarlarına dayanamadığından bu adamla da bir iki kez çıkmışlardı. O akşam da bir gece kulübünde yemek yemişler, adam dönüşte daha uzun yoldan gitmeyi seçmiş ve bir süre sonra da arabayı yolun karanlık bir yerine park etmişti.

Samantha'yla sevişmek istemişti. Sevişmek!.. Adamın bu kelimenin anlamını bile bilmediği kesindi. Sonra Bob meselesi ortaya çıkmıştı. Durmadan, 'Senin iyiliğin için,' diyordu. Ağzını genç kızın kulağına yapıştırmış, ellerini her tarafında dolaştırıyor, eteklerini yukarı kaldırmaya çalışıyordu. Genç kız avazı çıktığı kadar ba-

ğırarak her nasılsa arabadan çıkmayı başarmış ve kapkaranlık, bomboş asfaltta koşmaya başlamıştı. Adam öfkeyle gaza basıp uzaklaşmış, Samantha çantasını bile arabadan alamamış, gece yarısını çoktan geçmiş olan bir saatte nerede olduğunu bile bilmeden orada kalakalmıştı...

İşte asıl korku o zaman başlamıştı. Şehrin dışında bir yerde, çift yönlü bir yolun üzerinde olduğunu biliyordu sadece. Yol kenarındaki otların üzerinde çılgınlar gibi koşarken, arada bir geçen araba farları siluetini ortaya çıkarıyordu. Hiç bu kadar ortada kalmış gibi hissetmemişti kendini. Şimdi hatırladıkça tir tir titriyordu. Yolun kenarına yanaşan arabaların, yüreğini ağzına getiren, gözünü adeta kör eden kırmızı ışıkları ve onu yanlarına çağıran adamlar... Belki de onun deli olduğunu düşünerek geçip gitmişlerdi... Epey bir süre sonra yanında duran bir arabanın üzerindeki ışıktan, bunun bir polis arabası olduğunu anlamıştı. Polis onu eve kadar götürüp, arkadaşlarına teslim etmiş ve hikâye de orada bitmişti. Sonra oda kapısının kilidini de değiştirmişlerdi. Samantha artık hayatına başka bir erkek sokmamak için kesin kararını vermişti. O sırada başka bir iş aramaya başlamıştı. Mesleğinde de oldukça başarılıydı. Belki Bob'dan ayrılır ayrılmaz çevresini de değiştirse iyi olurdu.

Derken Mepco imdadına yetişmişti. Bir süre Amerika'da çalışmış ve oradaki arkadaşlarından firijid damgası yemişti. 'Buz kız' derlerdi ona, ama bu şakanın arkasındaki gerçek onu çok kötü yaralamıştı. Ortadoğu'ya geldiğinden bu yana, hakkındaki dedikoduların ve bu sıfatının çevreye yayılmaya başlaması için ne kadar zaman gerekeceğini merakla bekliyordu.

Elleri titrediği için sütünü kocaman bir bira bardağı ile içmek istedi. Bu işe başvurmasının gerçek nedenini tam olarak bilmiyordu aslında. Yirmi sekiz gün burada kalacak, yirmi sekiz gün evde olacaktı. Belki de bu nedenle girmişti bu işe. Belki de eski günlerden kaçmak için...

Derin düşünceler içinde masanın yanına bir sandalye çekip sütünü karıştırmaya başladı. Hayır, buraya geliş nedeni bu değildi. Kaçmıyordu. İşinde çok başarılıydı ve daha da iyi olmak istiyordu. Halinden memnun ve oldukça da mutluydu. Bir süre daha alışması gerekiyordu buraya. Ama bu kâbusun yeniden başlamasının nedeni neydi? Gerçek bir baskı altında olmadığı kesindi.

Sonra birden onu hatırladı, deve pazarındaki o adamı, o kocaman, kahverengi gözlü canavarı... «Gözlerinin rengini hatırlamaktan vazgeç!» diye bağırdı kendi kendine. Sonra ağır adımlarla yatağına gitti, elleri daha az titriyordu şimdi. Midesi de o kadar bulanmıyordu. Hiçbir şey değil, sadece bir rüyaydı gördüğü. Pek: neden korkuyordu hâlâ. O adam neden eski yaraları deşmişti gene? İri yarı ve sert olduğu için mi acaba? Hilton'daki kahvaltı sırasında gözlerinde garip bir şeyler sezinlemişti sanki...

İçinde bir şeylerin burkulduğunu hissederek ürperdi. Dubai'nin küçük ama kalabalık bir yer olduğunu ve herhalde bir daha karşılaşmayacaklarını kendi kendine telkin etmeye çalıştı.

Max Kramer'ın iş yeri Dubai'ye bakan çok katlı bloklardan birindeydi. Samantha biraz erken geldi. Kuyu projesiyle ilgili kocaman dosya arka koltukta duruyordu. Adamı nasıl etkileyeceğini merak ediyordu. İlk kez kendi başına

bir sondaj testi hazırlamıştı. Bakalım ne olacaktı...

Büyük bir itina ile giyinmişti. Max Kramer'ı gözünde canlandırırken kaba yapılı, orta yaşlı, biraz da Frank Douglas'a benzeyen bir adam olarak düşünüyordu onu. Petrol endüstrisine gömülmüş bir adam için bir kadın mühendis, çok şaşırtıcı olabilirdi. Ama konuşma sırasında Frank mutlaka kendisinden söz etmiş olmalıydı. Samantha basit bir elbise veya şort giymek yerine, krem ve kiremit renklerinin karışımı, belden bağlanan bir eteklikle, üzerine de gene aynı tonlarda 'V' yakalı bir tişört giymişti. Yüksek espadrilleri bacaklarını olduğundan daha da uzun gösteriyordu. Intercontinental'in yakınlarında bir yere park edip karşıya geçmeye çalışırken bütün başlar ona dönüyordu.

Sekizinci kat büro katı olarak ayrılmıştı. Sessiz, serin, içi halı kaplı bir asansörle yukarı çıktı. Kapılar açılınca halıyla kaplı göz alabildiğine uzanan bir koridor ve hemen köşede de bir resepsiyon masasıyla karşılaştı. Resepsiyondaki Amerikalı kız, kimliğini öğrendikten sonra şaşkın bir · gülümsemeyle ona beklemesini söyledi.

Samantha biraz heyecanlanmıştı, güçlükle yutkundu. O sırada kız da koridoru geçip bir kapıyı açmıştı. «Mepco'nun mühendisi geldi,» derken ses tonundan, pek de emin olamadığı belliydi. Sonra genç kıza dönüp, «Mr. Kramer sizi bekliyor,» dedi.

Samantha başını sallayarak gülümsedi ve onu izledi. Kız, «Bir dakika lütfen,» diyerek, başıyla içerki odayı gösterdi. Samantha, Mr. Kramer'ın içerde olduğunu anladı. Teleks makinesinin sesini duyabiliyordu.

Odanın ortasında durup, çevresini inceleme-

ye koyuldu Samantha. Burası çok büyük bir odaydı. Samantha krem rengi deriyle kaplı koltuklara, cam ve metal sehpalara yine krem rengi kalın halıya ve tavana asılı kocaman çiçek saksılarına baktı. Bir duvar baştan başa ısı geçirmez camdan yapılmıştı ve Dubai'nin içinden geçen ırmağa bakıyordu.

İçerki odadan bir adam, «Oturun, hemen geliyorum,» diye seslendi. Max Kramer mıydı acaba? Sonra teleks sustu, bir kâğıdın yırtılan sesi duyuldu. Geliyordu galiba...

Ama genç kız oturmadı, hareket bile edemedi, odanın ortasında dosyasına sarılmış, çantası omzunda, güneş gözlükleri elinde, yemyeşil gözleri kapıya takılmış, adamın başını kaldırıp bakmasını bekliyordu. Herhalde hayal gücü kendisine kötü bir oyun oynuyordu.

«Frank, Emirlikler'e ilk gelişiniz olduğunu söyledi,» dedi. Elindeki teleksi okuduğundan henüz başını kaldırıp da yüzüne bakmamıştı.

Samantha'dan hiç ses çıkmayınca, adam aniden başını kaldırdı ve kaldırır kaldırmaz da elindeki kâğıdı falan unuttu. Koyu kahverengi gözleri, inanmayan bakışlarla genç kızın gözlerine takıldı, sonra bir çırpıda odayı gözden geçirip başka biri daha var mı diye bakındı.

Sonunda adam, gürleyen bir sesle, «Sam Whittaker sen misin?» diyebildi. Bu durumda patronu Frank Douglas'ın cevap vermesi gereken çok şey vardı. «Sadece arkadaşlarım beni böyle çağırır,» diye karşılık verdi Samantha. Tarif edilemeyecek kadar afallamıştı. O adam, ilk gördüğü andan itibaren onu huzursuz eden o adam, şimdi de Max Kramer olarak duruyordu karşısında.

İ K İ N C İ B Ö L Ü M

Max Kramer içeri girip, yavaşça kapıyı kapadı. Yüz hatları gergin ve sertti. Her halinden kendisini zor tuttuğu belli oluyordu. Bugün üzerinde o beyaz pantolon ve spor gömlek yerine, tiril tiril koyu kahverengi bir pantolon ve krem rengi ipek bir gömlek vardı. Yakası açık duruyordu. Karışık kızıl kahverengi gür saçları dikkatle taranmıştı, ama her an yeniden karmakarışık olacakmış gibi duruyordu. Düşman gözlerle izliyordu Samantha onu. İri yarı, kaba görünüşlü, acımasız bir izlenim bırakıyordu adam, çevresinde. İstediğini er veya geç elde edecek birine benziyordu. Genç kız içinde yine aynı burukluğu duydu.

«Demek, Mepco'nun yeni mühendisi sizsiniz,» derken Kramer'ın her halinden kendini güçlükle tuttuğu belli oluyordu.

«Evet,» dedi Samantha. Tehdit dolu yemyeşil gözleri daha ileri gitmemesi için adeta uyarıyordu adamı.

«Aynı zamanda kimya mühendisliği de okumuşsunuz,» dedi genç adam. Sonra birden hatırlamış olmalı ki, «Lütfen oturun,» diye devam etti.

İkisi de oturdular. «Petrol mühendisliği dalında da uzmanım,» dedi genç kız. Çünkü görevi için gerekli niteliklerden biriydi bu. Aslında bunu Kramer'ın biliyor olması gerekirdi, ama bir kez daha söylemek Samantha'nın hoşuna gitti.

Genç adam elindeki kalemi masanın üzerine yavaş yavaş vurmaya başladı. «Ne kadar deneyimlisiniz bu konuda?» diye sordu. «Yani petrol endüstrisi konusunda.»

Samantha'nın dudakları kısıldı, öfkesini bastıramayacağından korkuyordu. Dişlerinin arasından adeta tıslarcasına çıkan bir sesle, «Patronlarımı memnun edecek kadar,» diye karşılık verdi.

«Daha önce hiç çölde çalıştınız mı?»

«Hayır, ama, anlamıyorum...»

«Anlamıyor musunuz?» dedi Max. Sonra da elindeki kalemi fırlatıp, sandalyesini geri itti ve kalkıp pencereye doğru yürüdü. Samantha da ayağa fırlamıştı. «Bu kuyuların tepesinde çalışmanın ne olduğunu biliyor musunuz hiç? Sıcağı, içinde bulunacağınız ilkel şartları? Burada hayat zordur Miss Whittaker. Kadınlara göre bir yer değil burası.»

«Rekabetten mi korkuyorsunuz?» Bunu bu adama söylemek gerçek bir çılgınlıktı. Ortadoğu'daki ilk işine çok garip bir şekilde başlıyordu doğrusu.

«Rekabet mi?» diye tekrarladı Max Kramer, sanki kulaklarına inanamıyormuşcasına.

Samantha derin bir soluk aldı. Bu işe kadın erkek sorununu karıştırmaması gerekirdi. Buraya görevini yerine getirmek için gelen bir mühendisti, o kadar. İlişkileri bu çerçevenin dışına taşmamalıydı.

«Mr. Kramer,» diye söze başladı. Bir yandan da, Frank'in, kendisinden daha açık bir şekilde bahsetmiş olması gerektiğini, oysa böyle davranmayarak Kramer'ı yanılttığını düşünüyordu. Kendisini erkek sanması kötü olmuştu anlaşılan.

«Bir şey söyleyecektiniz galiba Miss Whitta-

ker,» dedi genç adam. Bunları söylerken bakışları bir an için, içine işlemişti genç kızın. Bir adım geri çekilmek için sandalyenin üzerinde duran dosyayı almayı bahane etti.

Yeniden, «Mr. Kramer,» diye söze başladığında bütün yüz hatları sinirle gerilmişti. «Karşı cinsten biriyle çalışmaktan hoşlanmadığınızı açık ve kesin bir dille belirttiniz, ama neyse ki, benim sizin gibi bir saplantım yok.»

Genç adamın kaşları havaya kalktı.

«Benim karşı cinsten biriyle çalışmaya hiçbir itirazım yok, yeter ki onlar da işlerini bilsinler... Ve benim de işimi iyi bildiğimi anlayabilecek kadar zeki olsunlar.»

Max'in birdenbire patlayan öfkesi ve hırçınlığıyla hava iyice gerginleşti. «Kâğıt üzerinde, mesleğinizin ehli bir insan olduğunuzdan şüphem yok.»

«Kâğıt üzerinde mi?» diye tekrarladı genç kız. Şu adamın küstahlığına bakın hele!

«Ben kadınların arazide çalışmalarına başından sonuna kadar karşıyım. En iyi niyetinizle bile insanın başına dert olursunuz.»

«Bu sözleri şiddetle reddederim,» diye Max'in sözünü kesti Samantha. «Pek tabii işimi eleştirebilirsiniz. Ama sadece gördükten sonra ve de yanlış bir şey yaptığım zaman.»

Genç adam gözlerini dikmiş ona bakıyordu. Karşısında, ince uzun, çölde güneşin batışını andıran alev saçlı bir kadın vardı. Yanağındaki bir adale seyirdi. Genç kız onun gözlerindeki bu bakışı bir gün önce Hilton'da karşılaştıkları zaman da gördüğünü düşündü.

«Eleştiriden yana değilim,» dedi Max. Derin bir soluk alıp masanın yanına geldi. Genç kıza yeniden oturmasını söyledikten sonra, «Şu kuyuyla ilgili bilgilere bir bakalım,» diye ekledi.

Samantha'nın onun önüne doğru ittiği büyük dosyayı aldı.

Max Kramer kuyu dosyasına dalıp sayfaları tek tek gözden geçirirken, Samantha onu seyre koyuldu.

Körfez Servisi gibi uzman bir şirketin Bölge Müdürü olması, onun burada çok tutulan bir adam olduğuna işaretti. John'un bir gün önce anlattıklarına göre, bütün Emirlikler'i içine alan bir operasyonun baş sorumlusuydu. Bir sorun çıkar çıkmaz, hemen Max Kramer'ın adamları devreye giriyordu. Bir seferinde, Güney Amerika'daki bir kuyu yangınını söndürmek için bile onu çağırmışlardı. Max Kramer bu işte son derecede önemli bir kişi olmasına rağmen daha birinci gün Samantha onunla tartışmaya girmişti! Bu kadar büyük bir adam olmanın yararları da vardı tabii. Günlük işlerin hepsini kendisi yapmıyordu. Ancak kendi isterse bir işin başında bulunurdu. Bu, sondaj testi için de mutlaka başka birini görevlendirecekti. 'Tanrıya şükürler olsun!' diye geçirdi içinden Samantha.

«Trent, on ile on dört gün arasında sondaj testi için hazır olacağınızı belirtmiş,» dedi Max. Birdenbire başını kaldırıp bakması genç kızın bocalamasına neden olmuştu.

«Bence yedi ile on gün arası demek daha uygun olur,» dedi Samantha. Bu sadece bir düşünceydi. John'un tedbirli olacağını düşünerek böyle söylemişti.

Max Kramer başını salladı ve yeniden önüne baktı. Soru sormayacak mıydı? Söylediğini olduğu gibi kabul mü edecekti? Samantha, 'Ona pek güvenmeye gelmez,' diye geçirdi aklından. Neden o kadar patırtı etmişti kendisini karşısında görünce? Halbuki onu Mepco için çalışan

herhangi biri olarak görse, işler ne kadar kolaylaşacaktı. Şimdi kafasını sallayarak randevu defterini karıştırıyordu...

«Bugün cumartesi olduğuna göre, asistanımla birlikte çarşamba günü orada olurum,» dedi. Onayı için başını kaldırıp genç kıza baktı, o sırada Samantha da titreyen parmaklarla kendi defterini gözden geçiriyordu. Samantha çarşambanın uygun olacağını belirtti. «Hiç kuyulara gittiniz mi?» diye sordu Max, bir yandan da randevuyu kaydediyordu.

«Yarın gideceğim,» dedi genç kız. Şimdi biraz daha rahat konuşuyordu. Max da biraz rahatlamış gibi görünüyordu.

«Siz kullanmıyorsunuz arabayı, değil mi?» derken ses tonu sertti.

«Neden?» diye sordu genç kız. Aslında Frank ve John da geliyorlardı, ama onlardan söz etmek istememişti o sırada.

«Daha önce hiç kumda araba kullandınız mı, ya da çölde?»

«Daha önce burada olmadığımı söylemiştim size. İngiltere'deyken de kumsalda araba kullanmak pek kimsenin aklına gelmez.» Genç kız dosyasını geri alıp, ayağa kalktı. Max de onunla birlikte kalkmıştı. «Buradan kuyuya kadar ne kadar yol var biliyor musunuz?»

Genç kız bunu öğrenmişti. «Abu Dhabi yolunun güneyinden otuz mil sonra,» diye karşılık verdi. «Herhalde çölün tam ortası sayılmaz,» diye de ekledi.

Max masasının arkasından dolaşıp, pencerenin önünde durdu. «Miss Whittaker, kendinize bir iyilik yapın ve en kısa zamanda evinize dönün.»

«Nasıl!»

«Abu Dhabi yolunun otuz metre ötesine geç-

tiğiniz zaman bile sonsuz bir yalnızlık hissedeceksiniz.» Güçlü parmaklarıyla onun kolunu tutunca, genç kız birden ürküp sıçradı, ama hemen kendisini toparladı. Genç adam aldırış etmemişti.

«Ortadan kaybolmamı mı istiyorsunuz?» diye sordu Samantha.

«Olabilir,» dedi Max, arkasından da onun güvenliği için böyle konuştuğunu belirtti. «Çölde bir arama tarama çalışmasının nasıl olduğunu bilir misiniz?» dedi.

«Bildiğim tek şey, arama tarama çalışmalarına önderlik eden kişinin siz olmayacağınızdır,» diye karşılık verdi Samantha. Genç adamın parmaklarından kurtulup kapıya doğru sert adımlarla ilerledi. «Frank Douglas'a çarşamba günü sizi beklemesini söyleyeceğim. İyi günler, Mr. Kramer,» diyerek odadan dışarı çıkıyordu ki, Max arkasından, «Çantanızı unuttunuz,» diye seslendi. Çantanın sapını parmağına geçirmiş sallıyor, halinden de pek eğlendiği belli oluyordu.

Kendini kocaman bir aptal gibi hissederek gene aynı sert adımlarla geri döndü genç kız. «Teşekkür ederim,» diye mırıldanırken, onun gözlerine bakmaya çekiniyordu. Çünkü o anda genç adamı şimdiye kadar gördüğünden çok daha değişik, çok daha alaycı ve ürkütücü buluyordu.

Max, «Sözlerimi pek dikkate alacağa benzemiyorsunuz,» diye söze başladı. Genç kız bu sesin bütün sinir uçlarına kadar ulaştığını hissetti, kendisine neler olduğunu çok iyi biliyordu. «İngiltere'ye dönme şansınız yok galiba,» diye ekledi genç adam.

«Hiç yok,» diye karşılık verdi genç kız, çantasını almak için ucundan tuttu ama genç adam

sapını bırakmıyordu. Bakışları birdenbire şeytanca pırıltılarla parlamaya başlamıştı.

«O zaman başınızın derde girmemesi için benim size göz kulak olmam gerekecek,» dedi Max Kramer. Samantha'nın kalbi panik içinde küt küt atmaya başlamıştı. Genç adamın yumuşayan bakışları, kızıl kestane rengi derin girdaplar gibiydi. «Sizin çölde çalışmanıza karşı olabilirim, Miss Whittaker, ama burada, Dubai'de oluşunuza hiçbir diyeceğim yok,» diye mırıldandı. «Lütfen öyle bakmayın artık. Belki arkadaş olabiliriz, biraz zorlanırız, ama ne dersiniz?» dedi.

«Bunun pek mümkün olabileceğini sanmıyorum Mr. Kramer. Benim görevimi hakkıyla yerine getirebileceğimi düşünemeyen biriyle kolay kolay arkadaşlık edebileceğimi sanmıyorum,» dedi Samantha. İşte çarpıntısı gene başlıyordu, korku yavaş yavaş bütün bedenini etkisi altına almaya başlamıştı.

«Ne yazık,» dedi genç adam. «Belki sizi kandırmaya çalışır ve bir süre sonra düşüncelerinizi değiştirebilirim.»

Samantha sakinleşebilmek için derin derin soluk alıp, «Mr. Kramer,» diye söze başladı.

«'Max' de lütfen,» dedi Kramer. Gözleri genç kızı tepeden tırnağa süzüyor, gördüklerinden son derece hoşlandığını da gizlemeye kalkışmıyordu.

«Mr. Kramer,» dedi yeniden genç kız. «Birbirimizden hoşlanmadığımız kesin, onun için bu işi daha fazla uzatmayalım.» O sırada genç adam kolunu bırakmış, Samantha da eşyalarını kucaklamıştı. «Ne yazık ki zaman zaman karşılaşmak zorundayız. Benim çalıştığım şirketle bir sözleşmeniz var. Bunu tehlikeye sokmayı ikimiz de istemeyiz. İki ayda bir buraya

geleceğime göre, benimle çalışmayacağınız zamanlar çok olacak. Ama birlikte olduğumuzda Mr. Kramer, lütfen daha sakin ve elden geldiğince iş havası içinde olalım sizinle. O zaman bile sık sık karşınıza çıkmamaya özen göstereceğimden emin olabilirsiniz, umarım siz de aynı davranış içinde bulunursunuz.» Soluk almak için bir an durdu Samantha. Sözünün kesilmemiş olmasına şaşıyordu. Max Kramer, arkasına yaslanmış, bacak bacak üstüne atmış ve kollarını rahat bir tavırla kavuşturmuştu. Bütün bu sözlerden hiç etkilenmemiş gibiydi. Gözlerinden bir şey anlamak olanaksızdı... Bu soğuk görünüşün arkasında kafasının bir bilgisayar gibi tıkır tıkır çalıştığını biliyordu genç kız. «Bu konuda anlaştık mı?». diye sordu. «Birbirimize karşı iki uygar insan gibi davranacağımız ve aramızdaki mesafeyi koruyacağımız konusunda anlaştık mı?» Bu adamla, hafif de olsa, dostça bir ses tonuyla konuşmak büyük hata olurdu.

«Birçok konuda anlaşabileceğimizden eminim Miss Whittaker,» dedi Max. «Bu akşam yemek için kimseye sözünüz var mı?»

«Söylediklerimin bir kelimesini bile dinlemiyordunuz galiba,» dedi Samantha. Deli olmalıydı bu adam, bir dakika önce öfkeden köpürürken, şimdi de birlikte çıkmayı teklif ediyordu!

«Ne dediğine dikkat etmedim, ilginç olan söyleyiş tarzındı. Evet, ne diyordun? Belki sonra bir gece kulübüne gideriz, ya da kumsalda yürürüz biraz.»

Bir saniye için genç kızın gözünde, gece elbiseleriyle kumsalda yalınayak yürüyen bir çift canlandı. «Sonra evinize mi gideceğiz?» diye sordu.

«Tabii evime gideceğiz,» diyerek bir kahkaha attı genç adam. Ne kadar çekici olduğunu biliyor muydu acaba?

«Sizin gibileri bilirim,» dedi Samantha. «Her şeyin yatakta halledilebileceğini sanırlar.»

«Yatakta çok şey halledilir,» dedi Max sakin bir sesle. «Ne zaman arzu edersen, başımın üzerinde yerin var.» Sert yüz hatlarında daha önce genç kızın hiç dikkatini çekmeyen bir duygusallık vardı. Tanrım, çok kesin, kahredici, öldürücü bir çekiciliği vardı bu adamın. Aralarındaki hava nasıl da birden elektrikleniver-mişti! Aynı odada birlikte olma fikri neden onu bu kadar heyecanlandırıyordu? Anlaşılmaz bir biçimde, bu adamın tepkilerine hazır hissediyordu kendini. Hiç tanımadığı bir erkeğe nasıl oluyordu da yatmaktan söz edebiliyordu? Hiçbir erkeğe güvenmeyeceğine dair kendi kendine yemin etmemiş miydi?

«Beni hiç ilgilendirmiyorsunuz,» diyebildi sonunda. Yüzünün kızardığının, kontrolünün zayıfladığının farkındaydı.

«Seni ilgilendirip ilgilendirmediğim belki benim de umurumda değildir,» derken hayli kızgın olduğu belliydi genç adamın. «Sıcak görünüşlü bir büroda, seslensen de sekreterin duyamayacağı bir mesafede olsak...» Bir eliyle kolundan yakalarken öteki eliyle genç kızın tutmakta olduğu eşyaları alıp bir kenara koydu. «Ya da çölde kuma saplanıp kalsak... bir kamyonetin içinde sadece ikimiz. Ve ben bu durumdan yararlanmaya kalksam, o zaman ne yapardınız, Miss Whittaker? Mühendislik bilginiz sizi kurtarabilir miydi acaba?»

«Erkeklerin ne olduğunu anlamak için çöle gitmeme gerek yok,» dedi genç kız. «Yapmak istediğiniz bu mu? Beni korkutmak mı istiyorsunuz? Kendi kendimi koruyamayacağımı mı söylüyorsunuz?» Aslında Max'in onu ne yemeğe, ne de yatağa götürmek niyetinde olmadığını düşündü. Sadece kendisine bir tuzak hazırlamış, ama o bu tuzağa düşmemişti. Kendini koruyamayacağını sanıyordu, ama korurdu, her zaman da korumuştu...

Genç adam birden, neredeyse vahşi denebilecek bir şiddetle öyle bir öptü ki onu, genç kız şaşkınlıkla olduğu yerde kalakalmıştı. Sırtında ve saçlarında dolaşan ellerin arasında sıkışmış hissetti kendini. Genç adam onu bütün gücüyle kendine çekiyor, öpüşlerine karşılık vermesini şiddetle istiyordu. Samantha'nın bütün dünyası karardı ve dönmeye başladı... Şimdi soluk sesleri ve ayak seslerinden başka bir şey duymuyordu... Kendi ayak sesleriydi bunlar... kendi soluğuydu... durmadan koşuyor, araba farları gözünü alıyordu...

Bir şeyler söyleyip, haykırıyordu. Max Kramer hayretle durmuş yüzünü inceliyordu. «Bırak beni, bırak, canavar!» diye ağlamaya başladı genç kız. Nefes nefese kalmıştı. Elinin tersiyle dudaklarını sildi. Bir an midesi öylesine bulandı ki hemen oraya çıkaracağını sandı.

«Tanrı aşkına otur,» dedi Max. Hemen bir sandalye çekti ve oturttu onu.

«Burada kalamayacağım, çek ellerini lütfen,» diye karşılık verdi Samantha.

«Ne oldu sana?» diye sordu Max. «Yüzünün rengi çok kötü.» Son derece şaşırmış olduğu belliydi. Hayatında hiçbir kadın bu şekilde davranmamıştı ona kuşkusuz. «Bir içki içer misin?» diye sordu. Sesini ve nefesini kontrol edebiliyordu. Pek heyecanlanmamıştı herhalde. «Su ya da kahve ister misin?»

«Çok iyiyim,» diyerek ayağa kalkmaya çalış-

tı genç kız.

«Bir süre otursan iyi olur. Şeker hastası falan değilsin, değil mi?»

«Tabii değilim. Çok iyiyim şimdi.» Yeniden dosyasını ve çantasını toparladı. «Buradan uzak olduğum sürece çok daha iyi olacağıma inanıyorum.» diye ekledi.

«Her zaman böyle midir?» dedi Max. «Sana bir taksi çağırayım mı?»

«Arabam var.»

«Kullanabilecek misin?» derken Max genç kızın yüzünü büyük bir dikkatle inceliyordu.

Samantha epey toparlanmıştı. «Önce gidip Intercontinental'de bir kahve içeceğim,» dedi. Sonra da sanki iş konuşmaları henüz sona ermiş gibi, «Frank çarşamba günü sizi bekleyecek, bir şey sormak gerekirse, lütfen büroyu aramakta tereddüt etmeyin,» diye ekledi.

Max başını sallayarak anladığını belirtti ve hiç ses çıkarmadan arkasından baktı.

«Şimdi oturduğun yerden gülerek bana kahve ikram edeceğine, neden adımın Samantha olduğunu açıkça söylemedin ona. Bütün kabahat senin. Kadınlara karşı olduğunu biliyordun eminim!»

«Öfkelendi, değil mi?» dedi Frank. Sandalyesine yaslanmış, ağzı kulaklarında Samantha'yı dinliyordu.

Birdenbire genç kıza dönerek, «Haydi öğle yemeğini birlikte yiyelim,» dedi. «Bir süre gülümsemeyi becerebilirim.»

«Özür dilerim,» dedi Samantha. «Yapılacak o kadar çok işim var ki. Bir saniye bile kafamı kaldıramayacağım herhalde.»

Anlayış gösteren bakışlarla genc kızı dinledikten sonra, «Bu akşamki partiye geliyorsan

birlikte gidelim, seni alırım,» dedi Frank.

«Az kaldı unutuyordum, işte araba anahtarların,» diyerek genç kıza anahtarlarını uzattı. «Kayıt numarası falan, her şey üzerinde. Her yeri iyi, ama çöle çıkmadan önce kumda biraz deneme yapmalısın.» Samantha da öyle düşünmüştü. O gün saat dört sularında ofisten çıktı. Artık bugün kendi arabasını kullanacaktı. Neyin nerede olduğunu öğrendikten sonra Dubai'nin içinden geçen ırmağa doğru yöneldi. Bir süre gittikten sonra sağ tarafında denizi gördü ve ani bir kararla kumsala döndü. Bahçeleri denize bakan iki lojmanın arasından geçip, yolun bittiği yerde durdu. Girilmeyeceğini gösteren hiçbir işaret olmadığı için, vitesi boşa alarak yavaş yavaş ilerledi ve aynı yavaş ve zarif hareketlerle tekerlekleri kuma gömdü!

«Olamaz,» diye bir çığlık attı Samantha, aşağı inip baktı, yapacak hiçbir şey yoktu. Tekrar geri gitmeyi denedi, ama bu sefer daha çok battı. Sonra lojmanlardan birinin garajına girmekte olan bir araba gördü. Belki telefonlarını kullanmak için izin isteyebilirdi. Sırılsıklam olmuş, saçları terden yüzüne yapışmıştı. Koşarak arabanın yanına gitti, nefes nefese, «Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim,» diye konuşmaya başladı. Arabayı kullanan adam arkası dönük, henüz inmeye çalışıyordu. «Galiba biraz kuma saplandım, acaba sizin telefonu...». Daha cümlesini bitiremeden siyah arabadan inen adamı tanıyıverdi birden. Koskoca Dubai'de oturacak başka yer bulamamış mıydı bu Max Kramer.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

«Yani sen, şimdi arabayı dosdoğru sürüp kuma mı girdin?» İkisi de durmuş arabanın haline bakıyorlardı.

Samantha dişlerinin arasından, «Ne yapmam gerekirdi, Tanrıya mı yalvarsaydım?» dedi.

«Hiçbir zararı olmazdı,» diye karşılık verdi Max. «Önce durup, arabayı arazi vitesine geçirecektin. Bu ikinci vites kolunun ne işe yaradığını sanıyordun sen? Arabanın kılavuz kitabını okumadın mı?»

«Kim okuyor ki? Hiç kimse de bir şey söylemedi.»

Max parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. «Çölde araba kullanmak uzmanlık konunun dışında kalıyor galiba.»

Samantha genç adamın yavaş yavaş nereye varmak istediğini sezinleyerek, «Bu o kadar doğal bir şey ki, herkesin başına gelebilirdi,» diye karşılık verdi.

«Ama sen herkes gibi değilsin, değil mi? Yarın kentten millerce uzakta bir yerde kuma saplanıp kalır ve hayatını tehlikeye sokabilirdin.»

«Umurunuzdaymış gibi davranmayın.»

«Çocuklaşma lütfen,» dedi Max ve arabanın kapısını kapayarak, lojmanına doğru yürümeye başladı.

Samantha arkasından koşturdu. «Zaten buraya denemek için gelmiştim,» diye seslendi. Ama genç kız ne söylerse söylesin Max'in, kendi hakkındaki düşüncelerini değiştirmeyeceğini bildiğinden, derin bir soluk aldı ve ondan yardım istemeyi kendine yediremedi.

«Telefonunuzu kullanabilsem, çok iyi olurdu. Garaja...»

«Gerek yok, ben seni çekerim,» dedi Max.

«Hayır, hayır, zahmet etmenize gerek yok. Belki siz garajı arasanız daha iyi olur.» 'Max'in evine girmemem daha doğru olur,' diye düşünmüştü genç kız.

Max, «İşleri kolay yoldan halletmek işine gelmiyor mu?» derken bakışlarıyla yukardan aşağı süzdü genç kızı. «Beklerken içeri gelip bir içki içebilirsin.»

Bir yandan Max'in nefis bahçesine göz gezdirirken, bir yandan da arabanın yanında kalmasının daha uygun olacağını söyleyerek, genç adamın teklifini reddetti Samantha.

Uzun bir süre güneşin altında bekledikten sonra meraklandı, acaba Max garajı aramamış mıydı? Bu ani düşünceyle hemen yukarı çıkıp Max'in kapısını yumruklamaya başladı. Max kapıyı açar açmaz genç kıza kapı zilini göstermişti.

«Daha gelen giden yok,» dedi Samantha, onun bu hareketine hiç aldırış etmeden. Max gene beyaz pantolonunu giymiş, üzerine de bal rengi bir gömlek geçirmişti. Saçlarının ıslak oluşuna bakılırsa, henüz duştan çıkmış olmalıydı herhalde. Mis gibi kolonya kokuyordu.

«Telefon... edeceğinizi... sanmıştım,» diye ekledi Samantha, biraz kekelemiş biraz da yutkunmuştu bu sözleri söylerken.

Max'in gür sesi, «Burada işler, *inşallah* ile yürür,» dedi.

«Ama ben *Allahın iznini* bekleyecek kadar sabırlı değilim,» diye karşılık verdi genç kız.

Bu kadar olsun Arapça öğrenmişti.

«Gel kendin telefon et,» diyerek, geri çekilip ona yol verdi Max. Ardından da serin bir oturma salonuna aldı genç kızı. Kendisininkiyle hiçbir ilişkisi olmayan bu lojman, uzun yıllar Orta ve Uzakdoğu'dan toplanmış birçok antika eşyayla dekore edilmiş, lüks ve muhteşem bir villadan farksızdı. Yerdeki İran halılarından fildişi satranç takımına kadar her şey nefisti. Bu atmosferde tehlikeli bir çekicilik vardı.

Max Kramer ahizeyi kaldırıp numaraları çevirdi. Karşı taraftan hiçbir ses gelmediğini genç kıza da dinletti. «Biraz oturup, bir şeyler iç istersen. Daha sonra gene ararız,» dedi.

O kadar güzel ve serin bir yerdi ki burası, bu kez reddedemedi Samantha. «Teşekkür ederim,» diye mırıldandı. Genç adam, tekerlekli içki sehpasına gidip büyük bir bardağa cin ve tonik doldurdu.

Genç kız kocaman bir kanepenin bir kenarına ilişti, Max de karşısındaki geniş sedire oturup bacaklarını uzattı. Samantha elindeki kristal kadehi evirip çeviriyor, başını kaldırıp genç adamın yüzüne bakmıyordu, ama onun kendisini incelediğinin de fazlasıyla farkındaydı.

Max sakin bir sesle, «Bu sabah seni çok mu korkuttum,» diyerek söze girdi. Samantha gözlerini kaldırıp bakınca, «Bir sorunun var galiba. Daha önce hiç böyle olmuş muydu?» diye devam etti.

«Hayır,» diye karşılık verdi genc kız. Gerçekten de o zamandan beri hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmamıştı.

«Pek sandığın kadar da canavar değilim ben,» dedi Max. Gene de birçok konuda anlaşabileceğimizi sanıyorum. Neden bir kere denemiyoruz ki?»

«Beni önce bir akşam yemeğine, sonra da evinize davet ettiniz...» diye karşılık verdi Samantha.

«İstemiyorsan tabii olmaz,» dedi Max. «Belki birlikte bir öğle yemeği yiyebiliriz, ya da yelkenliyle dolaşabiliriz?»

«Pek iyi bir fikir olduğu kanısında değilim. İşle eğlenceyi birbirine karıştırmayı sevmem.»

Genç adamın tehlikeli bir çekicilikle pırıldayan gözleri Samantha'nınkilere takıldı. «Demek ki eğlenceli olabilir, diye düşünüyorsun,» dedi.

Samantha'nın kafası karmakarışıktı. Bir an için 'evet' demek istedi. Aklını kaçırmış olmalıydı. Acaba biraz olsun hoşlanıyor muydu bu adamdan? Arazide geçen uzun yılların yarattığı sertlikle, kültürlü ve deneyimli bir kafanın karışımı olan tehlikeli bir insandı... Genç kız önce yutkundu ve içkisinden bir yudum daha aldı.

«Bir kez daha arasanız şu garajı,» dedi. Max Kramer hiç düşünmeden numarayı çevirdi. Orası da kendi garajı mıydı acaba? Uzun bir süre çaldığı halde cevap veren olmadı. Genç adam telefonu kapatıp bardağına uzanırken, bir kez daha, «Birlikte bir öğle yemeğini gerçekten mi istemiyorsun?» diye sordu.

Samantha, «Birisiyle çıkmaya hazır değilim henüz,» diye söze başladığı sırada, koridorda açılan bir kapının sesiyle irkildi. Ayak sesleri gittikçe yaklaştı ve birden Samantha'nın şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleri önünde o siyah saçlı kız beliriverdi salonun kapısında. Kesinlikle kızı olamazdı. Ne kadar safça davranmıştı! Kızın başında bir havlu sarılıydı, üzerinde de kısacık, pembe, ipek bir sabahlık vardı. Yanık teni, düzgün bacakları ve narin kollarına baktı Samantha. Kocaman kahverengi, ba-

dem biçimi gözleri Doğunun bütün güzelliğini yansıtıyordu adeta. O kadar genç duruyordu ki on altıdan fazla olması mümkün değildi. Max Kramer genç kadınlardan hoşlanıyordu galiba, ama bu kadar da olamazdı. Kızla aralarında yirmi yaştan fazla olmalıydı... Bu duruma karşı bir kanun falan yok muydu acaba? Bardağını sehpanın üzerine koyarak ayağa kalktı Samantha. Max de kalkıp ikisini tanıştırdı. Birbirlerinin adlarını öğrendikten sonra el sıkıştılar.

«Deve pazarını beğendiniz mi?» diye sordu Sue-Lee. Gülüşü çekingen, sesi ince ve şakraktı. Samantha bir şeyler mırıldandıktan sonra, acelesi olduğunu belirterek gitmek için izin istedi.

«Saat yedide gelip alacaklardı beni,» dedi Samantha, «Bir daha arayabilir miyiz lütfen.»

«Ben seni beş dakikada oradan çıkarırım,» dedi Max. Hareketleri birdenbire çabuklaşmıştı. Sue-Lee'ye kendi dilinde bir şeyler söyledi ve genç kız ortadan kayboldu.

«Gerek yok,» diye ayak diretmeye devam etti Samantha.

Max, «Garajı falan unut, burası Londra değil,» diyerek arabanın anahtarlarını aldı ve hızla dışarı çıktı. «Aman randevuna geç kalma, ona hazırsın anlaşılan,» diye ekledi.

Ses tonu hiç hoşuna gitmemişti genç kızın. «Özel hayatım sizi hiç ilgilendirmez,» diye karşılık verdi.

«Sen bilirsin,» dedi Max. Ve iki dakika içinde, çekme halatını iki arabanın arasına yerleştirmişti. Samantha direksiyonda otururken geri geri çekti onu. Genç kız gerçekten de bir aptal durumuna düştüğünü hissediyordu. Sonra kendisini yolun üzerinde bulunca gözlerine

inanamadı. Max arabasından inip yanına geldiğinde hava kararmak üzereydi. Samantha motoru çalıştırırken kapısını açıp, «Bir dahaki sefere ne yapacağını biliyor musun?» diye sordu.

«Evet, arazi vitesine takacağım,» diye karşılık verdi genç kız.

«Yap da görelim bakalım,» dedi genç adam.

«Buraya bakın, geri zekâlı değilim ben,» dedi Samantha. Ama genç adam gözleriyle görmeden yanından ayrılmaya niyetli değildi. Samantha'nın birkaç denemeden sonra başardığını gören Max'in içi rahat etmişti. Eski öfkesi sanki geri gelmişti. Sert bir sesle, «İyi geceler,» dedi. «Umarım bu geceden memnun kalırsın. 'Hazır' olduğun zaman bana da haber ver.» Kapıyı genç kızın yüzüne çarparak kapadı. Samantha sinirden ne yapacağını bilemedi. Araba zıplayarak anayola çıkarken bir yandan lanet okuyor, bir yandan da ne yöne sapması gerektiğini çıkarmaya çalışıyordu.

Samantha küpelerini takarken Frank Douglas kapıyı çaldı. Gergin bir gülümsemeyle içeri girdiğinde küçücük oturma odasını o iri cüssesiyle doldurmuştu adeta. Genç kız çantasına bir şeyler koymak için odasına gitti. Aynada eleştiren gözlerle bir süre kendisini seyretti. Fena değildi görünümü. Rengi henüz pek koyulaşmamıştı. Açık renk teninin birdenbire yanmaması gerekiyordu. Üzerindeki zümrüt yeşili, ince askılı bol elbise gözlerini ve kızıl saçlarını ortaya çıkarmaya yetiyordu. Bu gibi yerlerde herkesin ne giydiğini bilmediği için fazla şık olmamaya özen göstermişti. Frank'in kendisini beğendiği belliydi. İnce ve uzun topuklu sandaletleriyle ancak adamın çenesinin hizasına gelebiliyordu. «Partiye en güzel kızı ben götürü-

yorum galiba,» dedi Frank. Samantha ona hafif bir tebessümle karşılık verdi. Trentlerin evine varana kadar yolda onlardan söz ettiler.

Trentlerin evi kendisininkine benzeyen ufak bir lojmandı... Zevkle ve sevgiyle döşendiği belli oluyordu. Kendi bomboş odalarını düşününce biraz morali bozuldu. Burası gerçek bir ev gibi geldi ona. Frank hemen mutfağa gidip içkileri hazırlamaya başlamıştı. John Trent, Samantha'ya bir içki verip onu birbiri ardı sıra birçok kişiyle tanıştırdı. Partide bir doktor ve bir de radyolog hemşire vardı. Oysa herkesin Mepco'dan olacağını sanmıştı Samantha.

«Daha önce söylemem gerekirdi belki,» diye açıklamada bulundu Kate. Ev sahibesi nihayet fırsat bulup yanlarına gelebilmişti. «John'un boşuna vakit geçirdiğimi düşünmesini istemediğimden ben de hastanede röntgenle ilgileniyorum. Odamı bir görseniz. Hiç para sorunu yok burada. Bütün cihazlar en son model...» Ötekiler de yanlarına gelmeye başlayınca Samantha kendisini biraz geri çekip, çevreyle ilgilenmeye ve eğlenmeye baktı. Gece yarısına doğru herkes yavaş yavaş ayrıldığı bir sırada, John hep beraber bir gece kulübüne gitmeyi teklif etti. Samantha pek gönüllü olmamakla birlikte eve kendisini Frank'in bırakacağını düşünerek onlara uymak durumunda olduğunu düşündü. İki arabaya doluşup, yola koyuldular.

Şehre geldiklerinde hava hâlâ serinlememişti. Gece kulübü oldukça kalabalıktı. İçki konusunda biraz araştırma yapmıştı Samantha. Müslümanlar içki içmedikleri halde, memleketlerinde misafir bulunan yabancılara bu konuda bir kısıtlama getirmemişlerdi. Ama Frank'e bir kısıtlama koysalar iyi olacaktı galiba. Şimdi de

kızlardan birini yakalamış dans ediyordu... Samantha ananasların içinde gelen içkilerini yudumlarken 'artık bu son,' diye söz verdi kendi kendine. İçkiyi görünce hemen Frank de yanlarına gelmişti. Kate de Samantha'nın öteki tarafında bir yer bulup çene çalmak için yerleşti. «Frank'in biraz neşelenmeye ihtiyacı var. Karısı geçen ay kalkıp Houston'a gitti. Frank'in de kafasını değiştirip, eve dönmesini ve bir büro işi almasını istiyor,» diye anlattı.

«Öyle mi, bilmiyordum,» diye karşılık verdi Samantha.

«Karısını özlüyor,» diye devam etti Kate. «Bu partiyi hafta sonunda yapabilirdik, ama bugün onun doğum günü, kimsenin bilmesini istemedi.»

«Çok yazık,» dedi Samantha. «Aman duymasın,» diyen Kate, konuyu değiştirdi ve bundan sonra da kendi işlerini anlattılar birbirlerine. John, Samantha'yı dansa kaldırmak için yanlarına gelip sözlerini kestiğinde birdenbire kapıdan girenleri fark ettiler.

«Bakın Max geliyor,» dedi John. «Onları da yanımıza davet edelim.»

Samantha sırtından aşağı buz gibi bir ürpertinin indiğini hissederek, «Ne küçük yer, değil mi?» dedi. Ama Kate'in onun sözlerinden pek bir şey anladığını sanmıyordu. Bu sırada Frank koluna asılmış, «Dans edelim mi?» diye ısrar etmeye başlamıştı. Yavaş bir parçanın eşliğinde salınırlarken pek dans eder gibi bir halleri yoktu. Frank genç kızın üzerine abanmış, o da onu ayakta tutmaya çalışıyordu. İkinci parça başlarken sendeleyen Frank, «Artık otursak,» dedi. Samantha onu daha sıkı kavrayıp yerlerine doğru götürdü. Yeni gelenler için de birkaç sandalye eklenince, Max ve Samantha tam

karşı karşıya düşmüşlerdi.

«Max, bu...» diye John söze başlarken, Samantha, «Biz tanışıyoruz,» deyip, Max'e gülümsedi. Bir açıklama yapılıncaya kadar Max'in yanındaki kız somurtup durdu. Sonra genç adam yanındaki bu muhteşem sarışını onlarla tanıştırdı. Adı Jessica'ydı. 'Sue-Lee nerelerde acaba?' diye düşündü Samantha. Jessica herkesi yapay gülücüklerle selamladı ama Samantha'ya sıra geldiğinde bakışları soğuk bir ifadeye büründü. Üzerinde, gözalıcı renkleri olan parlak, ipek bir elbise vardı. Samantha geceleri burada herkesin son derece şık giyindiğini öğrenmiş oluyordu böylece. Küçük gruplar halinde sohbete koyuldular. Samantha da artık iyice sarhoş olmaya başlayan Frank'le çene çalıyordu.

Frank bir ara damdan düşercesine, «Evlenirsen mesleğinden vazgeçer miydin?» diye sordu.

Samantha bir anlık şaşkınlıktan sonra, «Eğer evlenirsem, belki kocamın isteklerine uymak zorunda kalırdım,» diye karşılık verdi.

«Yani mesleğini bırakırdın.»

«Onu demek istemiyorum kesin olarak. Her şey karşılıklı anlaşmaya bağlı, karşılıklı almak ve vermek meselesi.»

Frank gülerek, bir elini genç kızın omzuna attı. «Benim kadar uzun bir süre evli kalınca sadece bir tarafın aldığını ve öteki tarafın devamlı verdiğini göreceksin,» dedi.

«Bilemeyeceğim,» dedi Samantha. Frank'in bu şekilde konuşmasına üzülmüştü. Kendisini hiç denecek kadar az tanıdığı halde, demek ki birisine açılmak gereğini hissediyordu. Genç kızın bakışları elinde olmadan Max'e doğru kaydı. 'Bu işlerden onun da anlamadığı belli,' diye düşündü.

Frank karamsarlığını üzerinden atarak, «Haydi gel dans edelim,» deyince birlikte ayağa kalktılar. Ötekiler de sanki bir işaret bekliyormuş gibi çifter çifter kalkıp piste doğru yürümeye başladılar. Jessice, John'la, Max de Kate'le kol kola girmişti. Kate açıkça flört ediyordu Max'le. Ama birbirlerine yakışıyorlardı. Max yüzünde hafif bir gülümsemeyle Kate'e bir şeyler söylüyordu. Max koyu renk, incecik bir pantolon giymişti. Üzerinde de beyaz bir ceket vardı. Oldukça iyi bir yerde yemek yemiş olmalıydılar. Şimdi ceketini ve kravatını çıkarmıştı. İpek gömleğinin yukardan iki üç düğmesi açık duruyordu. Bütün resmiyet yerini şimdi müziğin uyumuna bırakmıştı. Gene de üzerinde, açıklanması mümkün olmayan bir şeyler vardı... İnsanlara hafifçe tepeden bakan, hayat dolu çekici hali, onu öteki erkeklerden ilk bakışta ayırıyordu.

Samantha tam zamanında bakışlarını Max'ten ayırıp, Frank'i düşmekten kurtardı.

Bir süre sonra Frank, «Galiba artık otursak iyi olacak,» dedi. Boş masalarına geldiklerinde Samantha bir süre yalnız kalmak istedi.

Tuvaletteki aynanın önünde otururlarken Kate, «Hep söyleyeceğim, unutuyorum. Sizin yüzme havuzunuz yok, değil mi?» diye söze başladı.

Samantha rujunu tazeleyip, çantasında tarağını ararken, «Mepco ne yazık ki böyle nimetler sunmuyor,» dedi.

Kate, «John da hep söylenip duruyor,» diyerek güldü. «Bizim hastanemizin spor tesisleri oldukça iyi. Dostlarımıza her zaman açıktır. Ne zaman istersen gelebilirsin. Saat birden sonra ben genellikle orada olurum. Davet bekleme. John sana nasıl geleceğini söyler.»

«Bu çok iyi olur işte, çok teşekkürler,» diye karşılık verdi Samantha. Saçlarını tararken, «Burnum da fena halde soyuluyor,» dedi.

«Ne kötü, değil mi?» dedi Kate. «Buraya gelirken bir savaş gemisini sıvayacak kadar nemlendirici getirdim yanımda.» Ötekilerin yanına dönerlerken hâlâ gülüşüyorlardı.

Çiftlerden bazıları gitmişti. Jessica, Frank'le dans ediyordu şimdi. John'da Kate'i bekliyordu. Masaya yaklaştıklarında John hemen uzaklaştırdı Kate'i. Max'den başkası yoktu o anda masada. Max'in olabildiğince uzağında bir sandalyeye oturmaya özen gösterdi Samantha.

Max iyice koyulaşmış gözlerle genç kızı izliyordu. Samantha nefesinin sıklaştığını hissetti. Bu bakışları başka erkeklerde de görmüştü, Kramer'ınki hepsini bastırıyordu şimdi. Birdenbire ne yapacağını bilemedi genç kız, kendisinin olduğunu umduğu, en yakınında duran kadehe uzattı elini. Midesinin bulandığını hissediyordu gene.

«Benim için hazır değilsen üzülme,» dedi Max. Sesi insanı ürkütecek kadar yumuşaktı. «Geldiğim kadınla dönmek gibi bir prensibim vardır.»

Samantha gözlerini dikip ona baktı. Duyduğu korku bu kadar belli oluyor muydu? Bir ara göz ucuyla, şık, alımlı Jessica'yı süzdü, sonra aklına küçük Sue-Lee geldi. Max'in ısrarlı bakışları altında bütün vücudunun ürperdiğini hissediyordu. Bir an önce oradan ayrılmaktan başka bir şey istemiyordu...

«Dans edelim,» diyen Max, elindeki bardağı masanın üzerine bırakmıştı.

«Hayır teşekkür ederim.»

Genç adam şaşırmış, biraz da bozulmuştu galiba. Sonra ötedeki gruba bakıp, «Yaşlı ve evli erkeklerden hoşlanıyorsun anlaşılan,» dedi. Sesinde çok kötü bir ifade vardı.

Çok fazla ileri gidiyordu. Nasıl cesaret edebilirdi böyle konuşmaya? Masanın üzerinden öne doğru eğilip, gözlerini genç adamın gözlerine dikerek, «Bakın, Mr. Kramer,» dedi. «Ben erkeklerle pek ilgilenmiyorum. Hiçbir erkekle. Yaşlı, genç, evli, bekâr, benim için fark etmez. Yani kısacası erkekler benim ilgimi çekmiyor.»

Sandalyesini itip kalkmaya çalıştı, ama boşunaydı. Max'in eli bileğine yapışmıştı bile. «Gitmene gerek yok. Dans etmemiz şart değil. Konuşabiliriz...»

«Konuşmaya başlayınca çekişiyoruz,» diye karşılık verdi Samantha. Kolundan böyle tutulmasından hiç hoşlanmazdı. «Şimdi, bırakın beni de gideyim,» diye ekledi. Telaşı ve paniği genç adamı da etkilemişti. «Gitmek zorunda kaldığımı söylersiniz ötekilere. Yarın, yani bugün, işe erken başlamam gerekiyor...» Bir anda Samantha kendini kalabalığın ortasında, dönüp duran ışıkların içinde buldu.

Son derecede aptalca bir davranışta bulunmuştu. Ama gitmesi, Max Kramer'den uzaklaşması gerekiyordu. O tehlikeli gözlerden... Sonunda kapıya ulaştı, özgürdü artık. Ama şimdi ne yapacaktı? Gece kulübü, aslında bir alışveriş merkezi olan yeni ve yüksek bir binanın üst katlarından birindeydi. Arkasından birinin geleceğinden korkarak hızlı hızlı yürümeye başladı... Koridorun köşesini dönerken arkasından gelen ayak seslerini duydu... Kimsecikler yoktu çevresinde, bütün dükkânlar kapalıydı... Başka bir köşeyi döndü, bir türlü asansörün nerede olduğunu bilemiyordu.

«Sam! Samantha!» diye sesleniyordu Max Kramer. Olamazdı! Koşarken topukları korkunç sesler çıkarıyordu. İlerde birkaç dükkânın vit-

rin camları henüz takılmamış, sadece tahtalarla örtülmüştü. Buradan sonra çıkış yoktu artık. Kapana kısılmıştı. İradesiyle korkusu büyük bir çatışma içindeydi. Kendisini kaptırmaması gerekiyordu. 'Korkacak bir şey yok,' diyordu içinden. Bu kez şehrin kilometrelerce uzağında değildi, biraz ötesinde insanlar vardı. Ama artık gece kulübünün de nerede olduğunu bilmiyordu. Karanlık bir kapı aralığına sığındı. Belki Max buraya geldiğini henüz duymamıştı...

Genç adam bir kez daha seslendi. «Aptallık etme, vakit çok geç. Kendi başına eve gidemezsin.»

Kapı aralığına iyice gizlendi Samantha. Sonra birdenbire tam karşısına düşen vitrin camındaki görüntüsünü gördü genç adamın... Tabii Max de onu görmüştü. Genç adam ona doğru koşarken Samantha yumruklarını sıktı.

Kapının ağzında durup geçmesini engelleyen genç adam, «Nedir bütün bunlar?» diye sordu.

«Çekil önümden, ötekilerin yanına git,» diye haykırdı genç kız. İleri doğru fırladı, ama Max onu omuzlarından yakalamıştı. «Ne oluyor sana?» diye sordu.

«Lütfen bırak beni,» dedi Samantha. «Ötekiler senin nerede olduğunu merak ederler.»

«Gene başlama,» diyordu genç adam. Sesi şimdi çok uzaklardan geliyordu. Artık genç kız onu göremiyordu, aslında her yerde onu görüyor, ondan kurtulamıyordu.

«Çekil karşımdan,» diyebildi son bir gayretle, gözleri kocaman kocaman açılmış, avazı çıktığı kadar bağırmaya başlamıştı. «Kusacağım şimdi, anlamıyor musun?» dedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

«Ne oldu böyle size? Samantha yüzün çok kötü!» Kate'in başlangıçtaki merakı yerini endişeye bırakmıştı şimdi.

Samantha, «İyiyim,» diye cevap verdi. 'Ne olduğu belli,' diye düşünüyordu.

John, hafifçe omzuna vurarak, genç kızı avutmaya çalışıyor, onu kendisinin evine götüreceğini, Kate'in de kendi arabalarıyla arkalarından geleceğini anlatıyordu. «Zarar yok, herkes Dubai'deki ilk gecesinde biraz dağıtır,» dedi.

Samantha, «Hemen arabaya girmesem de biraz daha hava alsam,» dedi. Bunun üzerine bir süre soğuk hava sisteminin önünde durdular, genç kız biraz rahatladığını hissediyordu.

Max biraz ilerde durmuş kendisini dikkatle izliyordu. Onun o halini gördükten sonra elini bile sürmemişti Samantha'ya.

Jessica, «Bir dahaki sefere daha çok su katmalıyım, içkime,» dedi. Şimdi kahkahalar atarak Max'in koluna girmiş, «Haydi gidelim sevgilim,» diyordu, işveli bir sesle. «Yarın sabah erken kalkmam gerek...»

«Şarap mı dokundu acaba, yoksa yediğin bir şey mi?» diye sordu Kate. Genç kız 'hayır,' gibilerinden başını salladı. Max uzaklaşırken, gözünü Samantha'dan ayıramıyordu. Samantha da ona baktı. «Şimdi geçer,» dedi. Sonra birisi gece kulübünden bir sandalye getirdi, birisi de bir bardak su uzattı. «Sıcaktan olmuştur,» dedi birisi. Samantha aslında bu yüzden olmadığını

çok iyi biliyordu. Max Kramer da biliyordu. Jessica'yla birlikte giderlerken Samantha gene midesinin şiddetle bulandığını hissetti.

Sonunda biraz toparlanabildi ve yola çıktılar. Frank neşeyle arka koltukta oturuyor, John da arabayı kullanıyordu. «Yarın sabah tam yedide büroda olmayı unutma. Gidiyoruz biliyorsun,» dedi Frank. Genç kız homurdandı. Zaten saat sabahın ikisi olmuştu.

Ertesi sabah Frank arabayı Samantha'nın kullanmasını istedi. Yanında biri varken çölde ilk deneyini gerçekleştirebileceğini düşünmüştü. Yolculuk uzun sürdü. Saat yedi buçuk sularında ofisten çıktılar ve anayoldan ayrılıp çöle girdiklerinde, Samantha arazi vitesini bu sefer unutmadı! Kuyuya vardıklarında dokuz buçuk olmuştu. Otuz millik yolun bu kadar zaman alacağını hiç ummamıştı Samantha. Araba durunca John ve Frank indiler, Samantha güneş gözlüklerini çıkarıp, boynunu sıvazladı. Şu anda kocaman bir bardak kahveden başka bir şey istemiyordu. Frank çevrelerindeki prefabrik çadırlardan bir tanesinin kendi bürosu olduğunu söyledi. Her şey, her şey tozla örtülmüştü. Durmadan çalışan dizel motorlarının uğultusundan başka bir şey duyulmuyordu. Kuyunun çelik iskeleti genç kıza tarih öncesinde yaşamış olan hayvanları hatırlattı. Sondaj platformu da oldukça yüksekteydi.

Samantha güneş gözlüğünü taktı, dosyasını alıp aşağı indi. Tanrım, bu ne sıcaktı! Sadece gökten inmiyor, yerden de fışkırıyor gibiydi bu ateş.

Bir iki bardak kahve içtikten ve kamptaki işlerini tamamladıktan sonra, Frank'in odasında masanın çevresinde toplanmış konuşuyorlardı.

«Sondaj testinden sonra demek ki çamursuz örnek çıkarmayı düşünüyorsun,» dedi Samantha, Frank'in gözlerinin içine bakarak.

«Bir itirazın mı var?» diye karşılık verdi Frank. Samantha bir yandan sandalyesinde sallanıyor, bir yandan da düşünüyordu. Çamursuz örnek almak için özel ve oldukça tehlikeli bir teknik kullanmak gerekiyordu. Bu işi de Max Kramer'ın ekibi yapacaktı. Bu tekniği kullanmanın yararları, son derece riskli olmasına rağmen, zamandan ve masraftan kâr etmekti. Çamursuz örnek jeolojik raporun sağlığı için de yararlıydı.

Gene Frank'e dönerek, «Zaman ne kadar önemli?» diye sordu genc kız.

«Hayat memat meselesi,» diye karşılık verdi Frank.

Samantha dosyayı incelerken, «Olağanüstü sorunlar ortaya çıkabileceğini sanmıyorum,» dedi. «Çok dikkat edilirse riskler en düşük düzeye inebilir. Bunu gerçekleştirecek olan Kramer Şirketi de...»

«Bu işi en iyi bilen şirket,» diye onun yerine Frank tamamladı cümlesini. İstemeyerek de olsa bunu itiraf etmek zorundaydı.

Samantha'nın kafası bir sürü hesapla meşguldü. Okulda öğrendikleriyle pratik çalışma tümüyle ayrı ayrı şeyler olmamakla birlikte, burada karar vermek durumundaydı. Onların saygısını kazanmak için tehlikeleri seçip kahramanlık gösterisinde bulunacak değildi.

Samantha'nın kararını bekliyorlardı. Frank elindeki puroyu evirip çeviriyor, John ise meslek bilgisinden emin, ama bu kez karar sandalyesinde bir kadın görmenin tadını çıkarıyordu. Samantha'nın üzerinde boydan boya fermuarlı bal rengi, ince pamukludan bir tulum vardı.

Sonunda kararını verdi. «Pekâlâ,» dedi, başını kâğıtlardan kaldırarak. «Etraflıca düşünülüp göze alınmış bir risk. Buna karşı çıkmak için bir gerekçe bulamıyorum.»

«Doğru söylüyorsun,» dedi Frank. Genç kızın verdiği karardan memnundu. Şirket adına Frank'in sözü kanun sayılırdı, ama Samantha'nın da onu desteklemesi gerekiyordu.

Genç kızın eline bir miğferle bir çift eldiven tutuşturdular. Sondaj platformuna çıkan metal merdivenleri tırmanmaya başladı Samantha. Yukarda gürültülü, hareketli bir ortam vardı. Sondajcılar ancak başlarıyla selamlaşarak tanıştılar onunla. Genç kız bir süre buralara tekrar gelemeyeceğini düşünerek çevresini dikkatle incelemeye çalışıyordu. Aşağı inerken kendisini seyreden meraklı gözlere aldırış etmemeye çalıştı. Nasıl olsa zamanla onlar da alışacaktı.

Frank'in prefabrik bürosundaki soğuk hava sistemi ilaç gibi geldi o sıcaktan sonra. Çok heyecanlı ve verimli bir gün geçirmişti Samantha. Kendi kararı, bu kuyunun çalışıp çalışmamasında etken olacaktı. Ne büyük bir sorumluluktu bu! Tek başına karar vermemişti, ama işinin gereği böyleydi. Bu iş için eğitilmişti. Hiç değilse hayatının bu bölümü mutlu ediyordu onu.

Dönüşte arabayı John kullandı ve o, Samantha'dan çok daha hızlı sürdüğü için daha kısa zamanda Dubai'ye vardılar. Saat ikiyi biraz geçiyordu. Frank ve John büroya indiler, Samantha o gün için yeteri kadar çalıştığını düşünerek eve gitti. Soğutma sistemi çalışmasına rağmen, pek ferahlayamadı. Duş yapmaktansa, gidip yüzmeyi düşündü. Sonra Kate'in teklifini hatırladı.

Kate'in evi cevap vermedi. Demek ki havuzdaydı o da. Hastanenin yerini bile bilmiyordu.

'En iyisi taksiyle gitmek,' diyerek, mayosunu ve havlusunu aldı, çantasına gerekli bir iki şeyi de attıktan sonra anacaddeden bir taksiye bindi. İçi pelüş kaplı eski bir arabaydı. Yakışıklı Arap şoför ahbaplığa meraklıydı. Samantha'nın bu yaşa kadar evlenmemiş ve çocuk doğurmamış olmasına çok şaşırmıştı.

Spor merkezinde Kate'in adını verince kendisini doğruca etrafı yüksek duvarlarla çevrili yüzme havuzuna götürdüler. Samantha çevresine bakındı. Şezlonglar ve masalar, şemsiyelerle bile zorlukla korunabiliyorlardı güneşten. Turuncu ve siyah üniformalı garsonlar servis yapıyorlardı. Tanıdık bir yüz ararken, havuzun içinden birinin el salladığını fark etti. Kate'ti bu. Yüzerek merdivenlere kadar gelip sudan çıktı. Çok güzel görünüyordu. Koyu renk saçlarını tepesinde toplamış, camgöbeği rengi bikinisi yanık tenini bütün güzelliğiyle ortaya çıkarmıştı.

«Haber vermeden gelişimde bir sakınca yoktur umarım,» dedi Samantha.

«Hayır, çok sevindim! İstediğin zaman gelebilirsin.»

Samantha soyunma odasında siyah bikinisini giydi ve bir duş aldı. Aynada kendini incelerken tam istediği derecede bronzlaşması için biraz zaman gerektiğini gördü. Bu yeni bikiniyi almakla hata etmişti. Küçücük bağcıkları ters bir harekette çok hazin sonuçlar doğurabilirdi.

Birlikte birkaç dakika yüzdükten sonra portakal sularını içerlerken, Kate, «John bu sabah kuyuya gideceğinizi söyledi,» dedi. Samantha ayak parmaklarına örttüğü havluyla gölgede yatarken, gecenin uykusuzluğu ve günün yorgunluğunu yavaş yavaş hissetmeye başlamıştı.

«Nasıl geçti?» diye sordu Kate.

«Eh,» diye karşılık verdi Samantha. Biraz endişeliydi aslında. John'a aktarmasından çekindiği için Kate'e bir şey söylememeyi tercih etmişti. «Sen ne yaptın?» diye sordu. Kate gülerek, işlerin bu ara oldukça yavaş gittiğini, bunun da yakında bir krize işaret olduğunu söyledi.

Tekrar suya girip biraz daha portakal suyu içtiler. Samantha yeniden gölgeye çekilmeden önce on beş dakika kadar güneşlendi.

Yeni gelen birkaç kişi bir gece önce Kate'in partisinde tanıştığı yakışıklı İranlı doktora el sallıyorlardı. Karısı ve iki çocuğuyla gelen doktor ok gibi suya dalmış yüzüyordu. Samantha, Max Kramer'ı ve dün gece Jessica'yla birlikte gidişlerini düşündü. Onu böyle mutlu bir aile çevresinde düşünemiyordu...

«Tatlı çocuklar, değil mi?» dedi Kate, güneş yağına uzanırken.

«Sen de istiyor musun?» diye sordu Samantha.

«Buraya yeteri kadar para kazanıp, bir ev alabilmek için geldik. Çocuğu daha sonra düşüneceğiz,» dedi. Saçını yeniden toplarken, yan gözle Samantha'ya baktı, «Sen hiç evlendin mi?» diye sordu.

«O kadar yaşlı ve yorgun mu görünüyorum?» diye şakayla karşılık verdi ona genç kız. Ama bir yandan da içinde garip bir burukluk hissetmişti.

Kate gülerek, «Genellikle buraya gelenlerin geçerli bir nedenleri vardır,» dedi. «Bozulan bir evlilik ya da bir aşk macerası gibi... Ya da bizim gibi sadece para kazanmak...»

«Ben buraya görevli geldim, yani gönderildim.» Nedense kendini savunur gibi konuşuyordu Samantha. «Gelecek yıl bir başka yer olabilir, belki Amerika, İngiltere ya da Uzakdoğu.»

«Çok ilginç,» dedi Kate. O arada bacaklarını kremliyordu. «Cesur bir kız olduğun belli. O kuyuların tepelerinin ne biçim yerler olduğunu John hep anlatır bana.» Sonra birine el sallamaya başladı. Uzun boylu, çok hoş bir kadındı bu. Ten renginden, ilginç bir memleketten geldiği belliydi. «Farida,» dedi Kate. «Beyin cerrahımız bizim.» Samantha'nın hayret dolu bakışlarını fark ederek, «Ne kadar genç gözüküyor değil mi?» diye ekledi. «Otuz iki yaşında. Suriyeli. Çok zeki bir kız. Böyle bir doktora sahip olduğu için hastane şanslı saymalı kendini doğrusu.»

Farida yanlarına geldi. Yakından bakıldığında daha da güzel bir kadındı. İnce, uzun bir vücudu vardı. Simsiyah saçlarını sıkıca geriye topladığından yüz hatlarının bütün güzelliği olduğu gibi ortaya çıkmıştı. Aksanı biraz garipti. Tanıştırılma sırasında utangaç bir gülümsemeyle selam verdi. Samantha bu kadından hoşlanmıştı. Bu yaşta değerli bir operatör olması çok dikkatini çekmişti. Farida çantasını yanlarında bırakarak soyunmaya gitti.

O sırada üzerlerinden bir helikopter geçti. «Bu iyi bir işaret değil,» dedi Kate, yukarı bakarak.

«Kaza falan mı?» diye sordu Samantha.

Kate başını sallayarak, «Kuyularda bir şey olabilir. Belki de sahilde...» diye cevap verdi. Sonra da başını tekrar kitabına indirdi. «Merak etmeye gerek yok. Beni arayıp aramayacaklarını birazdan öğreniriz.» Samantha da tam yerleşip uzanacaktı ki, buz gibi, ıslak, lastik bir halka tam karnının üzerine düştü.

Samantha küçük bir çığlık atarak yerinden fırladı, havuzdaki çocuklar hem gülüyor, hem de özür diliyorlardı. Yakışıklı doktor da havu-

zun merdivenlerini tırmanıyor, anlaşılan halkayı almaya geliyordu.

Genç kız bir muziplikle, «Belki de geri vermek istemiyorumdur,» dedi. Çocuklar babalarına bağırışıyor, halkayı onun elinden almasını istiyorlardı. Genç doktorun gözlerindeki pırıltılardan ve kendisini hoşnutlukla tepeden tırnağa süzmesinden, onu beğendiğini anlamıştı Samantha. Genç kız şakayı sürdürerek, biraz daha geri çekildi, kolunu uzatıp halkayı sallamaya başladı. Doktor gittikçe kendisine yaklaşıyor, buğulu gözleri adeta vahşi bir hayvanınkileri andırıyordu. Birdenbire Samantha'yı yakaladı ve kısa bir süre devam eden küçük bir boğuşmadan sonra genç kız kendisini havuzda bulunca hiç şaşırmadı. Sudan haykırarak çıktı ve ıslak saçlarını parmaklarıyla düzeltti. Güneş ve su o kadar iyi gelmişti ki... Yüzündeki son su damlacıklarını da sildikten sonra ötekilerin yanına gitti... Kate'in yanında bir adam duruyordu. Tanıdık yüz hatları oldukça karanlık ve gergindi. Gecelerini kâbuslarla mahveden bu adam, yani Max Kramer, şimdi gündüzlerine de mi hükmedecekti?

Max soyunma odalarına doğru giderken, Samantha, Kate'e dönerek, «Ne işi var onun burada?» diye sordu. «Sadece hastane mensuplarına ait sanıyordum ben burayı.»

«Arkadaşlarına da açıktır,» diye hatırlattı Kate. «Şu anda Farida'nın erkek arkadaşı. Uzun zamandan beri birlikteler.»

Samantha yüzünü buruşturarak, «Değişiklikten hoşlanıyor anlaşılan,» dedi.

«Dün geceki Jessica'yı mı kastediyorsun?»

«Sadece onu değil. Onunla yaşayan bir kız daha var.»

«Demek onu da duydun. Max, 'O benim bek-

çimdir,' der,» dedi Kate. «Aslında, Max onun gardiyanıymış.» O sırada Farida soyunma odalarından çıkıp suya doğru ilerledi. Samantha ses çıkarmadan dinliyor, devam etmesi için Kate'in gözünün içine bakıyordu.

«Bazıları da onun kendi kızı olduğunu söylüyorlar,» diye ekledi Kate. «Ama ortada bir anne yok. Onunla sürekli birlikte olduğuna göre çok özel bir ilişki olmalı aralarında.»

Samantha güçlükle duyulan bir sesle, «Max evli mi?» diye sordu.

«Bildiğimiz kadarıyla evli değil,» diye karşılık verdi Kate. «Bazıları da ne kızı, ne bekçisi, ama şeyi diyorlar...»

«Metresi,» diye Samantha tamamladı onun yerine, Kate de 'evet' der gibi başını salladı.

«Peki kaç yaşında bu kız?»

«Kanun karşısında sorumlu olmayacak bir yaşta. Max o kadar aptal bir adam değildir.»

Hiç ama hiç aptal olmadığı o kadar açıktı ki... Kadın düşmanı bir domuzdu yalnızca... Samantha öfkeden deli oluyordu. Max o sırada soyunma odasından çıktı ve hiç vakit yitirmeden Farida'nın yanına gitti. Samantha sinirle yerinden kalkıp bir havluya sarındı ve çay söyleme bahanesiyle uzaklaştı oradan.

Pek işe yaramadı bu davranışı, çünkü geri geldiğinde Farida ve Max, Kate'in yanında oturuyorlardı. Samantha kesinlikle yanlarına gidemeyecekti, yapamayacaktı bunu... Havlusunu atıp, suya daldı, anneleri bir gölgeye çekilmiş uyumakta olan çocuklarla oynamaya başladı. Samantha belki on dakika kadar adeta bir çocuk gibi Max'in kendisini seyrettiğini fark etmeden onlarla oynadı. Tahmin ettiği gibi siyah bikini durmadan başına iş açıyor, sık sık bağcıklarını yeniden bağlaması gerekiyordu.

Samantha garsonun gruba doğru yaklaştığını gördü, ama çay getirmemişti. Eğilip Farida'ya bir şeyler söyledi. Kadınlar eşyalarını aceleyle toparlamaya başlamışlardı. Kate, havuzun kenarına gelen Samantha'ya yaklaşarak, «Acil bir hasta var,» dedi. «Helikopterle gelmiş. Başından yaralı. Farida'yı istiyorlar. O da röntgen çekmek gerekir, diyor. Biz gidiyoruz. İstediğin kadar kalabilirsin. Maalesef seni evine götüremeyeceğim. Resepsiyondan sana bir taksi ayarlayabilirler...»

Kate, Farida ve Max gidinceye kadar Samantha suda kaldı ve çocuklarla oynamaya devam etti. Bir süre sonra babaları, çay içmek için çocuklara sudan çıkmalarını söyledi.

Huzur ve mutluluk! Samantha suyun üzerinde sırtüstü yatıp, gözlerini gökyüzüne dikti. Suda birkaç kez takla attıktan sonra yeniden sırtüstü yattı.

Aniden suya biri atladı, iri dalgalar genç kızı sallarken, o, çocuklar mı yoksa babaları mı acaba diye geçiriyordu aklından. Ama birkaç saniye sonra sudan çıkıp yüzündeki suları silkeleyenin, Max Kramer olduğunu gördü.

Genç adam şöyle bir gülümseyip, yeniden daldı. Samantha onun, çevresinde yüzüp durmasından rahatsız olmuştu. Yeniden suyun yüzeyine çıktığında tam arkasında duruyordu. Genç kız kenara doğru yüzdü, bu kadarcık yerde bu adaman kurtulması imkânsızdı.

«Kaçıyor musun yoksa?» dedi genç adam. Güçlü ve uzun kulaçlarla hemen yetişmişti ona.

Samantha merdivenin kenarına tutunarak, «Gittiğini sanıyordum,» dedi.

«Çok marifetliyimdir, ama beyin cerrahisinden anlamam,» diye şakayla karşılık verdi Max, gülerek. Genç kızın yüzünden süzülerek boynu-

na ve göğüslerinin arasına yuvarlanan su damlacıklarını seyrediyordu. Bu şakaya gülmedi Samantha. «Bak ne diyeceğim, dün gece için,» diye devam etmek istedi genç adam.

«Dün gece için söylenecek bir şey yok, unut lütfen,» diye onun sözünü kesti Samantha.

Son derece içten olduğu belli olan bir hareketle genç kızın kolunu tuttu. «Belki yardım edebilirim.»

«Yardım mı? Sen mi?» diyerek onun yüzüne doğru bir kahkaha attı Samantha. Böyle yapmasaydı, gözyaşlarını tutamayacaktı. «İnsanlara yardım edebileceklerini sanan erkekleri bilirim ben. Tedavi, hastalıktan daha beter olur bazen. Bu konu burada kalsın.» Bunları söyledikten sonra yeniden suya daldı. Max yanına geldiğinde kendini emniyete almak için yere basmak istedi, ama su boyunu çoktan geçmişti.

«Seni hasta etmek istemezdim...» dedi genç adam. Samantha'nın yorulduğunu düşünerek, hafifçe dirseğinden tutmuştu gene. Havuzda kendilerinden başka kimse kalmamıştı. İranlı aile de yavaş yavaş toparlanıyordu.

«Çok mu kötü olmuştun?» diye sorarken Max'in gözleri yeniden bütün vücudunda dolaştı ve bacakları suyun içinde birbirine karıştı.

Genç adamın sert adaleli düzgün bedeni ve teninin tatlı dokunuşu Samantha'ya onun hem çekici hem de oldukça duygusal bir erkek olduğunu düşündürdü. Yüreği fırlayacakmış gibi çarpıyordu gene.

«Beni sen hasta etmedin...» diyebildi sonunda. Genç adamın, onun kendisinin üzerinde etkisi olduğunu sanmasını istememişti. Gözleri genç adamın ellerinde dolaştı, onun yüzük takmadığını görmüştü. «Dün gece de söyledim...» dedi. Bir yandan da batmamak için sürekli ha-

reket ediyordu. «Seninle ilgili bir şey değil bu. Beni erkekler pek ilgilendirmiyor.»

Genç adamın kahverengi gözlerinde suya vuran güneş ışınları yansıyordu. Etraf çok sessizdi. Çıt çıkmıyordu. «Bence sen kendini tanımıyorsun,» dedi Max. Ve bütün cesaretiyle uzanıp, genç kızın minicik siyah bikinisinin sutyen askısını tuttu. «Çok davetkâr,» diye ekledi. «Dikkati çekmeyi seviyorsun, Samantha. Geldiğimde Hasan'la, o aptalca oynaşmanızı gördüm.» Gözleri bulutlandı. «Aslında bayağı da hoşlanıyordun bundan,» diye ekledi.

«Herkesi kendin gibi sanma,» diye karşılık verdi genç kız. Kendini ondan uzaklaştırmak istedi, ama Max askısını bırakmadı. Bir açıklama bekliyordu. «Çocuksu bir oyundan başka bir şey değildi o. Tanrı aşkına, karısı da havuzdaydı, çocukları da... Senin gibi bir adam saflığın, çocukça oyunların ne olduğunu bilemez.» O anda zavallı Sue-Lee gelmişti gözlerinin önüne.

«O itişmede çocuksu bir şey yoktu. Bakışlarınızı gördüm, onun da senin de...»

«Kıskandın mı?» derken genç kız Max'i nasıl etkilediğini bilemezdi. Samantha'nın ürkmüş gözlerine bakarak, «Belki de haklısın,» dedi. «Kıskanmış olabilirim. Bildiğim bir şey varsa sen kafası çok karışık bir kızsın. Birtakım sorunların olabilir, ama bunların arasına benden nefret etmeyi de katmadığından eminim.» Samantha, onun ne demek istediğini düşünmeye fırsat bulamadan genç adam onu, önce bedenleri sonra da dudakları birleşinceye kadar yavaşça kendine çekti.

Samantha debelenmeye başlayınca, ikisi birden sulara gömülüp bir an tümüyle gözden kayboldular.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Max'in sarılmasıyla birbirine kenetlenen bedenleri dans eder gibi döne döne suyun derinliklerine indi. Samantha da korkusunu çoktan geride bırakmış, onun omuzlarına sımsıkı sarılmıştı.

Ilık suların kucağında öpüştüler... öpüştüler... Genç adam bir bacağını Samantha'nınkine dolayıp onu biraz daha kendine yaklaştırmak istedi... Birdenbire yine o bildik duyguyla yüreği ağzına gelen genç kız midesinde ani bir bulantı hissetti. Öfkelenmişti de. Kendisine nasıl böyle davranabiliyordu? Soluksuz kaldığını sanarak çıkmak için çabaladı. Zaten yavaş yavaş yukarı çıkmaya başlamışlardı. Su yüzüne çıktıklarında, öpüşmeleri sona ermiş ama genç adam hâlâ omuzlarını bırakmamıştı. Samantha birden şiddetli bir tokat aşketti onun yüzüne. Tokatın sesi havuzun duvarlarında bir süre yankılandı. Dışardan birinin güldüğü duyuldu.

«Kaba kuvvetine on üzerinden on!» diye bağırdı Samantha. «Karşı koymaya gücü olmayan kadınları ve çocukları böyle mi tavlıyorsun? Daha önce de dediğim gibi, Mr. Kramer, erkeklerden neden hoşlanmadığımı bu tavrınız açıkça ortaya koyuyor ve tezimi doğruluyor.» Samantha'nın içinden avazı çıktığı kadar bağırmak geliyordu o anda, ama onun, iyice kendini kaybettiğini düşünmesini istemediğinden kendini tuttu. «Çek ellerini üstümden!» der demez

genç adam hemen çekti ellerini, ama yüzünde sinir bozucu bir gülümseme vardı.

«Bırak şimdi Sam, hoşlanmamış gibi yapma.»

«Benim adım Samantha, eğer hoşlandığımı sanıyorsan...»

«Bu akşam yemeği birlikte yiyelim.»

«Cehennemin dibine kadar yolun var!»

Genç kız havuzun kenarına doğru yüzüp dışarı çıktı. Max de hemen koşup yetişmişti peşinden. Havlusunu kapıp örtündü, çantasına ve gözlüklerine uzandı...

«Kimdi o?» derken, Max Kramer'ın sesi inanılmayacak kadar sakindi.

«Kim kimdi?» diye karşılık verdi genç kız.

«Seni bu hale sokan? Bırakıp gitti, öyle değil mi? Hepimizin başından, sonu kötü biten maceralar geçmiştir hayatım. Bütün hayatını karşı cinsi suçlamakla geçiremezsin.» Gene o alaylı bakışlarıyla, «Hem kaybedeceklerini de bir düşün,» diye ekledi ardından. Genç kızın, havlunun altında açıkta kalan yerlerini gözden geçiriyordu. «Bu yüzden mi erkek işleri yapıyorsun.» Şimdi sesi daha ciddiydi. «Ona bir ders vermek, bir şey mi kanıtlamak istiyorsun?»

«Tam da senden beklenen sözler,» dedi Samantha. «Neden erkek işi kadın işi diye bir ayırım yapılıyor anlamıyorum. İşimi seviyorum ve yapabiliyorum da. Sonu kötü biten bir aşkın savaşını da vermiyorum. Benim karşı olduğum kendilerini dayanılmaz sanan erkekler ve bunu da gerektiğinde kaba kuvvet gösterileriyle kanıtlamaya çalışanlar.»

«Demin havuzda bunu mu söylemeye çalışıyordun,» diye adeta alay edercesine sordu Max.

«Söylemeye çalışmıyorum, söylüyorum, Mr. Kramer. Sizin gibilerle daha önce de karşılaştım, sadece midemi bulandırdılar benim!»

«Bu kez öyle olmadı ama, değil mi?» dedi Max. «Bu kez miden bulanmadı. Benim varlığım buna engel oldu.»

Genç kızın yemyeşil, korku dolu gözleri ona bakıyordu. Hemen toparlanıp, «Kendimi korumayı becerebildiğimi söylemiştim size,» diye karşılık verdi. Hızla soyunma odalarına doğru yürüdü. Duşun altına girdiğinde adeta soluğunun kesildiğini hissetti. Üzerindeki o laneti atmıştı. Oldukça düzelmiş hissediyordu kendini.

Max Kramer resepsiyonda oturmuş onu bekliyordu. «Kate araban olmadığını söylemişti,» diye söze başladı. Alçak koltuklardan birinden kalkıyordu. Samantha, 'Ne kadar uzun boylu,' diye düşündü. Beyaz şortu ve spor gömleğiyle müthiş yakışıklıydı. İnanılmaz bacakları vardı bu adamın... «Ben seni götürebilirim,» diye ekledi Max. Genç kızın kendisine olan ilgisini fark etmiş olmalıydı kuşkusuz.

Samantha'nın yüz hatları gerginleşti, neden bu kadar etkilenmişti? «Hayır teşekkür ederim,» dedi. «Bir taksi bulurum şimdi.»

Max çevresine bir göz atıp, «Kimse kalmadı burada artık,» dedi.

«Beklerim,» diye karşılık verdi genç kız.

«Bak, ben de aynı yöne gidiyorum. Saçmalama! Ama önce Lee'yi almam gerek.»

«Şu senin 'bekçin,' öyle değil mi,» dedi Samantha.

«Hayır, ben onun bekçisiyim,» diyerek güldü Max.

«Bana açıklamanız gerekmez,» dedi Samantha. «İlişkileriniz beni hiç ilgilendirmiyor, Mr. Kramer.»

«Sue-Lee henüz on beş yaşında,» dedi Max. Sesi ve bakışları öfke doluydu. «Babası eski bir arkadaşımdı. Öldü. Şimdilik benimle kalıyor.

Kalıyor derken de onunla sadece evimi paylaştığımı söylemek istiyorum.» Sözcükleri tek tek seçerek, üstüne basa basa söylüyordu. «Yeteri kadar açık mı Miss Whittaker? Bu konuda, başka hikâyeler yaymaya kalkarsan seni öldürürüm, bilmiş ol. Şimdi benimle geliyor musun gelmiyor musun?»

«Geldiğin kadınla gitmek prensibinde olduğunu sanmıştım,» diye karşılık verdi Samantha. Üste çıkmak, onun tehdidinden etkilenmemiş görünmek istemişti.

«Geldiğim kadın benden önce giderse, bu kuralı geçersiz kılar.» Gene karşılıklı atışmaya başlamışlardı, ama garip bir çekicilik vardı bu konuşmalarda.

«Peki seninle geliyorum,» dedi Samantha ve Max önde, o arkada alçak, siyah Amerikan arabasına doğru ilerlediler.

Anayola çıkarlarken, Max, «Bugün kuyuya gittin mi?» diye sordu. Samantha gözlüklerini aramakla meşguldü. «Programı gerçekleştirdiler mi?»

«Tabii.»

«Bir sorun çıkmadı ya?»

«Neden çıksın ki? Neden bu kadar karamsarsın sen? Yoksa benim işin içinde olduğumu düşünerek mi böyle konuşuyorsun»

«Hayır. Daha önce Mepco için çalıştım. Her zaman işler masa başında göründüğü gibi gitmez, pratikte bazı değişiklikler yapmak gerekebilir.»

Genç kız sözü daha da uzatmak istemeyerek gözlerini camdan dışarı dikip oturdu.

Bir mil kadar gittikten sonra, birbirine benzeyen küçük, güzel evlerin bulunduğu bir yol kenarında durdular. Bu evlerden birinin okul olduğunu fark etti Samantha. Genç adam par-

mağıyla omzuna hafifçe dokunarak, «Haydi Samantha, neden benimle yemeğe gelmiyorsun? Aramızın kötü olması için hiçbir neden yok. Hem biraz iyi niyetle...»

«Sizinle hiçbir şey olmak istemiyorum, Mr. Kramer,» dedi Samantha. Ama Max, sadece onun öfkeyle parlayan gözlerine bakıp gülmekle yetinmişti.

«Bana Max demelisin,» dedi, elini usulca onun omzuna dolarken. Emniyet kemeri hapsetmişti genç kızı, oysa genç adamın kemeri bağlı değildi. O sırada, «Çekişmeye gerek yok,» diyerek sözlerini sürdürüyordu Max. «Sen zor günler geçirmişsin. Bu her zaman böyle olmaz ki... Sana söz veriyorum.» Konuşurken gittikçe daha çok yaklaşıyordu Samantha'ya. Yaklaştıkça gözleri genç kızı büyülüyor, dudakları öldürücü bir çekicilikle ona doğru uzanıyordu.

«İstemiyorum... seni,» dedi Samantha tane tane.

Genç adamın soluğu yüzünde dolaşıyordu. Onun gözlerine bakarken içinin adeta eridiğini hissediyordu genç kız. «Seni öpebilir miyim?» diyordu Max. Samantha kalbinin yerinden fırlayacağını sandı.

«İstemiyorum,» dedi yeniden. Max elini anında çekmişti. Samantha'nın emniyet kemerini çözerken, kolu hafifçe bacağına sürtünmüştü. Genç kız içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Delilikti bu...

«Seni incitmeyeceğimden emin olabilirsin,» dedi genç adam. «Ortalık aydınlık. Lee de her an gelebilir.» Dokunmayacağını göstermek için abartılı bir hareketle ellerini kaldırdı.

«Çok komik,» dedi Samantha. Birden yumuşamış ve gevşemişti. Onu bekliyordu sanki.

«Hımm, çok komik,» diye mırıldandı Max. Du-

dakları yavaşça dudaklarına değdi, genç kız bu derin, alev gibi yakıcı, eritici öpüşte adeta kaybolduğunu hissediyordu. Bir an için bu zevkin dalgalarına bıraktı kendini. Sonunda, bu çekiciliğe daha fazla direnemeyerek ona karşılık vermeye başladı... Ama aynı anda da genç adam geri çekilmişti. Uzun kahverengi kirpiklerinin arasından ona bakıyor, parmağıyla hafif hafif yanağını okşuyordu. «Benimle kavga etmezsen bak ne güzel oluyor,» diye fısıldadı.

Samantha'nın yemyeşil gözleri şimdi hayretle bakıyordu genç adama. Beyninin içi bir sürü şeyle çalkalanırken o öylece oturuyordu. Taş kesilmemiş, midesi bulanmamış, kapana kısılmış gibi hissetmemişti kendini. Korkmamıştı da... Max ağır ağır ve dikkatli bir şekilde onun hatlarını inceliyor, boynuna, çıplak omuzlarına ve kollarına bakıyor, aralarındaki sessizliği bozmamaya çalışıyordu. Genç kız onun, üzerindeki giysiden ve gördüklerinden hoşlandığını hissediyordu. Max şimdi ellerinden birini tutuyor, parmaklarını, avcunu okşuyordu. Bu zevki tümüyle içine sindirmek istercesine özenliydi hareketleri...

Genç kız içinde yükselen duygu ve istek fırtınasının etkisiyle gözlerini kırpıştırdı, yutkundu. Uzanıp bu sevgiye karşılık vermek istiyordu. Yeniden öpülmek istiyordu. 'Benimle kavga etmezsen ne güzel oluyor.' Bu sözler kulaklarında yankılandı bir kez daha. 'Kavga etme onunla, kavga etme,' dedi kendi kendine. Ne kolay olurdu o zaman. Bu düşünceleri kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Sağduyusu ona henüz hazır olmadığını söylüyordu. Max Kramer ondan hoşlanmış olabilirdi. Kadınlardan nefret eden bir adam olarak belki de çekici bile bulmuştu onu. Kendisine olan ilgisi, değişik ruh du-

rumunda olan bir kadına duyulandan öte bir şey değildi. Zaten meslek seçimini de beğenmemişti. Sonra genç kızın gözlerinde, çok ama çok uzaklarda, gerçekleşmesi mümkün olabilecek bir geleceğe uzanan bir tünel canlandı. Bu tünelde Max de vardı. Kim bilir belki bir gün onun aklını çeler, işini bırakıp kendisiyle yaşamasını isterdi.

Şimdi elini dudaklarına götürüyordu. Güneş yanığı yüzünde ve duygulu gözlerinde deneyimli bir erkeğin bilgisi ve güveni vardı. Gülümsüyordu genç adam. Samantha onun dudaklarının kıvrılışına, saçlarına, yakasına, düzgün boynuna baktı. Gittikçe genç adama doğru yaklaşırken gözlerinde arzu, zevk ve tehlikeli bir aşkın pırıltıları vardı. Her şeyden onun için vazgeçmek ne güzel olurdu. Ama ne kadar sürerdi? Kendine olan saygısı nerede kalacaktı.

Bu kez Max'in eli çıplak omzundan yavaşça koluna doğru kayarken, genç kızı yeniden öpmeye başlamıştı. Samantha'nın bedeni bu öpüşe kesin ve ani bir şekilde cevap verdi. Bu kadar çabuk pes ettiğine kızdı... Bu adamın, duyguları üzerinde böylesine etkin olabilmesine kızdı... Kendini kontrol edemeyişine kızdı...

«Bu kadar yeter,» diyerek genç adamı itti. Çantasını toparlayıp, titreyen elleriyle kapıyı açmaya çalıştı. Genç adam onun duygularına anlayış göstermeye çalışarak düşünceli bir ifadeyle, «Yetmezdi ama,» derken dikkatle Samantha'yı inceliyordu. Arabanın içine çıkartmasından mı korkmuştu acaba? Genç kızın renginin yerine gelmesinden cesaret alarak, «Ne oldu Sam?» diye sordu. Yavaş konuşuyordu. İnanılmayacak kadar yumuşaktı sesi. Samantha boğazına bir şeyler düğümlendiğini hissetti. Cabucak buradan uzaklaşması gerekiyordu. «Do-

kunmayacağım sana,» diyordu Max. «Lee şimdi gelir.» Yapamayacaktı Samantha. Bu kadar yakın olması rahatsız ediyordu onu. Ruhunun gizli noktalarına kadar işleyen bakışlarından bir şeyler vardı bu adamın.

«Taksiyle gideceğim,» diyerek arabadan fırlayıp kapıyı çarptı.

«Samantha,» diye seslendi Max arkasından. Kapısını açıp, indiğini duydu genç kız. İki taksi birden birbiriyle yarışarak geldiler. Bir tanesi tam önünde durdu. Samantha hemen arkaya atlayarak, adama adresini verdi. Arka pencereden dönüp baktığında Max'in, arabasının ön tekerleklerinden birine bir tekme savurduğunu gördü.

Para çantasını ararken, Sue-Lee geldi aklına. Belki garipti ama, Max onun bekçisi olduğunu anlatırken, inanmıştı ona. Max Kramer'ı tanıdıkça, onun en az kendisi kadar tecrübeli kadınlardan hoşlanması gerektiğini düşündü. Lee'yi kıskanması için hiçbir neden yoktu.

'Kıskanmak mı? Hayır, hayır,' dedi çabucak. 'Max umurumda bile değil. Çok tehlikeli bir adam o, öldürücü.' Ya bu adamı umursamaya başlarsa, o zamanki tehlike ne kadar büyük olurdu acaba? Max Kramer'la iş ilişkisinin dışında bir ilişki düşünmek büyük çılgınlıktı. Kendini toparlayıp şoföre evinin yerini söyledi. O akşam evde yemeğini hazırlarken de, video filmini seyrederken de, Max Kramer'ı tümüyle kafasından çıkarıp bir tarafa koymasının kolay olamayacağını anladı.

Daha sonra çıplak bedeniyle serin çarşafların arasına süzüldüğünde uzun bir günden sonra oldukça yorgun olduğunu anladı. Ama kafası hâlâ pırıl pırıldı. Sabahki konuşmaları aklından geçiriyor, deneyecekleri yöntemin tehlike-

lerini düşünüyordu. Max bu işe ne diyecekti acaba? Sağa sola dönüp, yastığını yumrukladı. Şimdi karanlık tavana bakarken gözlerinin önünde canlanan Max başka Max'tı. Bir elini ona doğru uzatmış, kahverengi, azarlayan bakışlarla ona gülümsüyordu. Ne kadar istek duyuyordu... Havuzda kendisinden yararlanmaya kalkmış, sonra arabada yeniden öpmeye cesaret edebilmişti. Ama Samantha istemeye istemeye de olsa midesinin bulanmadığını ve o korkunç krize tutulmadığını kabul etmek zorundaydı...

Bu kadar şaşırtıcı bir şey miydi şimdi bu? Normal bir genç kız olarak yetişmişti. Erkeklerden hoşlanmış, âşık olmuş, nişanlanmıştı. O zaman bu duyguların hiçbirini tatmamıştı. Belki de ayrılmaları iyi olmuştu. Çok acı çekmişti, ama şiddetli bir terk edilme duygusuna kapılmamıştı. Her zaman için hislerine karşı koyabilmişti. Hiç yatmamıştı Bob'la. Gerçekten ona âşık olsaydı duygularına engel olabilir miydi acaba? Max Kramer'la nişanlanmış olsaydı, onu durdurabilecek miydi... ya da kendi duygularına gem vurabilecek miydi?

Bu düşünceler içinde, yeniden yastığını düzeltti. Hiç değilse nişanın bozulmasından dolayı erkeklere karşı cinsel bir soğukluk duymuyordu. Sadece o arabadaki adamla olan korkunç olay... Bunları hemen kafasından sildi. Max'e karşı hiçbir itici duygusu olmadığına göre, demek ki genç adam onun yeniden gerçek benliğini bulmasına yardımcı olmuş, sevecen, güvenli kişiliğini su yüzüne çıkarmıştı.

Bundan sonrası ne olacaktı? Artık birtakım şeylerden kurtulduğu için yepyeni bir insanla ilişkisini geliştirebilecek durumda mıydı? Yoksa Max Kramer'ın yarattığı arzu fırtınasının gir-

dabına kapılıp gidecek miydi? Bu düşüncelerle, son derece rahatsız bir uykuya daldı. Saat çaldığı zaman hiç uyumamış gibi yorgundu. Neredeyse fırlatıp karşı duvara atacaktı saati. 'Belki de yeni başlayan bir günle birlikte her şey değişebilir,' diye düşündü. Sonra kalkıp mutfağa gitti. Birden, Max Kramer'ı üç koca gün görmeyeceği aklına geldi. İşte bundan daha iyi bir değişiklik olamazdı!

«Çamursuz örnek mi çıkaracaksınız? Olamaz!» Max Kramer'ın yumruğu masanın ortasına indiğinde Frank'in küçük odası neredeyse sallandı. O geceden üç gün sonra gelecek hafta yapılacak sondaj testi için toplanmışlardı. Max formalite gereği oradaydı: «Zaman kazanmak, dolayısıyla para harcamamak istiyorsunuz, değil mi?» diyordu. Frank'in kıpkırmızı olduğunu gören Samantha söze karıştı. «Başka nedenlerimiz de var,» dedi. «İyi bir örnek istiyoruz, Mr. Kramer.»

«Bana işimi öğretmeye kalkışma,» diye karşılık verdi Max. Kâğıtları karıştırarak, raporuna baktı. «Ya gaz birikimi varsa, ya işler ters giderse...»

«Adamlarımın yapamayacağını mı söylüyorsun?» Sondaj sorumlusu olan Amerikalıydı konuşan. «Otuz yıldır benim işimde bir patlama olmadı daha...»

«Aferin sana,» dedi Max.

Tartışma uzadıkça uzadı, Amerikalı da en az Max kadar inatçıydı, yumruğu biraz daha büyüktü onunkinden. Samantha orada olduğu için rahatça küfür edemediğinden konuşmasını güçlükle sürdürüyordu.

Max, Frank'e dönüp, «Kararınızı çoktan vermiştiniz, değil mi?» diye sordu. Onun son sözü

söyleyecek olan adam olduğunu çok iyi biliyordu.

«Evet, kararımızı verdik,» dedi Frank. Tel çerçevelerinin ardındaki gözleri ateş saçıyordu.

«Olabileceklere rağmen mi?» Sorusunu sorarken Max, Samantha'ya bakıyordu.

«Hamama giren terler,» diye karşılık verdi genç kız. Frank'e yan gözle baktığında onun güldüğünü gördü. Ama Max gülmüyordu. Bakışları buz gibi sert ve soğuk, yüzü asıktı.

«Tamam!» diyerek yardımcısına döndü. «Bu işi ben yapacağım. Sen öbür hafta Kuveyt'e gidersin...» Bütün bunları, işlerin ters gitme olasılığına karşı daha önceden düşündüğü belli oluyordu.

«Biraz abartmıyor musun?» dedi Samantha. Öteki adamların da kendinden yana olduğunu biliyordu.

«Bu işi ben ele alıyorum,» dedi Max ve Frank'e baktı. İki adam uzun süre düşmanca bir ifadeyle birbirlerine baktılar. «Hiçbir adamımı gereksiz yere tehlikeye atamam,» diye ekledi. Sonra sustu. Daha söyleyecek çok şeyi vardı besbelli, ama bu kez Samantha'ya dönmüştü. «Sana söylediğim gibi, ben bu şirketle daha önce de çalıştım.»

Kimse onun bu son söylediklerine bir anlam verememişti. Ama onlara aldırış etmeyen Max gidip kuyuya bakmak istediğini söyledi. Samantha ve Frank dışında ötekiler onunla birlikte çıktılar. Frank çekmecesini açıp bir kutu puro çıkardı.

«Bu adam işleri büyütmeye bayılır,» dedi. Puronun dibini ısırıp, ucunu çöp sepetine tükürdü. Samantha'nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Böyle yapan bir adamı ilk kez görüyordu. «Hâlâ bu işte gönlün var mı?» diye sordu Saman-

tha'ya. Çok öfkeliydi. Kocaman Havana purosunu yakmadan önce birkaç kibrit kırdı.

«Max Kramer işimle ilgili fikirlerimi değiştiremez,» diye karşılık verdi genç kız. Bu sözleriyle aslında son günlerde kafasını kurcalayan bazı sorulara da cevap vermiş oluyordu. Max Kramer onunla sadece bir kadın olduğu için ilgileniyorsa ve kendisi de bu ilişkiyi sürdürmek istiyorsa, mesleğinle ilgili şeyleri ondan uzak tutmalıydı. Ama geçirdikleri son bir saat içindeki havaya bakılırsa bunu gerçekleştirmenin kolay olmayacağı kesindi.

«Ben odama gidiyorum,» diyen Samantha, Frank'i purosuyla baş başa bırakıp dışarı çıktı. Frank bir şey söyleyecekmiş gibi elini kaldırdı, ama sonra vazgeçerek gitmesini işaret etti.

Genç kız sıcak ve tozlu yolda kendi kulübesine doğru yürürken, 'Geçmişte Frank'le Max'in arasında neler oldu acaba?' diye düşünüyordu. Max gibi adamlar için kesin bir şey söylemek olanaksızdı. Uzun boylu, sert ve zeki, dış görünüşüne rağmen içi çok karmaşık bir adam olarak görüyordu Samantha onu.

Kuyuya ilk geldikleri gün verilen miğfer ve eldivenler çok büyük gelmiş, Frank yerine yenilerinin verilmesini istemişti. Genç kız dolabı açıp baktı, gerçekten de yepyeni sarı, pırıl pırıl parlayan bir miğfer vardı orada. Birdenbire dikkatini bir şey çekti. Şapkanın üzerinde adamların kendi şapkalarına yapıştırdıkları gibi çıkartmalar vardı. Hiç vakit kaybetmeden onun şapkasına da birkaç tane kondurmuşlardı. Saçlarıyla ilgili birkaç söz vardı. 'Kırmızı', 'tarçın' gibi. En 'anlamlısı' da tam ortasına yapıştırılmıştı: 'Sıcak dudaklar.' Bir kere görmekle kendisine ne isim takacaklarını hemen bulmuşlardı. Bir isim bir kere takıldımıydı da artık hayat boyu silinemezdi.

Şapkayı başına geçirdi, kendine göre ayarladı. Kendi kuyusunda bunları giymeyi gerektirecek hiçbir kaza ya da ters bir iş olmamasını umarak yeniden yerlerine kaldırdı. Samantha birdenbire şirketin kendisine güven duymasından gururlandı. Bu işin tam ona göre bir şey olduğunu biliyordu. Öğreneceği çok şey vardı daha, ama şimdiden kendisini iyi bir mühendis olarak tanımlayabilirdi.

Geri döndüğünde Frank hâlâ yalnızdı. Ona şapkasını anlattı, gülüştüler. Sonra kahveler geldi. Frank, Kramer'ın daha ne kadar kalacağını soruyor, akşam için yapılacak çok işi olduğunu, bir an önce Dubai'ye dönmesi gerektiğini anlatıyordu.

Samantha masanın kenarına ilişmiş, dışarı çıkıp adamlarla tanışmanın, onlarla konuşmanın, bu yere ısınmak için yararlı olacağını düşünüyordu. Dışarda da birtakım sesler vardı. Bu arada Frank'in ona bir şeyler söylediğini fark etmedi.

«Dışarı çıkıyor musun?» diyordu Frank. «Yeni arkadaşlar edindin mi? Seni akşamları evde kendi başına otururken düşünmek istemiyorum.»

Yalnızlık derken acaba Frank kendisini mi kastediyordu. Belki de karısından söz etmek istiyordu. «Morris Dans Kursu'na giderim belki,» diye karşılık verdi genç kız. «Kadınların dans etmelerine izin veriyorlar. Büyük özgürlük değil mi!» Sonra omuzlarını kaldırarak, «Mepco' da yoğun bir iş gününden sonra hâlâ orada dans edebilecek gücüm olur mu acaba bilemiyorum,» dedi.

«Biraz yorucu olur herhalde,» dedi Frank.

Sonra yanına gelip, «Yarın akşam için Sheraton'a iki biletim var,» diye ekledi ve bir kolunu Samantha'nın omzuna doladı. «Gelmek ister miydin?» Genç kız aniden öyle bir paniğe kapıldı ki, kaçmaya çalışırken elindeki fincandan ikisinin de üzerlerine kahve döküldü.

«Ne kadar sakarım,» dedi Samantha. Kutudan birkaç kâğıt mendil aldı. «Elimden kaydı, Frank. Bir yerin yandı mı?»

«Ayakkabılarıma geldi o kadar,» dedi Frank. Herhangi bir şeyden kuşkulanmadığı belliydi. Samantha kendi üstünü silerken, hayretle ellerinin titrediğini gördü. O kadar korkmuştu demek? «Peki,» diyordu Frank, «Yarın akşam boş musun?» Nasıl karşılık vereceğini bilmiyordu genç kız, o anda ikisi de kapıda birinin olduğunu fark ettiler.

«Yarın akşam boş değil.» Max'ti konuşan. Ne zamandan beri oradaydı? Ne görmüştü? «Daha önce bana söz vermişti. Öyle değil mi sevgilim?»

Samantha dimdik onun gözlerinin içine bakıyor, ama ne diyeceğini bilemiyordu. Çok zekice davranmıştı doğrusu. Aralarında bir ilişki olduğunu açıkça ortaya koyarken pek de sinirli gözükmüyordu, çünkü Frank'in kendisine ciddi bir rakip olamayacağının bilincindeydi.

Samantha, «Evet, korkarım, gelemeyeceğim, daha önce Max'e söz vermiştim,» diyebildi. Yalandan hiç hoşlanmazdı. Bir gün geri tepeceğine inanırdı çünkü.

Frank hiç bozulmadı, sadece omuzlarını kaldırmakla yetindi ve sonra bu konuyu unutarak kuyuyla ilgili bir soru sordu Max'e. Samantha iki adamın konuşmaya dalmalarından yararlanarak kendini kantine attı. Onların aralarında olan bitenlere hiç bulaşmak istemiyordu.

Yemek henüz hazır olmadığından kantinde

kimseler yoktu. Bir bardak kahve aldı ve kenar masalardan birine çekilip başını dinlemek istedi.

'Aptal! Max Kramer mı kaldı seni dertten kurtaracak. Şimdi kendini koruyamadığını sanacak. Frank'i kendin halledebilirdin. Zararsız, karısını özleyen bir adam o. Onunla yemek yemek bir zarar getirmez. Belki de arkadaşlığınla ona yardımcı bile olabilirdin.' Ama, Samantha'nın bu daveti kabul etmesi mümkün değildi, eski korku gene tepesine dikilmişti. Onun için kafası iyi çalışmamıştı. Max de kendisinin kazandığını sanmamalıydı. Ama nasıl? Eve dönerken bunları yolda düşünebilirdi.

İçerde bir süre çalıştı, sonra burada gece kalmak gerekecek olursa yanında ne getirmesi gerekir diye düşünüp, bir liste yapmaya karar verdi. Sondaj testi birkaç gün sürecekti.

Az sonra arabaya bakmak üzere ayağa kalktığı sırada kapı vuruldu. «Girin,» diyerek gidip kapıyı açtı.

Sıcak bir rüzgâr vurdu yüzüne, merdivenlerin dibinde Max Kramer duruyordu. «Ne işin var senin burada?» diye sordu genç kız.

«Gitme zamanı geldi,» diye karşılık verdi Max. «Hava bozuyor, senin arabanın çalışması şimdilik olanaksız. bir parçanın değişmesi gerek. Buraya kadar geldiğine şükret.» Samantha'nın kendisine inanmadığını sezmiş olmalı ki, «Çabuk karar ver, hemen gidiyorum,» dedi.

Yanında sadece ve sadece Max Kramer olduğu halde böyle bir yolculuğa cıkmak Samantha'nın kalbinin sonsuz bir heyecanla carpmasına neden oluyor. bunun son derecede ilginç olabileceğini hissediyordu.

A L T I N C I   B Ö L Ü M

Samantha tam Range Rover'a binecekken Max, «Sen kullan,» dedi adeta emredercesine. «Bakalım kumda kullanmasını öğrenmiş misin?»

Öğrenmiş mi! Kendisiyle açıkça alay ettiği belliydi. Samantha, yanlarından gelip geçenler bulunduğu için, herkesin içinde Max'le kavga etmek istemedi. «Benim nasıl araba kullandığımdan başka düşüncen yok mu senin?» diye cevap verdi. Birkaç kez zıpladıktan sonra şoför yerine yerleşti. Yanından geçenlere el sallarken bir yandan da vites kolunu arıyordu.

«Burada,» diyerek, Max onun elini tutup vites kolunun üzerine koydu. Neden öfkeliydi acaba?

Vitesi değiştirmek için biraz zorlandı. İçinden lanetler savuruyordu. Sonunda kuyunun bulunduğu düzlükten çıkıp, küçük kum tepelerinin arasından geçen toprak yola çıktılar. Ön cam rüzgârın etkisiyle arada bir küçük bir kum yağmuruna tutuluyordu. Samantha yanında oturan adamın düşmanca bir sessizlik içinde olduğunun farkındaydı, hiç ses çıkarmadan yarım saat kadar gittiler. Sonra Max genç kıza dönüp, «Daha hızlı gidemez misin?» diyerek saatine baktı. «Hava kararmadan evde olmak istiyorum.»

«Ne tesadüf, ben de öyle,» dedi Samantha. 'Neden acaba, bir randevusu mu var?' diye düşündü sonra da. Gene sessizliğe bürünmüşler-

di. Kırmızı petrol varillerinin işaretlediği yolda izi kaybetmeden gitmek oldukça zordu. Varilleri karanlıkta görmek de çok zor olacaktı. «Karanlık basınca görebileceğini mi sanıyorsun?» diye sordu Max. Daha fazla kendini tutamamıştı. «Burada pek sokak lambası bulunmaz, fark ettin mi bilmem.»

«Çok komik!» diye karşılık verdi genç kız. «Buradan çıkabileceğimizi pek aklın kesmiyor galiba.»

«Vaktin olsa belki becerebilirsin, ama o da epeyce azaldı,» dedi Max.

«Henüz daha dört, en azından iki saatimiz var.» Ama Max, onu dinlemiyor, dönüp arkasına bakıyordu durmadan.

«Bırak ben kullanayım,» dedi genç adam.

«Fikrini değiştirdin mi? Kadın sürücülerden korkuyorsun galiba?»

«Samantha!»

«Azarlamayı bırak lütfen!» Konuşacak vakti yoktu genç kızın, çünkü şimdi daha yüksek kum tepelerinin aralarından geçiyorlardı. Kumlar durmadan camlara vurduğundan, zaman zaman yol görünmez oluyordu.

Yavaşladı. 'İsterse kızsın,' diye düşündü. Aklında kaldığına göre birkaç saniye sonra bu yoldan kurtulacaklardı. O anda gözünün ucuyla bir şeyler gördü. Bir deve burnunu yola doğru uzatmıştı, arkasından bir tane daha... Sanki tatil günü yürüyüşe çıkmışlardı. Arkası kesilmiyordu.

«Dikkat et!» dedi Max. Zaten Samantha'nın da hiçbirine çarpmaya niyeti yoktu. Frenlere asıldı. Develer hızlandılar. Arabanın arkası kaydı, yoldan çıktılar ve banketten biraz daha yüksek bir yerde garip bir eğimle durdular.

Evet, develere çarpmamışlardı! «Ne aptal

hayvanlarsınız!» diye bağırdı Samantha. «Arabanın sesini duymadınız mı?»

«Binlerce yıldır bu hayvanlar buradan geçerler, belki senin onlara yol vermen gerekirdi?»

«Öyle mi? Hiç o kadar yaşlı gözükmüyorlar!»

«Çok hızlı gidiyordun, ama.» Anlaşılan Max yakasını bırakmayacaktı.

«Sen istemedin mi hızlı gitmemizi?»

«O zamandı o, burada değil,» dedi genç adam ve aşağı sarktı. «Usulca geri vitese tak... yavaş!»

Samantha'nın tahammül edemediği şeylerden biri de erkeklerin ona araba kullanmayı öğretmeleriydi. Kendisi de biliyordu geri vitese takacağını, zaten aksini yapsa önlerindeki kum tepesine çıkacaklardı.

Max gene, «Dikkat et!» diye bağırdı. Yavaş yavaş geriye doğru tırmanmaya başladılar. Samantha, o kadar dikkatli davranıyordu ki motor güçten düşmeye başlamıştı. O sırada da ayağı pedaldan kayınca arka tekerlekler boşaldı ve kuma gömüldüler. Bu kadarı da olmazdı artık!

«Sana dikkat et dedim!» dedi Max başını içeri çekerek. Avaz avaz bağırıyordu.

«Böyle bağırmaya devam edersen nasıl dikkat edebilirim ki?» dedi Samantha. Kontağı kapatıp, aşağı indi. Kapı rüzgârla geriye doğru savrulup arabaya çarptı. Genç kız gözüne dolan kumları temizlemeye çalıştı. Artık develer de gitmişti. Şimdi rüzgârdan, çölden, kuma saplanmış arabadan ve... Max Kramer'dan başka bir şey kalmamıştı görünürlerde.

«Gidip kürekleri alalım,» dedi Max. Tekerleklerin çevresini temizlemeye başladılar, ama rüzgâr o kadar kuvvetliydi ki, kaldırdıkları kumlar sağa sola savruluyor, ayakta durmaları bile

zorlaşıyordu.

«Tamam, yeter,» dedi genç adam. «Devam etmenin hiçbir yararı yok.» Kürekleri toplayıp arabanın içine attı.

«Ne yapacağız şimdi?» dedi Samantha, saçlarının içindeki kumları silkeleyerek. «Ne kadar sürer bu?»

Genç adam omuzlarını kaldırdı. «Bilinmez ki, kum fırtınası bu, birkaç dakika da sürer, bir saat de... belki de daha fazla.»

«Kum fırtınası mı?»

«Evet!» Max artık öfkesini saklamıyor, bütün şiddetiyle açığa vuruyordu. «Ötekiler şimdi Dubai'ye varmışlardır bile. Bizim de orada olmamız gerekirdi. Kadınların bu iş için ne kadar tehlikeli olduklarını daha önce söylemiştim.»

«Evet, kum fırtınasını yaratmak pek kolay değil, ama bak ne güzel başardım, değil mi?» diye karşılık verdi Samantha.

«Aptallık etme!»

«Aptallık mı? Bu durumdan beni sorumlu tutuyorsan, asıl aptal olan sensin!» Aralarında garip bir elektriklenme vardı. Bu elektriklenme genç adamın gözlerinde parlıyor, Samantha'nın soluk almasını zorlaştırıyordu. «Neyse,» dedi genç kız. «Öfkenin nedenini bilmiyorum. Beni beklemeni istemedim senden. Birisi götürürdü belki beni, ya da kamyonetlerden birini alırdım... Neden beni bırakmasın sanki?»

«Çünkü...» dedi Max. Bir cevap arıyordu. «Çünkü, çöl, kadınlara göre bir yer değildir. İkimiz birlikte saplanıp kaldık. Belki... belki tek başına saplanıp kalmaktan daha iyidir. O kadar.» Samantha camdan dışarı bakıyordu. «Gene de sözümü dinleyip evine dönsen iyi olur. Tabii ben, bizi buradan çıkarabilirsem!»

Genç adamın öfkesi dinmemişti. Parmaklarıy-

la saçlarını düzeltti. Bir süre sonra da, «Siz kadınlar eşitlik istiyorsunuz, ama onun nasıl kullanılacağından haberiniz yok,» dedi.

«Eşitlik mi?» diye haykırdı Samantha. Onun da öfkesi taşmıştı artık. «Senin gibi kaba, terbiyesiz, insanlıktan uzak bir adamla eşit olmak ister mi insan?» Kendisi de ne yaptığını bilmeden, kapıyı açıp kendini aşağı attı.

«Samantha,» diye bağırdı Max, ama sesi o anda yok oldu. Genç kız ellerini gözlerine kapamış hırçın, sıcak rüzgârda sendeleyip duruyordu.

Max hemen arkasından koşup, koluna yapışmıştı. Rüzgâr ve kum onları ayırmaya çalışıyordu sanki.

«Bırak beni gideyim,» dedi Samantha, ama kum her yerde uçuşuyordu. Gözlerini korumak için başını genç adamın göğsüne gömdü. Onun da fazla bir şey görmediği kesindi. İkisi birlikte dik, kaygan bir kum tepesinden aşağı iniyorlardı... dengelerini kaybedip yuvarlanmaya başladılar. Kim bilir kamyonet nerelerde kalmıştı şimdi?

Ama birden Max'in, «Gir içeri,» diye bağırdığını duydu Samantha. Tanrısal sezgilerle yönünü ve arabayı bulabilmişti herhalde. Ama genç kız onunla birlikte içerde olmak istemiyordu. Artık onun öfkeli sesini duymak, suçlayan bakışlarını görmek istemiyordu.

Samantha, genç adamın elinden kurtulmak için debelenmeye başlayınca Max onu kucaklayıp içeri attı, kapıyı da çarparak üzerine kapattı. Öbür taraftan dolaşıp, yerine oturdu. «Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkışma,» dedi. Gözlerinden alevler fışkırıyordu. «Seni bulamasaydım, kaybolup giderdin buralarda.» Saçlarındaki kumları silkeledi, boynunu elleriyle sil-

di, o kadar kızmıştı ki söyleyecek söz bulamıyordu sanki. O anda şimdiye kadar gördüklerinden çok daha kuvvetli bir esintiyle araba şiddetle sarsıldı.

«Korktun mu?» dedi Max. «Korkman gerekir tabii.»

«Yanımda aslan gibi Max Kramer olunca nasıl korkarım?» diye karşılık verdi genç kız. Arabanın içinde kapanıp kalmak çok tehlikeliydi aslında. Max'le, onun bürosundaki karşılaşmalarını hatırladı Samantha. 'Çölde kuma saplanıp kalsak...' demişti, sanki bütün bu olacakları önceden sezmişti. Belki her şey en başından planlanmıştı. Max planlamıştı. Belki de daha deve pazarına gittiği o gün her şeyin böyle olacağı belliydi. Ne kadar saçma!

Max'in gözleri dışardaki kum fırtınası kadar sabırsızdı. Derin derin soluk alıyor, hâlâ üstünü başını silkeliyordu. Bu arada genç kızdan da alamıyordu bakışlarını. Samantha'nın şimşekler saçan yemyeşil gözlerine, inip kalkan göğsüne, şiddetli isteğini bastırmaya çalışan ve ta derinlerde yatan duygularını yansıtan anlamlı yüzüne bakıyordu.

«Bu daha meltem sayılır, fırtına en yüksek noktasını bulmadı, bilmiş ol,» dedi Max. «Daha kötüleşirse arabadan çıkmak gerek.»

«Olmaz. Ölsem bir daha çıkmam dışarı. Seninle burada kalmak bile daha iyi.»

«Burada yalnız kalacaksın demek,» diye gürledi Max ve genç kızın bileğine yapıştı. «Şimdi belki anlarsın ne dediğimi? Sadece başkaları için değil, kendin için bile büyük bir tehlikesin.» Samantha'yı tutmuş sarsıyordu. Samantha onu itip elinden kurtulmak istedi. Her yer kapalıydı, soğutma sistemi de çalışmıyordu. Kapalı kalma korkusu sardı içini birden. «Benim

tehlikede olmamdan sana ne? Ne olursam olurum. Kaybolurum, ortadan yok olurum. O zaman kurtulursun işte benden.»

«Ne kadar saçmalık varsa sıralıyorsun.»

Arabanın içi o kadar sıcaktı ki, Max'in gömleğinde yer yer ter lekeleri belirmişti. Samantha da sırtından aşağı kayan bir ıslaklık duyuyordu. Birdenbire bakışları karşılaştı. Öfke ve sıkıntı doluydu her ikisi de. Ama her ikisinin de gözlerinde arzu kıvılcımları uçuşuyordu. Artık patlama noktasına gelmişlerdi.

«Max... hayır,» diyebildi genç kız. Arkasından ne geleceğini çok iyi biliyordu.

«Max... evet, demek istiyorsun,» diyerek derin bir soluk aldı genç adam ve onu öpmeye başladı. Çılgınca, sert ve karşı konulmaz bir öpüşle genç kız, tüm benliğinin kuşatıldığını, kendinin bile bilmediği sımsıcak duyguların yüzeye çıktığını hissediyordu. Genç adamın elleri bedeninin her yerinde dolaşıyor, kollarını okşuyordu. Max, Samantha'nın tulumunun fermuarını bulup aşağı indirdi. Sutyeninin ince dantelinde onun avcunun sıcaklığını hissetti genç kız. Samantha kesinlikle aklını kaçırmış olmalıydı. Onu durdurmak için hiçbir güç sarfetmiyordu. O ara bir inleme duydu. Kendi sesiydi bu. Uzun süredir içinde bastırdığı, ya da bastırmaya çalıştığı bilinmeyen arzuların yankısıydı. Şimdi o da genç adamı öpüyor, saçlarını, güçlü boynunu okşuyordu. Bir adamdan hem nefret etmek, hem de onu çılgınlar gibi arzulamak ne demekti acaba? Böyle bir şey mümkün değildi. Üstelik bu adam ondan hoşlanmıyordu bile. Ustalıkla göğsünü okşamakta olan bu el aslında kendisini cezalandırmak mı istiyordu acaba?

Sanki bu noktaya parmak basar gibi genç

adam birdenbire geri çekildi, saçlarını elleriyle taradı. «Fırtına dinmek üzere,» dedi.

Samantha kendine gelebilmek için derin bir soluk aldı, fermuarını çekti. Hepsi bu muydu? Baştan çıkaran, ihtiraslı bir öpüş ve hepsi o kadar... Sonra öteki olayları hatırlamaya çalıştı genç kız, gece kulübünde karşılaşmaları, havuzda öpüşmeleri... O hiçbir şey hissetmemiş miydi acaba? Sadece Samantha'ya, onun kendisini isteyebileceğini mi kanıtlamaya çalışıyordu? Erkeklerden nefret etmediğini, midesinin bulanmadığını, korkmaması gerektiğini mi göstermek istemişti ona? Korkmak?.. Ne kadar gerilerde kalmıştı artık. Max Kramer onu, kafasının yarattığı korkunç karanlıklardan sıyırıp, gökyüzünün yıldızlarla dolu katına çıkarmıştı.

Ama bütün bunların genç adam için hiçbir anlamı yoktu.

«Biraz camı aralayabilir miyim?» diye sordu Samantha. Koluyla alnında biriken terleri sildi. İkisi de sırılsıklam olmuşlardı. Max yan gözle ona bir bakış fırlattı. «Biraz bekle istersen, önce şundan iç bir yudum,» dedi. Yardım çantasından bir şişe steril su çıkarıp genç kıza uzattı. Samantha kana kana içti suyu, sonra Max'e uzattı ve o sadece bir yudum alınca biraz suçluluk hissetti. Bir süre ses çıkarmadan oturup fırtınanın yavaş yavaş dinmesini seyrettiler. Hiçbir şey söylemiyor, kıpırdamıyorlardı bile.

Max kendini zorlayarak, «Böyle olmasını istemezdim,» dedi sonunda.

«Önemli değil,» diye karşılık verdi Samantha.

Genç adam serinkanlı gözükmeye çalışarak, «Ne yeri, ne de zamanıydı,» dedi.

«Zaman ve yer mi?» diye tekrarladı genç kız.

Yüksek sesle güldü Max. «Çok güçlü sinyaller veriyorsun hayatım.» Dönüp genç kıza bak-

tı. Yakışıklı yüzünden ve koyu renk gözlerinden duygularını anlamak olanaksızdı. «Doğrusunu istersen beklemiyordum,» diye ekledi. «Hiç değilse bir nokta açıklığa kavuştu. İkimiz de birbirimizi istiyoruz. Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi olur, ne dersin?»

Samantha utançtan ölebilirdi. Max'in söyledikleri doğruydu. Ama duyguları bu kadar açıkça belli oluyor muydu? Yoksa genç adamın, ilişkilerini ele alış tarzı bu muydu? Hemen bir cevap vermesi gerekirdi, yoksa kendisini etkilediğini düşünebilirdi.

«Önemli değil,» dedi Samantha bir kez daha. «Fiziksel bir şey... sadece cinsel bir tepki. Anlamı olan bir şey değil. Uykuların kaçmasın.»

Max uzun uzun gözlerinin içine baktı genç kızın. «Şuna bak, demek ki cinsel bir tepki, ha?» dedi, sonra kapıyı açıp aşağı indi. Böyle bırakıp gitmesi dehşete düşürmüştü genç kızı. «Nereye gidiyorsun?» diye adeta bağırırcasına sordu.

«Belki farkında değilsin ama, fırtına dindi. Arabayı buradan çıkarmaya çalışacağım.»

Fırtına gerçekten dinmiş miydi? Hayır! İçinde kopan, bu adama karşı tüm duygularını alt üst eden o korkunç fırtına dinmemişti... «Sana yardım edeyim mi?» diye sordu genç kız.

«Sen olduğun yerde kal,» diye karşılık verdi Max. Samantha onun yalnız kalmak istediğini düşündü. Anlaşılan Max, kendisinin sevişme isteğinin gerçek olmadığını unutmak istiyordu. Ve o da Samantha'yı istediği için böyle davranmamıştı demek. Max Kramer'ın dünyasında bu tür duygulara yer olamazdı. Samantha ne kadar çekici olursa olsun, Max Kramer, hayatında bir Samantha Whittaker karmaşasına yer vermek niyetinde değildi.

Tekerlekleri kumdan kurtarmak bir saat kadar sürmüştü. Bir on beş dakika da karbüratörü gözden geçirmek ve arabanın kum dolan başka yerlerini temizlemekle geçti.

«Artık yola koyulma zamanı,» dedi Max. Önce gökyüzüne sonra da saatine baktı. «Hava kararmadan önce anayola çıkmak istiyorum. Bütün bir geceyi burada benimle geçirmek istemezsin sanırım,» diye ekledi sonra da.

«Gerçekten de bir iki önemli işim var.»

«Öyle mi? Aslına bakarsan benim de yapılacak işlerim var.»

Genç kız alaylı bir gülümsemeyle, «Programın çok yüklü galiba,» dedi.

«Onun gibi bir şey,» demekle yetindi Max. Motoru çalıştırdı, yavaşça geri geri gidip tekerlekleri kurtardı ve aracı yolun üzerine çıkardı.

Aralarına yine bir suskunluk çökmüştü. Düz yola çıktıklarında Max oldukça hızlanmıştı. Samantha önündeki tutunacak yere sıkı sıkı yapışmış, düşünüyordu. Kiminle buluşacaktı acaba Max? Onunla yine kumlara saplanmak istemiyordu ama, ona engel olmak için de her şeyi yapabileceğini hissediyordu. Suriyeli güzel Farida ile mi, yoksa şuh Jessica'yla mı birlikte olacaklardı? Belki de hiç tanımadığı bir başka kadındı söz konusu olan.

Yol buralarda oldukça iyiydi. Sanki fırtınadan hiç etkilenmemişti. Ortadoğu'da her zaman olduğu gibi ortalık hızla kararıyordu. Güneş Max'in oturduğu yönde kaldığı için genç kız başını çevirip kendi camından dışarı bakmaya başladı. Bir ara gözlerine inanamayarak Max'ten durmasını rica etti. Genç adam bir toz bulutu kaldırarak aniden frene bastı. Samantha hemen aşağı atladı. Gündüzleri kum tepeleri çizgiler halinde taranmış gibi gözükürken,

şimdi, batan güneşin etkisiyle, ufkun rengine karışan tepecikler sanki hareket halindeydiler. Güneşin batışıyla bu hareket gene sona erecekti. İnanılmaz bir şeydi bu.

«İnanılmaz bir şey, değil mi?» dedi Max çevresine bakınarak. Genç kız onun, yanına geldiğini fark etmemişti. «İnsan zamanla bu manzaraya alışıyor. Ama buraya yeni gelen birinin gözleriyle bakmak, bu güzelliği bir kez daha tatmama neden oldu.»

Bir an için Samantha aralarında bir yakınlık belirdiğini sandı. İlerde, anılarında burayı canlandırdığında Max de bu görüntünün içinde olacaktı. Ama genç adam o sırada saatine bir göz atıp, ellerini çabuk tutmaları gerektiğini söyledi.

Anayola çıkmadan birkaç mil önce hava kararmıştı. Hiç olmazsa yoldan geçen arabaların ışıklarıyla yönlerini belirleyebiliyorlardı.

Ofise vardıklarında saat yediye geliyordu. Samantha yedek bir araba bulmak için buraya uğramak istemişti. Frank hâlâ oradaydı. Eve gitmemişti.

«Bu haliniz ne? Savaştan çıkmış gibisiniz,» diyerek karşıladı onları. Eliyle de kahve makinesini işaret ediyordu. Samantha bu teklifi hiç kaçırmadı.

«Kum fırtınasıyla savaştık,» diye karşılık verdi Max. Sesindeki düşmanlık çok açıktı. Frank'in, Samantha'yı kuyuda bırakmış olmasından kaynaklanıyordu bu öfke. «Onu beklediğim ne kadar iyi olmuş,» diye ekledi. «Tekerlekleri kumu kazarak kurtarabildim. Yalnız olsaydı Samantha'nın yapacağı bir iş değildi.»

«Faturanı volladığın zaman, fazla mesai ücretini de ekleriz.» diye karşılık verdi Frank. Konuşma bu şekilde giderse sabaha kadar sürebi-

lirdi. Samantha, Max'in eline bir bardak kahve tutuşturdu. «Daha kuvvetli bir şey istemiyorsan kahve al,» dedi.

Genç adam, onun yorgun yüzüne bakıp, «Hayır kahve yeter,» dedi. Sonra Frank'e dönüp, «Benim için herhangi bir mesaj var mı?» diye sordu.

Frank masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdı. «Birkaç kez ofisinden aradılar,» dedi. «Sonra bir hanım... Farida gibi bir şey... soyadını anlayamadım. Yarım saat kadar oldu arayalı.»

«Telefonunu kullanabilir miyim?» diye sordu Max.

«Gerekeceğini sanmıyorum. Acil işi çıkmış hastanedeymiş. Bu akşamki randevunuzu iptal etti. Hemşire falan mı?»

Max düşünceleri içinde kaybolmuştu sanki, Frank'i pek iyi duyamamıştı. Sonra, «Ne?.. Şey... hayır, cerrah,» dedi. «Şimdi izin verirseniz ben gidiyorum, yarın akşam saat sekiz sularında alırım seni,» dedi Samantha'ya. Genç kız, kuyuda, Frank'in yanında, onun kendisini Frank'ten kurtarmak için davet edişini anımsadı birden.

«Evet... tabii...» diye kekeledi. Her şey geride kalmıştı sanki. Bir an içinden, elindeki kahveyi genç adamın suratına fırlatmak geldi.

Farida'nın mesleğine karşı çıkmıyordu Max, üstelik de aralarında oldukça yakın bir ilişki vardı büyük bir olasılıkla. Peki Samantha bütün bu ilişkilerin neresinde duruyordu?

Tek kelimeyle, hiçbir yerinde!

Kum fırtınası sırasında, «Hiç değilse bir şeyi açığa kavuşturduk,» demişti Max. «İkimiz de birbirimizi istiyoruz.» Ama istemek sevmek değildi.

Max, Farida'yı seviyor muydu acaba?

YEDİNCİ BÖLÜM

O gün öğle yemeğini birlikte yerlerken Frank, «Şimdi bu soruları anlamıyorum,» dedi. «Örnek çıkartma konusunda dün, kuyudayken benden yanaydın, bugün Max'ten yanasın. Geride kalıp senin aklını çelmeye mi çalıştı yoksa? Fikrini değiştirmeni mi istiyor?»

«Ben Max'in bize karşı olduğunu bilmiyordum,» dedi Samantha. Max'ten söz edilirken Frank gene sinirlenmişti. «Sadece bu konuda düşünüyordum, hepsi bu.» Evet, bütün gece başka bir şey düşünememişti genç kız.

Çölde yorucu bir gün geçirdikten sonra deliksiz bir uyku çekeceğini düşünmüştü. Oysa yatağında dönüp durmuş, kuyudaki o tartışmayı bir türlü kafasında çözememişti. Gerçekten uygulanacak teknik tehlikeli olabilir miydi? Yoksa boş yere bir riske mi giriyorlardı? Tam uykuya dalmak üzereyken bu kez de düşünceleri kum fırtınasına kaymış, Max'in hayali karşısına dikilmişti. Onun öpüşlerini, çıldırtıcı okşamalarını anımsayan genç kızın uykusu tamamen kaçmıştı. Max ve ona olan gereksinmesi, kum fırtınasının dehşeti, çölün gün batışında canlanması... Bunların hepsi Max'in genç kızı itişiyle son bulmuştu. Farida'nın telefon haberi de genç adamın canını sıkmıştı besbelli. Samantha, kıskançlığın, Max'in petrol işindeki başarılarını görmesine engel olmaması gerektiğini düşündü. Max bu işin tehlikeli olduğunu kesin bir dille ortaya koymuştu. Samantha, Frank'

in öğle yemeği davetini de bu nedenle kabul etmişti. Böylece bu konuyu yeniden gözden geçirme olanağı bulmuştu.

Max Kramer'la ofisindeki ilk görüşmeden sonra gidip kahve içtiği International'a gelmişlerdi. Irmak kenarında, birinci katta, serin, loş bir restorandı bu. Masalar birbirlerinden ahşap bölmelerle ayrılmıştı. Yemeklerini beklerken yeni gelen çiftleri seyrediyorlardı. Frank genç kızın sondaj testiyle ilgili endişelerini ve Max' in karşı koyuşunu düşünerek viskisini bir dikişte bitirdi, sonra da işaret ederek garsonu çağırdı.

«Max Kramer konusunda mantıklı bir açıklama bekleme benden,» dedi. «Mepco'dan hoşlanmaz o. Benden de hoşlanmaz. Bu yüzden ne teklif etsek, mutlaka karşı çıkacaktır.»

«Neden?» diye sordu Samantha. Max için çok şey düşünebilirdi, ama bu denli küçük hesaplar içinde bir adam olduğunu kabul edemezdi.

Frank arkasını dönüp garsonu ararken. «Neden mi?» dedi. Önündeki çatal bıçaklarla oynamaya başlamıştı. «Bundan bir iki yıl önce bir kaza oldu, kıyıdaki kuyulardan birinde... Arkadaşlarından biri öldü...»

«Bizim tekniği kullanırken mi?»

«Hayır.» Frank garsonu çağırmayı başarabilmişti. Kendine bir içki daha ısmarladı. Sonra kazanın meydana geliş biçimini anlattı. Hikâyenin sonunda, «Herkesin başına gelebilecek bir şey bu,» dedi Samantha.

«Sen bunu bir de Max'e anlat. O Mepco'yu, özellikle de beni suçluyor.» O sırada Frank'in kocaman sandviçleriyle Samantha'nın meyve tabağı gelmişti. «Onun için Max'in yersiz yargılarına kulak verip onun her zaman haklı olduğunu düşünme,» diye devam etti Frank.

Bir parça kavun alan Samantha, «Bizim bu yöntemimiz bugüne kadar kaç olay yarattı? Yani kaç kez kuyunun patlamasına neden oldu?» diye sordu.

Frank içkisini yudumladı. «İki veya üç kez,» dedi sonunda. «Ama otuz sene içinde oldu Sam, yani otuz senede iki ya da üç kez... Benim öğütlerimi dinle, benim sözlerime inanırsan yanılma payın azalır,» diyerek uzanıp genç kızın elini hafifçe okşadı.

«Houston Merkezi bizden haber mi bekliyor?»

«Doğrusunu istersen, bu kuyuyla ilgili bilgiyi kısa zamanda vermezsek, sen ve ben Houston'a beklediğimizden de çabuk gideriz,» diye karşılık verdi Frank.

Samantha, 'Hiç değilse karın sevinir,' diyecekken vazgeçti. Neden artık, 'Otuz yıl yeter,' diye düşünmüyordu? Neden toparlanıp eve dönmüyor, masa başında bir iş bulup ailesinin yanında olmak istemiyordu acaba? Onun yaşında bir adam için bu kadar baskı altında yaşamak tehlikeli olabilirdi... Oysa kendi açısından Samantha, Dubai'den ayrılmak istemiyordu.

«Konuşmamız iyi oldu,» dedi Samantha. «İkimiz de bir an evvel bu işin bitmesini istiyoruz,» diye ekledi ardından da Frank onun, işini kaybetmek istemediğini anlamamıştı, belki hiç düşünmemişti bile. Genç kız şu anda gelecek hafta Max'le çok yakın bir işbirliği içinde olacaklarını düşünürken bile tedirgindi. Çünkü bir gece önce uykuya dalmaya çalışırken ona âşık olabileceğini hissetmişti.

Bir süre sonra Frank, «Samantha, kime bakıyorsun?» diye sordu. «Benim de tanıdığım biri mi?»

«Emin değilim,» diye karşılık verdi Samantha.

«Bir kız geldi, bir yerden gözüm ısırıyor ama, nereden olduğunu çıkaramıyorum.»

Frank belli etmeden dönüp arkasına baktı, «Tabii tanıyorsun,» dedi. «Geçen akşam gece kulübünde Kramer'la birlikte olan kadın. Jessica... bir şey, soyadı. Dekoratör. Hatırladın mı?»

Evet, tabii ki oydu! Nedense Jessica pek aklında kalmamıştı. Dünden beri Farida daha çok meşgul ediyordu kafasını.

«Güzel kadın, değil mi?» diye sordu Samantha. Max'in hayatındaki bir başka kadın daha meslek sahibi biri olarak çıkıyordu karşısına işte. Bayağı bozulmuştu buna.

«Bilemem, benim tipim değil,» dedi Frank, bu soruya karşılık olarak.

«Ne demek istediğimi anladın, Frank,» diye hafifçe azarladı onu genç kız.

«Kendi işinde çalışıyor. Rashid Merkezi'ndeki dükkânların düzenlemesini o yapmış bildiğim kadarıyla.»

«Sahi mi?» diye mırıldandı Samantha, sonra konuyu gündelik iş sorunlarına çevirdi. Kafası hâlâ bu haksızlıkla meşguldü. Max'in kim bilir başka kaç tane daha meslek sahibi kız arkadaşı vardı.

Meyvesinden bir parça daha almak için uzandığında kapıdaki hareket dikkatini çekti. Genç kız gözlerine inanamadı. Gelen Max'ti. Arkasında da küçük Sue-Lee vardı. Samantha birden yok olmak istedi. Ama Max hemen görmüştü onu. Gözleri genç kızın karşısında oturan Frank'e kaydı. Sonra çevresine bakınıp Jessica'yı buldu. Gülümseyerek Sue-Lee'yi önüne kattı, birlikte restoranın öteki tarafına doğru yürüdüler.

«İyi adam lafının üstüne gelir,» dedi Frank.

Max onların göremeyeceği bir şekilde oturmuştu. «Bu gece hâlâ onunla buluşmakta kararlı mısın?» Bir başka seçeneği daha olduğunu hatırlatmak ister gibiydi Frank.

«Bu akşamki buluşmamızın gündeminde sadece işle ilgili konular var,» dedi genç kız. Max'in o gün kendisine, 'Sevgilim' diye hitap edişini Frank'in hatırlamayacağını umdu. Kendisi de bu kelimeyi artık unutsa iyi olurdu. Aralarında geçen her şeyi unutmalıydı. Max gerçekten bir randevu vermemiş, onu kurtarmak için söylemişti bunu. Oturduğu yerden Samantha onu değil, Jessica'yı görebiliyordu. Genç kadın gülüyor, konuşuyor, sarı saçları koyu renk, ahşap panonun önünde dalgalanıyordu. Max Kramer aradığını çoktan bulmuştu anlaşılan. Bu gece Samantha'yı aklının ucundan bile geçirmeyecekti şüphesiz.

«Ne işin var burada?» diyebildi Samantha. Saat tam sekizde kapısı çalınmış, genç kız da açmaya gitmişti. Sıcak, bunaltıcı hava serin antreye dolmuştu. Gerçeği kabul etmeye yanaşmamasına rağmen, şimdi kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Aslında, sanki onun gelmesini beklemişti hep...

«Randevumuz vardı,» dedi Max. Genç kızın üzerindeki 'V' yakalı gündelik elbiseyi ve yüzmeden geldikten sonra kendi halinde kurumaya bıraktığı saçlarını süzdükten sonra da, «Yoksa daha iyi bir şeyler giymeye mi gidiyordun?» diye sordu. «Hyatt Regency'de bir masa ayırttım. Bu elbiseden için görünüyor,» diye ekledi sonra da.

Samantha onu içeri alıp kapıyı sert bir şekilde kapattı. «Randevumuz gerçek değildi,» dedi. Genç adamın, siyah pantolonu, beyaz ceketi ve ipek gömleğiyle ne kadar çekici ve yakışıklı olduğunu fark etmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. Beyaz renk, bronz tenini daha da belirgin kılıyordu. Samantha, genç adamın kahverengi gözlerine, keskin yüz hatlarına, alaycı ve duygulu dudaklarına baktı. «Sen uydurdun bu hikâyeyi, beni garip bir durumdan kurtarmak için yaptın bunu,» dedi.

«Ama sen de kabul ettin,» diye karşılık veren Max oturma odasına yürüyüp çevresine hafifçe bir göz gezdirdi. Odaya bakarak Samantha'nın yaşamıyla ilgili bir fikir edinebilirdi. Ama bu kez umduğunu bulamamıştı herhalde. Odada bir iki koltuk ve öteki mühendise ait elektronik aletler, bir kanepe ve masadan başka bir şey yoktu.

«Frank'le yemeğe gitmem senin üzerine vazife değil,» dedi genç kız.

«Onunla uğraşmak sana daha kolay geliyordur belki,» dedi Max. Alçak koltuklardan birine oturdu. «Benimle çıkarsan gene kendini kaybedeceğinden mi korkuyorsun?»

«İşte tam senden beklenen bir düşünce tarzı bu. Onunla iş konusunda tartışıyorduk. Her şeyin içine seksi sokmaktan başka şey bilmez misin sen?»

«Ben mi?» dedi Max. Yüzünde azizler kadar masum bir ifadeyle, «Sevgili Samantha, bir randevumuz var. Bunun seksten kaynaklandığını söyleyen kim? İş arkadaşlarımı her zaman yemeğe götürürüm. Senin yerine bakan öteki mühendisi de götürmüştüm. İş ilişkilerini geliştirici bir davranıştır bu.» Şimdi genç kızı dikkatle süzüyor, öfkeli bir canavar gibi burnundan soluyordu.

Samantha bu sözlere inanmadı. «Öyleyse, da-

ha açık konuşman gerekirdi,» dedi. Gidip radyoyu kapattı. Bir şeylerle oyalanır görünmek istemişti.

«Ben çok açık konuştum,» diye karşılık verdi Max. Gelip tam karşısında durdu. «Hiç değilse bu konularda kendini idare edebilecek kadar yeteneklisin.»

Bir an için değişik anlamlı iki çift göz birbirini süzdü, sonra genç kız hızla yürüyüp odasına girerken, «Benim için iş eğlenceden önce gelir,» dedi.

'Aptal kız! Kimi kandırmaya çalışıyorsun? Onunla yemeğe çıkmak için can atıyorsun. Jessica'ya aldırma. Farida'ya da... Sadece bir gece. Tek fırsat bu...' Samantha birkaç elbise çıkarıp bir kenara attı. Bir tanesi dik yakalı, ciddi bir elbiseydi. Bir başkası ise fazlasıyla rüküştü. Sonunda siyah şifondan bol dökümlü, yakası oldukça açık, sade, ama çok şık bir elbise seçti. Neden olmasın? Bir kez olsun kadın gibi gözükmekten korkmadığını kanıtlaması gerekirdi.

Hiç acele etmedi. Önce bir duş yapıp, saçlarını ıslattı ve yeniden bir şekil soktu. Yüzüne gece için her zamankinden biraz daha göz alıcı bir makyaj yaptı. Burada herkes normal toplantılarda bile epeyce süsleniyordu. Onlardan daha sönük kalmak istemezdi. Giyindikten sonra birkaç altın aksesuar taktı. Aynanın karşısına geçti, kızıl saçları, siyah elbiseyle çok güzel bir tezat oluşturuyor, makyajı güneş yanığı tenini biraz daha belirginleştiriyordu. Çantası aklına geldi, çekmeceden çıkardı, biraz da parfüm sürdü. İşte hazırdı. Biraz durakladı, kocaman yeşil gözlerini çevresinde gezdirdi, ıslak havluları banyoya götürdü, sonra da dönüp yatağını düzeltti. Belki de bunlara hiç gerek yok-

tu. Max'in içeri girmesine tabii ki izin vermeyecekti. Ama gene de etraf toplu olsun istemişti.

Oturma odasına gittiğinde çok güzel görünüyordu. Saat neredeyse dokuz olmuştu. 'Max belki de gitmiştir,' diye geçirdi aklından bir an, ama gitmemişti. Derin bir soluk aldı.

«Ancak bu kadar zamanda hazırlanabildim,» dedi. Genç adam ayağa kalktı, bakmakta olduğu dergiyi elinden bıraktı. Açık kalan sayfada göğüsleri siyah bantlarla kapanmış banyo yapan çıplak bir kadın vardı. Samantha hiçbir yorumda bulunmadı. Genç adamın gözleri yarı kapalı, yüzü karışıktı. Kafasından geçenleri neredeyse biliyordu genç kız. Tabii çok delice bir düşünceydi bu...

«Gitsek iyi olacak,» dedi Max. Sonra yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle, «Masamızı başkalarına vermemişlerdir umarım,» dedi Max Kramer kızgın değildi. Ama sorulacak soruları olduğu belliydi.

Akıllardan kolay çıkmayacak bir gece olacaktı. Samantha her şeyin yolunda gideceğine inanıyordu.

Dubai'ye kuşbakışı bakan, pencerelerinin önünden jetlerin geçtiği, Hyatt Regency'nin döner restoranında yemeklerini yediler.

Çeşitli baharatlarla lezzetlendirilmiş, soğuk ve sıcak, nefis mezeler vardı tabaklarında. Max yemeklerin ne olduğunu ona açıklıyor, bazılarının tadına bakmasını özellikle tavsiye ediyordu. Samantha şam fıstıklı, safranlı pilav, kuzu kebabı ve salata istedi. Aralarındaki hava pek yumuşamamıştı hâlâ.

«Burada çalışmaktan mutlu musun?» diye sordu Max.

«Bu konuyu daha önce de konuşmuştuk. Bur-

dan gitmeye hiç niyetim yok,» diye karşılık verdi Samantha.
«Ben işinden söz etmiyorum. Dubai'de çalışmaktan, burada yaşamaktan memnun musun, diye sormak istedim.»
Samantha omuzlarını kaldırarak, «Kesin bir fikir edinecek kadar zamanım olmadı henüz,» dedi. «Çok tezatlarla dolu bir yer olduğunun farkındayım, sence de öyle değil mi? Bir yanda lüks ve ihtişam, öte yanda dünyadaki en zor para kazanma şartları... Ama insanları bana çok ilginç geliyor, örfleri... âdetleri. Keşke daha fazla öğrenebilsem.»
«Burada kalırsan, eminim öğrenirsin.»
«Evet, söyledim ya...»
«Peki, lütfen tartışmayalım,» diyen genç adam, masanın üzerinden uzanarak yavaşça elini okşadı Samantha'nın. «Aslına bakarsan, ben de senin buradan gitmeni istemiyorum.»
Samantha içinde binlerce kelebeğin kanat çırptığını duydu sanki. «Bunun bir iş yemeği olduğunu sanıyordum,» diyebildi güçlükle duyulur bir sesle. Elini çekip, şarabına uzandı.
«Bunun gerçek olmadığını bilmiyor muydun?» diye karşılık verdi Max. Gözlerini bir an olsun ondan ayırmadan konuşuyordu. Genç kız odayı toplayışını hatırladı o sırada. Şarabından bir yudum aldı. «Sözünün eri sanırdım seni,» dedi.
«Öyleyimdir.»
«Tartışmak istediğin konu neydi?»
«Pekâlâ,» dedi Max arkasına yaslanarak. Dudaklarını kırmızı bir peçeteyle kuruladıktan sonra kadehini aldı.
«Bugün öğle yemeğinde Frank Douglas'la sondaj testinden mi söz ettiniz?» diye sordu.
«Evet.»
Genç adamın yüzü bulutlandı. «Fikrini değiş-

tirmeyecek, değil mi?» diye sordu.
«Benim de rolüm var bu kararda.»
«Tamam. Düzeltiyorum. Fikrinizi değiştirmeyeceksiniz, değil mi?»
«Hayır.»
«Peki, öyleyse. Bu konu kapanmıştır.» Bardağını masaya bıraktı, öne doğru eğildi. «Şimdi daha ilginç bir konuya geçelim mi?» Gözlerinde küçük şeytanlar dans ediyordu sanki.
«Kıyıdaki bir kuyuda olan kazadan söz etti Frank bana. Senin arkadaşlarından biri ölmüş.» 'Bu konuyu burada bitirmek gerek,' diye düşünmüştü genç kız. Zaten iştahı kaçmış, tabağındakilerle oynayıp duruyordu. «Onu sorumlu tuttuğunu sanıyor bu kazadan dolayı.»
«Dolaylı olarak, evet,» dedi Max. Arkasına yaslandı, şarabını alıp derin bir suskunluğa gömüldü.
«Bir kazaydı ama...» diye ısrar etti Samantha.
Genç adam omuzlarını kaldırarak, «İstersen öyle de diyebilirsin,» dedi.
«Hâlâ ona kin duyduğun kanısında.»
«Çok tabii, değil mi? Gidenler geri gelmiyor.»
Samantha, «Haksızlık bu ama...» diye söze başlıyordu ki, Max, «Belki, ama işin içinde ölüm var hayatım,» diyerek genç kızın sözünü kesti.
«Durmadan Frank'i suçlaman doğru değil,» diyerek tartışmayı sürdürdü Samantha. «Böyle bir olay olduğunda beni de suçlamana izin veremem.»
«Söyle bakalım,» dedi Max. Kendisinin ne olup olmadığını açıklamak gereğini duymamıştı. Onun öfkelenmeyişine de şaşırmıştı Samantha. «Haydi bakalım. Bana bugüne kadarki meslek hayatını anlat. Neyi ne kadar bildiğini de... Gaz birikimi, patlama, vesaire... tehlikeli bir durumda kendini nasıl kurtaracaksın, anlat.»

«Ne?»

«Tabii. Bütün bunları gördük. Sana Frank hikâyenin tümünü anlatmadı herhalde. Ölen arkadaşım da petrol mühendisiydi...» Max başka bir şeyler daha söyleyecekti, ama sustu. «Kimsenin bu riske girmemesi gerek. Öyle düşünmüyor musun?» diye ekledi sonra.

Samantha yutkundu, hiç böyle şeyler aklına gelmemişti. Kimin gelirdi ki zaten? Sakin olmaya çalışarak, «Bu benim görevim. Karşıdan karşıya geçerken de insan kazaya kurban gidebilir, değil mi?» diyebildi.

«Ama kimse gözü kapalı karşıdan karşıya geçmeye çalışmaz. Bu firmanın, hatırlamak istemediğim kadar çok sayıda işini yaptım. Her zaman böyledirler. Hep kestirmeden gidip işin ucuzuna kaçarlar. Finansman sorunları mı var acaba?»

«Mepco'nun işleri seni ilgilendirmez.»

«Bana tecrübesiz eleman gönderirlerse tabii ki ilgilendirir,» dedi Max.

«Benim hayatım seni ilgilendiriyormuş gibi konuşuyorsun,» dedi Samantha.

«Tabii, ilgilendirir,» diyen, Max, uzanıp genç kızın elini tuttu. «Haydi anlat bana. Kendinden söz et. Ne kadar akıllı bir kız olduğunu anlat.»

«Talimatlar yağdırmaya başlama gene,» diyerek elini kurtarmaya çalıştı Samantha, ama Max bırakmıyordu. Hyatt Regency'de olay çıkaracak değildi ya, karşı koymaktan vazgeçti. «Normal bir petrol mühendisinden ne daha çok ne de daha az akıllıyım,» diye cevapladı. Genç adam gerçekten çok ilgilenmişti, öğrenmek istiyordu. Samantha ona okuldan sonraki ilk işini, Mepco'ya nasıl müracaat ettiğini, buraya gelmeden, birkaç ay Alaska'da nasıl çalıştığını anlattı.

Max, «Çok ilginç,» diye düşünceli düşünceli başını sallarken, bir yandan da genç kızın elini okşuyordu. «Gene de ben kendimi haklı buluyorum. Bu iş kadın işi değil,» dedi. Samantha'nın saçlarına, parlak yüzüne, kıvrılmış dudaklarına, ışıldayan gözlerine bakıyordu. «Senin için çok daha ilginç işler düşünürdüm,» dedi.

«Bu işlerle uğraştığım için kadınlığımdan bir şey kaybetmiş değilim,» diye karşılık verdi genç kız. Bunu nasıl söylediğine kendi de şaşmıştı.

«Bu bir davet mi Samantha?» dedi genç adam. Genç kızın yüzünün kızardığını görünce de, «Şaka ediyorum, aldırma. Gel gidip tatlımızı seçelim,» diye geçiştirdi.

«Ben doydum artık,» dedi Samantha.

Max, «Ne zamandan beri tokluk bahane ediliyor?» deyince ikisi de güldüler. Devamlı hareket halinde olduğundan büfenin yerini bir süre göremediler.

«Dubai'nin en iyi restoranı burası galiba,» dedi genç kız.

«En iyilerinden biri,» diye gülümsedi Max. «Ötekilere de götürmek isterim seni.»

«Havaya uçmadan önce, değil mi?» Bu sözleri hiç söylemeseydi keşke. Genç adamın yüzü asıldı.

«Böyle bir şeyin olmasına izin vermeyeceğim,» dedi. Sonra tatlıyla birlikte içmeleri için masaya getirilen şampanyayı beğendiğini işaret etti garsona.

Samantha nefis tatlısını yerken, Max ciddi bakışlarla onu inceliyordu. «Epeyce konuştuk, ama bir yere varamadık,» dedi.

«Ne demek istediğini anlayamadım,» diye karşılık verdi Samantha.

«Hep işten ve başkalarından söz ettik, kendimizle ilgili bir şey konuşmadık.»

«Konuşulacak bir şey olduğunu bilmiyordum.»
«Bilmiyor muydun?» Şampanyasını tazelemek için uzanınca genç kız eliyle kibarca reddetti. Kendine biraz daha içki koydu Max, çok içmesine rağmen elleri titremiyordu. İçkiye bu kadar alışıktı demek. Buraya getirdiği öteki kadınları düşünmek istemedi genç kız. Max şişeyi kovasına yerleştirdikten sonra konuşmaya devam etti. «Dün çok güzel tanımlamıştın! Cinsel tepki demiştin, sonra da bana uykumu kaçırmamasını tavsiye etmiştin.»
«Kaçırdı mı?» diye alçak bir sesle sordu Samantha.
Max, «Evet,» derken gözlerindeki anlam son derecede içtendi.
Büyük bir sessizlik oldu. Samantha kadehiyle oynuyor, inmekte olan bir uçağı seyrediyordu. Sonunda, «Ben de pek iyi uyuyamadım,» dedi. Max'in baştan çıkarıcı gülümsemesiyle içinde bir şeylerin kıpırdandığını hissetti. «Senden nefret etmem gerektiği halde...» diye ekledi.
«Tutucu bir erkek olduğum için mi?»
Genç kız başını salladı. Dün kamyonetin içinde, kum fırtınasında, Max Kramer'ın onu ne kadar arzuladığı o denli açıktı ki. Ama öyle bir durumda hangi erkek olsa o şekilde davranırdı. O sırada kafasında iki şey çatışıyordu. Mantıklı düşündüğünde bu hikâyenin sonunun acıyla biteceğine inanıyor, öte yandan kadınca hisleriyle, herkesin peşinden koştuğu bu güçlü adam tarafından beğenilmek ve istenmek çok hoşuna gidiyordu. Bu çelişki belki öteki kadınların da kafalarını kurcalıyordu. Sonuç ne olacaktı o zaman? Günü gününe mi yaşayacaktı? Fırsatını bulduğunda bunu değerlendirmekten başka bir şey düşünmeyecek miydi? Ama âşık olması çok mümkündü. Bu şartlarda iş hayatı nasıl oldu? Öteki seçenek de, bütün bunları bir kenara itip, dünyaya kapılarını kapayıp oturmak olurdu. Bunu da denemişti üstelik...

Max'in, «Neden birden ciddileştin?» diye sormasıyla daldığı düşüncelerden kurtuldu Samantha. Genç adam elini bırakmış, meyve salatası isteyip istemediğini soruyordu. Genç kız onun iştahına hayretle gülerek teklifini reddetti. Bir yandan da kafasındaki sorunlara gülüyordu. Yemeğin sonuna kadar değişik şeylerden söz ettiler. Samantha ona Londra'da büyüdüğünü anlattı. O da Körfez Hizmetleri Şirketi'ni nasıl kurduğunu, bugüne nasıl geldiğini anlattı. «O kadar iyi yetişmiş, sorumluluklarını bilen elemanlarım var ki, işi bensiz de çok iyi idare edebilirler,» dedi.
«Bu herhalde bizim sondaj testinde olmayacak,» dedi Samantha. Max Kramer'ı hiçbir kuvvetin uzun süre masa başında tutamayacağını biliyordu.
«Yalnızca sizin işiniz olsa iyi. Yarın Bahreyn'e gidiyorum. Denizdeki kuyulardan birinde sorun çıkmış.»
«Dikkatli ol,» dedi Samantha. Öylesine doğal ve içten bir şekilde söylemişti ki bu sözü, genç adamın hayatının onu ne denli ilgilendirdiğinin kendisi bile farkına varmamıştı o anda.
«Her zaman dikkat ederim. Tehlikeler işimin bir parçası,» diye karşılık verdi genç adam. Bir kez daha, bu sefer karşılıklı bir anlayış içinde uzun süre birbirlerinin gözlerinin içine baktılar. Nihayet Max, yumuşak bir sesle, «Artık geç oldu. Eve gitme zamanımız geldi,» dedi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Max, Samantha'yı evine götürürken genç kız düşmek üzere olduğu tuzağı kafasında evirip çeviriyordu. Genç adamı kahve içmek için içeri davet edecek olsa, bu, tehlikeyi göz göre göre çağırmak olurdu. Arabada vedalaşıp, ona güle güle dese, bu da biraz utangaçlık, geri kafalılık gibi görünebilirdi. 'En iyisi o anda içimden geldiği gibi hareket etmek,' deyip, oturduğu yerde büzüldü, yüzünde esrarengiz bir tebessümle radyodaki ezgiye tempo tutmaya başladı. Max Kramer gibi erkeklere insan o kadar sık rastlamıyordu...

Genç adam, kapının önüne gelir gelmez hemen arabadan inip Samantha'nın kapısını açtı. Davranışlarında en küçük bir rahatsızlık olmaksızın genç kız Max'le birlikte eve doğru yürüdü, kapıya gelince de anahtarını ona uzattı. Geri çekilmiş, bu yakışıklı adamın kapıyı açışını seyrediyordu. «Bir kahveye ne dersin?» diye sorduğunda daha önce aklından geçirdiği tuzağa artık gönüllü olarak düşüyordu.

Mutfağa gidip ışığı yaktığı sırada Max'in de pikaba romantik bir müzik parçası koyduğunu duydu. Gittikçe artan bir telaş içinde kahve makinesini doldurdu, çekmecelerde filtreleri aramaya koyuldu.

Samantha kahve tepsisini odadaki sehpanın üzerine bırakırken, «Düşünüyordum da, şimdi ekimin bu son günlerinde evde olsaydık, şömineyi yakmış kalın kadife perdeleri asmış olurduk,» dedi.

«Sabahları sokaklar da hafif kaygan ve sisli olurdu,» diye ekledi Max. Birlikte güldüler, sonra genç adam çok ciddi bir ifadeyle, «Evi özledin mi?» diye sordu.

«Hayır. Burası benim için çok daha ilginç.» Gidip kanepeye oturdu Samantha, genç adam da yanına geldi. Kravatını çıkarmış, gömleğinin bir iki düğmesini açmış, oldukça rahat görünüyordu. Samantha'nın içinde heyecanla karışık değişik kıpırtılar vardı.

«Güzel bir akşamdı,» dedi Max. Arkasına yaslanmış kahvesini içerken gözlerini Samantha'dan ayırmadan konuşuyordu.

«Benim için de öyle,» diye karşılık verdi genç kız.

«Biliyorum,» diyen Max, Samantha'nın kahve fincanını elinden alıp kendisininkiyle birlikte sehpanın üstüne koydu. «Şimdiye kadar çok kavga ettik, değil mi Samantha?» dedi. Genç kızın elini tutarak, parmaklarını, bileğini okşamaya başladı. Nabız atışlarını duyabiliyor muydu acaba? «O gün gördüğüm o nefis bacaklı, kırmızı saçlı kızı unutmak mümkün mü?» dedi.

«O günkü halimi hiç beğenmemiştin ama,» diye güldü Samantha.

Max başını iki yana salladı. «Yanılıyorsun. Her şeyini çok beğeniyorum Samantha,» dedi. Onu kendine doğru çekerken genç kız nefesinin kesildiğini hissetti. «Anlaştığımız konu pek olmadığı halde mi?» diye fısıldayabildi ancak duyulur bir sesle.

«Unut şimdi bunları,» dedi Max. Yüzü iyice genç kızın yüzüne yaklaşmıştı, bembeyaz dişleri pırıl pırıl parlıyordu. «Bu daha önemli.» Sesi sıcak ve yumuşaktı. Samantha'yı yavaşça öperken ona sımsıkı sarılmış, kocaman derin

yeşil gözlerine bakıyordu. Birbirlerine gülümsediler. Samantha genç adamın boynuna sarılıp onu daha çok yaklaştırdı kendine. Onu anlatılamayacak kadar çok sevdiğini, birlikte olmalarının en doğru şey olduğunu düşündü. «Sev beni,» diye fısıldayan kendi sesini duydu. Genç adam derin bir iç çekişle eğilip onu tekrar öptü.

Gittikçe artan bir istek ve içtenlikle öpmeye devam ediyordu onu Max. Samantha'nın, ceketinin altından kayarak sırtını ve boynunu okşayan eli genç adamı iyice gevşetmişti. Üzerlerindeki bir sürü giysi, yeteri kadar birbirlerine yaklaşmalarına engel oluyordu...

Bir ara dudaklarını genç kızın dudaklarından çeken Max, «Çok tatlısın,» dedi, sonra kulaklarına burnuyla dokunmaya, boynunu hafif hafif ısırmaya başladı.

Samantha tatlı bir ürpertiyle başını geriye atarak kanepeye yasladı, sonra da kendini Max'in arayan ellerine ve dudaklarına bıraktı. Genç adam, onun elbisesini omuzlarından aşağı kaydırırken onu zevkle süzüyordu. Tenini okşarken, biraz daha açabilmek için fermuarını arayıp buldu ve aşağı kadar indirdi.

Gözlerinde yanıp sönen kıvılcımlarla, «Şimdi daha iyi,» dedi. Samantha'nın elbisesi iyice sıyrılmıştı.

«Max, ben...» diyecek oldu, ama sesi çıkmadı.

«Evet sevgilim?» diye karşılık verdi Max. Ama onun ne söyleyeceğini beklemedi, siyah şifon elbise genç kızın beline kadar inmişti. «Harika,» dedi.

«Max,» diye söze başladı genç kız yeniden. 'Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım,' demek istiyordu, ama gene söyleyemedi. Çok saf ve çocukça geldi bu sözler ona. Bu yaştaki bir kadının pek itiraf etmek istemeyeceği şeylerdi

bunlar, aslında.

«Biliyorum, ben de istiyorum seni, ama biraz daha bekleyeceğiz. En güzel yanını sona bırakacağız...» Usulca eğilip göğsünün ucunu öptü genç kızın. Samantha zevkle inledi. Onu sımsıkı omuzlarından tutan genç adam, Samantha'yı hafifçe öptü. Genç kızın dayanma gücü tükenmişti artık. Kalbinin her atışı kendisini yeni istek fırtınalarına sürüklüyordu. Max ne yapması gerektiğini ne kadar da iyi biliyordu?

Max Kramer ne yapması gerektiğini tabii ki çok iyi biliyordu. Çünkü, heyecanlı, hareketli bir kadın olan Jessica ve güzel, tecrübeli Farida'yla kim bilir bunları kaç kez denemişti? Üstelik bilmediği daha kaç kişi vardı kim bilir Samantha'nın. Genç kız birdenbire bu adamın elde ettiği kadınlar listesine girmek istemediğini düşündü. Kendisi ötekilerden çok daha değişik, özel bir kadın olmalıydı. Dünkü kum fırtınası ona bazı şeyler hatırlatmıştı. Artık korkularından arınmış, arzuladığı her erkekle cinsel ilişkiye girebileceğini öğrenmişti. Fırtınanın haşin çığlıkları, duyguları üzerindeki örtüyü yırtmış, kendisini sıcak, sevecen, duygusal bir kadın olarak görmesini sağlamıştı. İçinde hissettiği özgürlük duygusunu ancak buna değecek bir erkek için feda edebilecekti. Kendisi için en önemli iki şeyi bağdaştırması gerekiyordu. İşine devam etmek ve Max gibi bir erkeği sevmek. Dünkü fırtınadan sonra, bugün gerçek tam karşısındaydı. Max'le bir ilişkiye girmesi aşkını açıkça belirtmesi demek olurdu...

Genç adam kulak memesini öperken, elleriyle bedenini okşarken genç kız hafifçe inledi. Ama Max'in onu her şeyden önce bir insan olarak tanıması gerekirdi. Samantha sevgilisiyle

aynı zamanda dost da olmak istiyordu. İyi bir çift olmalarını istiyordu. 'Ne garip düşünceler,' dedi kendi kendine.

«Ne oldu?» diye kulağına fısıldadı Max. Sesi haz ve mutluluk doluydu.

«Düşünüyordum,» diye karşılık verdi genç kız. Hafifçe uzaklaştırdı onu kendinden ve elbisesini yukarı çekti. Genç adam aldırmadı. Acaba yatağa gitmeyi mi teklif edeceğini sanmıştı?

«Ne düşünüyordun?» diye sorarken, bir yandan da parmaklarını saçlarının arasında gezdiriyor, bukleleriyle oynuyordu.

«Dost olmamız gerektiğini düşünüyordum,» dedi Samantha. Genç adam hayretle, «Bunun için biraz geç değil mi?» diye sordu. Bakışlarıyla genç kızı tepeden tırnağa süzüyordu. «Samantha, seni istiyorum,» dedi.

Kim bilir kaç kadını daha istemişti? Samantha'nın bildikleri yalnızca Jessica ve Farida'ydı. Onunla birlikte olan kadınlar birbirlerini kabullenmek zorunda kalıyorlardı anlaşılan. Kendisi böyle bir şeyi asla düşünemezdi. Geceyi onunla birlikte geçirdikten sonra onun kalkıp küçük bir öpücükle veda edip gitmesine katlanamazdı. Ya da sabah kalktığında yanında olmadığını görmeye... Bir gün belki kalkıp başka bir yere görevli gidecekti Max. Samantha'nın onu belirsiz bir süre beklemesi gerekecekti belki. Bu bekleyişle, bu şüphelerle yaşaması olanaksızdı.

«Artık gitsen iyi olur,» dedi genç kız.

«Ne?.. Yapma şimdi,» diye karşılık verdi Max. Şaka ettiğini sanmış olmalıydı. «Sevgilim,» diye söze başladı, ama Samantha geriye çekildi. «Geç oldu,» dedi.

Genç adam omuz silkti, saatine baktı ve iki olduğunu hayretle gördü. «Çok geç olmuş, haklısın,» dedi. «Gitmem gerek. Sue-Lee'yi bütün gece yalnız bırakamam.» Samantha'nın hiç de beklediği cevaplardan değildi bu. Hiç karşı koymamıştı. Gitmesi gerektiğine üzülmemişti bile. «Bu işi aceleye getirmesek daha iyi olur, değil mi?» diyerek genç kızın alev alev yanan yanağına bir öpücük kondurdu. «Çocuk gibi davrandık. Uzakta bir yerde birlikte bir hafta sonu geçirmeye ne dersin? Khor Fakkan'a gittin mi hiç?»

«Hayır, gitmedim.» Bu konuşmalar Samantha'nın düşlediği gibi değildi.

«Bayılacaksın,» dedi genç adam. «Güzel kumsallar. Güzel oteller. Ve istediğimizi yapmak için koskoca kırk sekiz saat.»

«Hafta sonlarında çalışıyorum,» dedi Samantha.

«O zaman yirmi sekiz günlük tatil dönemini beklerim. Böylece daha da uzun zaman kalır bize.»

«Ben sana haber veririm.» Bunu söylemenin yeri miydi şimdi? Neden, 'Hayır,' diyemiyordu.

«Gidince ararım seni,» dedi Max.

«Nereye gidince?»

«Söylemiştim, Bahreyn'e gidiyorum yarın. Daha doğrusu bugün. Tam tamına dört buçuk saat sonra...» Gülümseyerek öptü genç kızı. «Haklısın, sevgilim, dört saat bize az gelirdi. Ben giderim, kalkma yerinden,» dedi ve gitti. Genç kız gözlerini boşluğa dikmiş, öylece oturuyordu. Max ne zaman dönecekti? Acaba gitmesine izin vermese miydi?..

Samantha omletini pişirirken telefon çaldı. Ocağı kapatıp oturma odasına koştu. Max gideli beş gün olmuştu, bu saatte arar mıydı acaba?

Mepco'dan arıyorlardı. Bir süre bekledi. John Trent'ti konuşan.

«Ne çok çalışıyorsun, ben neredeyse akşam yemeği yiyeceğim,» dedi Samantha.

«Özür dilerim, fazla tutmayacağım,» dedi John. «Bu akşam yaptığım son hazırlıklara göre test zamanı geldi. Kramer'a başlama işaretini istediğin zaman verebilirsin.»

Samantha kafasında bir sürü hesap yapıyordu. Testten önce otuz altı saat kadar ön hazırlık gerekiyordu. Bu da, perşembe sabahına kadar süreceğini gösterirdi. «Max Kramer bildiğim kadarıyla Bahreyn'de,» diye ekledi John. «Ama bulmaya çalışacağım ve perşembe sabahı erkenden iş başı yapacağımızı söyleyeceğim, tamam mı?»

«Tamam. Yarın görüşürüz.»

Samantha telefonu kapadı, sonra yeniden açtı. Max'in ofisinin numarasını çevirdi, otomatiğe bağlanmış bant acil durumlarda aranacak bir numara verdi. Kaç gündür bu anı beklemişti. Şimdi heyecandan titriyordu. Belki de ev telefonuydu bu. Ama belki de orada kimse yoktu.

«Alo,» diyen sesle irkildi Samantha. Hemen tanımıştı. Gözlerini kapayıp, derin bir soluk aldı. Kendi adını söyledi. «Max orada mı?» diye sordu.

«Samantha, benim, Farida. İyi misin?»

«İyiyim,» diyebildi genç kız. Çene çalacak halde değildi. «Rahatsız ettim bu saatte,» dedi.

«Hayır, rica ederim.» Onun güzel gülüşünü görür gibi oldu Samantha.

«Max'in geldiğini sanmıyorum,» diye karşılık verdi Farida. «Uçağı gece yarısı geliyor.»

Ve evde onu Farida bekliyordu. Pazar gününden beri biliyordu bunu Samantha. Başka şey umması aptallıktı.

«Zarar yok,» dedi genç kız ve bir not bırakarak, Max'in bilmesi gereken şeyleri söyledi. Telefonu kapayıp, mutfağa döndü, buz kesmiş omletini çöpe attıktan sonra masanın başına geçip oturdu ve bir güzel ağladı.

Max gittikten sonraki bir iki gün çok kötü geçmişti. Genç kız hâlâ, gitmesine izin vermekle iyi mi yoksa kötü mü ettiğine karar veremiyordu. Geldiğinde nasıl davranacaktı? Hafta sonunu birlikte geçirmeyi reddedebilecek miydi? Ona karşı olan zayıflığı yüzünden nefret ediyordu kendinden. Ama Max'i bir olasılık olarak düşünebiliyordu artık. Ancak bir süre için hayatının bir parçası olabilirdi genç adam.

Pazar günü her şey sona ermişti. Hastanenin havuzunda Kate'le karşılaşmış, sonra Farida da yanlarına gelmişti. Bu kez uzun süre birlikte olmuşlardı. Farida'nın üzerinde beyaz bir bikini vardı. Güneş yanığı teni, güzel ve ince bedenini daha da güzel gösteriyordu. Onun koyu renk cildini, sakin gözlerini ve dostça gülüşünü her zaman beğeniyordu Samantha.

«Ne güzel bir gün,» demişti Farida. «Arayan yok, bana ihtiyacı olan hastalar yok...»

«Dikkatli ol,» demişti Kate ve birlikte gülmüşlerdi.

«Doğru, yaşlanıyorum,» diye karşılık verdi Farida. «Benim ülkemde otuz iki yaşında bekâr kalmak, yaşlanmaya işarettir. Galiba ben de artık evleneceğim. Kararımı verdim. Bir süre hastaneden uzaklaşmak iyi olur belki de.»

«Evli olarak mı?» diye sormuştu Samantha dilini tutamayarak.

«Eh, artık zamanı değil mi?» dediğinde, Farida ve Kate iki sırdaş gibi gülüşmüşler, Samantha da yüzmeye gitmek için kalkmıştı yerinden. Kate'in «Mesleğin ne olacak?» sorusuna,

«Birkaç yıl çocuk doğurmak için uzak kalırım, ama sonra herhalde gene çalışmaya başlarım,» diye karşılık vermişti Farida. Samantha o sırada daha fazla dinlemek istemediği için yanlarından ayrılmıştı. Genç kız Kate'in Max'i aklından geçirdiğini bildiği için konu oraya gelmeden uzaklaşmıştı.

Farida'nın evlenebileceği adam tabii ki Max olmalıydı. Ufacık bir şüphesi kalmışsa bile o da evi aradığı zaman Farida'nın telefona cevap vermesiyle kaybolmuştu. Farida onu bekliyordu. Gece yarısından önce gelmeyecekti. Bu gerçeği kabullenmekten başka bir şey yapılamazdı. Ne kadar çabuk evlenirlerse o kadar iyi olurdu.

Samantha gözlerini kuruladı, yiyecek bir şeyler aramak için dolabı karıştırdı ve kendini toplamaya çalıştı. Max'le karşılaşıncaya kadar iyice kendine gelmesi, kalbindeki acıyı gizleyebilmesi gerekirdi.

Ertesi gün onunla telefonda konuşurlarken Max oldukça meşgul görünüyordu. Aralarında hiçbir şey geçmemiş gibi, sadece ertesi gün kuyuya nasıl gideceklerini ve ne yapacaklarını konuştular. Belki Hyatt Regency'nin dönüşünde, evde olanlardan dolayı pişmandı. Sırf Farida'yı kıskandırmak için çıkmıştı belki de onunla. Bu taktiği işe yaramıştı herhalde. Yoksa neden durup dururken Farida evleneceğini ilan etsindi ki?..

Telefonu kapadıktan sonra, görev dönemini tamamlamaya kaç günü kaldığını hesap etmek için takvime baktı. İki hafta sonra eve dönecek, orada bir ay kalacaktı. Bu zaman zarfında Max'i unutabilecek miydi? Döndüğünde evlenmiş olur muydu acaba?

Perşembe sabahı kuyuya gitmek için toparlanırken, ortalık aydınlanmamıştı henüz. Yanına bir uyku tulumu, birkaç tane havlu almış, çantasına da, üç tane blucin, yarım düzine kadar tişört bir iki kitap ve makyaj malzemelerini atmıştı.

Şafak sökerken kasabaya varmıştı Samantha. Otoparkta, elindeki koca çantayı gören Frank, «Orada bir ay kalmaya hazırsın galiba,» diyerek güldü. O sırada Körfez Hizmetleri'nin arabası rampadan iniyordu. Genç kızın kalbi duracak gibi oldu. Kapıları açıldı, inenler birbirleriyle selamlaştılar, ama Max görünürlerde yoktu.

«Kramer onsuz yapabileceğimizi sanıyor galiba,» dedi Frank. Adamlardan biri başını salladı. «Küçüğü arkadaşına bırakıp gelecek. Yedide burada olacağını söyledi.»

Samantha 'küçük'ün Sue-Lee olduğunu tahmin ediyordu. Onu gece yalnız bırakmak istemediğini hatırladı. Saat de neredeyse yedi olmuştu.

Tam o sırada, büyük siyah Chevrolet'nin burnu otoparkın girişinde gözüktü. Max arabayı durdurup aşağı indi. Sımsıkı beyaz pantolonu, yeşilli beyazlı, bol gömleğiyle uzun boylu, yakışıklı ve güçlü bir görünümü vardı.

Mepco grubunu başıyla selamlayıp adamlarından kısaca bilgi aldıktan sonra arabasının arkasından çıkardığı kendi eşyasını da kamyonete koydu. Frank'e doğru güvenli, yavaş adımlarla yürürken, Samantha gözlerini alamıyordu ondan. Onu öpen, onunla sevişmek isteyen bu adamdı işte. Lojmandaki o gece gözlerinde canlandı... Elbisesini indirişini, beline kadar onu çıplak bırakışını hatırladı. Şu anda da dudaklarını göğüslerinin üzerinde hissedebiliyordu.

«Vaz mı geçtin?» diyordu John. Neden sonradır ki onun bunu, kendisine söylediğini fark edebilmişti Samantha. «Küçük hanım bize katılmazlar mı acaba?» dedi gene. Herkes arabasına yerleşmiş, gitmek için onu bekliyordu. Orada öyle heykel gibi durduğuna bozuldu genç kız. Arabaya atlayıp yerine oturdu, gözlerini kapadı.

«Neden sizi yirmi sekiz gün çalıştırdığımızı anlayacaksınız şimdi,» diyordu Frank. Bu yolculuğun Samantha için ne kadar zor olduğunu asla bilemeyecekti.

Kuyuya en önce onlar vardılar. Samantha ancak eşyalarını kendi bölmesine götürüp, Frank'in yanına gelecek kadar zaman bulabilmişti. Daha bardağına kahvesini koyamadan Körfez Hizmetleri'nin arabası gelmiş, adamlarını boşaltmaya başlamıştı.

İşçilerden biri gelip deliğin açıldığını haber verdi. Bunun üzerine Max kimseye dinlenme fırsatı vermeden hemen işe koyulmaları gerektiğini söyledi.

«Ben de geliyorum,» dedi Samantha. «Gidip miğferimi alacağım.» Bir an için düşünceli gözlerle süzdü onu Max, sonra kabul ettiğini belirten bir hareketle başını salladı. Samantha prefabrik evin merdivenlerini bir solukta tırmandı ve çabucak çevresine bir göz attı. Havalandırma sistemi çalışıyordu ve oldukça büyük sayılırdı. Bir iki yatak, bir masa, dolap ve iskemle için yer vardı. Dolaptan miğferini aldı, üzerindeki çıkartmalara bakıp güldü. Sandaletlerini çıkarıp botlarını giydi ve eldivenlerini aldı. Yukarı çıkan madeni merdivenin sıcaktan kızgınlaşacağını biliyordu.

Gereçleri yerine yerleştirmeleri için Max adamlarına talimat vermeye başlamıştı. Birinci

kattaki büyük koruyucu mekanizmaları geçip, yavaşça sondaj platformuna ayak bastı. Bir ara alnını kurulamak için miğferini çıkardı. Dayanılmaz bir sıcak vardı. Sondajcılar dayanıklı adamlar olmalıydı. Yoksa başaramazlardı bu işi.

Max ve yardımcısının, örneği çıkarmak için kullanacakları aleti yerleştirmelerini hiç ses çıkarmadan seyretti. İki adam birlikte büyük bir uyumla çalışıyorlardı. Samantha onların kullandığı tekniği izleyeceğine, Max'in terden sırılsıklam olmuş sırtına bakıyordu, gömleğinin altındaki adalelerin hareketlerini izliyordu. Sonunda kendini toparlayıp, gözlerini ondan uzaklaştırmayı başarabildi ve yanındaki adamlarla konuşmaya başladı.

Bir süre sonra Max çevresindekilere sıkı talimatlar yağdırıyordu. Aletin montajı tamamlanmıştı ve kuyuya sarkıtılmaya hazırdı. Bu işlem otuz altı saat sürecek, alınan numunenin geri gelmesi için aletin çekilmesi de gene bir otuz altı saatlerini daha alacaktı. Bu işlerin böyle yapıldığını öğrenmişti Samantha. Bir yandan çabuk ve hayati önemi olan kesin kararlar alırken, bir yandan da endişe ve sıkıntıyla geçecek uzun dönemler olabiliyordu.

İlk gün Max'i pek göremedi. Daha doğrusu hiç yalnız kalıp konuşamamışlardı. Bir açıklamada bulunacak mıydı acaba? Samantha'nın Farida'yla konuştuğunu bilmesi gerekirdi. Yoksa özellikle mi kendisiyle konuşmaktan kaçınıyordu. Utanmış mıydı acaba?

Boruyu ancak akşamüzeri indirmeye başlayabildiler. Dubai'ye dönen biri vardı, genç kız onunla gidebilir, ertesi sabah gene gelebilirdi, ama Max gitmediğine göre o da kalacaktı orada. Zaten Frank de, Max, Mepco'nun işiyle uğ-

raşırken onu bırakıp gitmezdi. Sonunda Samantha odasına kapanıp bir şeylerle meşgul olmaya başladı.

Otuz altı saat boyunca boru indirme işlemine devam edildi. Cumartesi sabahı erken saatlerde birisi kapısını yumruklayarak, «Test için hazırlanın,» diye seslendi. Gene de yapacak bir şey yoktu, bu sefer de geri çekme işlemini endişeyle beklemeye başlayacaklardı.

«Bahse girerim ki tertemiz bir numune çıkacak,» dedi John.

«Varım,» dedi Samantha. Max kulenin tepesinde bildiği gibi yürütüyordu işini. Her şey onun sorumluluğundaydı. Bir süre sonra yanlarına gelip numuneyi çıkarma zamanının geldişeyle beklemeye başlayacaklardı.

Samantha haklıydı. Max yanına gelmiş, kararlarında bir değişiklik olup olmadığını soruyordu.

«Hiçbir değişiklik yok,» dedi Samantha. Max neden hâlâ ısrar ediyordu? Frank orada olmadığı için kendisi cevap vermişti. Bunu ona direkt olarak söylemekten zevk duydu.

Cumartesi cehennem azabıyla geçti. Şimdi en tehlikeli noktaya gelmişlerdi. Numuneyle birlikte bir miktar gaz da vakum etkisiyle yukarı çıkabilir, çıkarken de genişleme yapabilirdi... Adamların yavaşça ve dikkatle boruları çıkarışlarını ve istifleyişlerini seyretti. Sadece kendisi için değil, başkaları için de zor geçen dakikalar yaşıyorlardı. Bütün gün ve gece Max yukarıda kalmıştı. Her şey onun istediği gibi yapılıyor, asla acele edilmiyordu. Samantha yanlış bir şey yapmamış olmaları için dua edecekti.

Pazar akşamı genç kızı zorla uyumaya yolladılar. Biraz kahvaltı edip ofisine dönerken her

zaman olduğu gibi başını kaldırıp kuleye baktı. Max'in tişörtü üzerine yapışmıştı. Duş yapması, çamaşır değiştirmesi gerekiyordu genç adamın.

Ofis oldukça serindi. Kendini bir koltuğa attı. Sürekli çalışan makinelerin uğultusu da sinirlerini bozuyordu biraz. Daha az düşünebildiği için bu yorgunluğuna şükretmesi gerekirdi aslında.

Kapı vuruldu. Hiç yalnız kalamayacaktı anlaşılan. John veya Frank olduğunu düşünerek, «Girin,» dedi. Yavaşça içeri giren Max Kramer'ı ise, hiç beklemiyordu doğrusu.

Genç adam yorgun görünüyordu. Son birkaç günün ağırlığı sözlerinden okunuyordu. Üzerinde bej rengi pantolon ve göğsü açık, bol bir gömlek vardı. Teni terden parlıyordu. Bu sabah tıraş olmamış gibiydi. Sakalı uzadığından yüzü daha koyu renk duruyordu. Dubai'deki erkek ile bu hırpani adam, başı dertte olanların yardımına koşan Max Kramer'ın değişik iki yönüydü.

«Ne için gelmiştin?» diye sordu Samantha. Ses tonunu özellikle sertleştirmiş, kendini kapıp koyvereceğinden korkmuştu. Onunla tartışmaya başlarsa, ya da geçen gece aralarında hiçbir şey geçmediğini söylerse ne yapardı?

Sonunda genç adam arkasındaki kapıyı yavaşça kapatırken, «Neden benden uzak durmaya çalışıyorsun?» diye sordu. «Birlikte yapacağımız bazı şeyler vardı,» diye gülümsedi, ama bu gülümseme hemen anında kaybolmuştu. «Yoksa Khor Fakkan'a gitmekten caydın mı?»

DOKUZUNCU BÖLÜM

Samantha gözlerini Max'ten ayıramıyordu. Aklını kaçırmış olmalıydı. Evlenmesine çok kısa bir süre kala, hafta sonunu Samantha'yla geçirebileceğini ve onun da bu teklifi kabul edebileceğini düşünüyordu demek!

Masasının üzerindeki kâğıtları karıştırır gibi yaptıktan sonra, «Senden uzak durmaya çalışmıyordum,» dedi genç kız. «Benim sana söyleyecek bir şeyim yok, senin var mı?»

«Tabii var. Neden burada olduğumu sanıyorsun?» Gelip masanın kenarına ilişti ve ayak ayak üstüne atıp, genç kızı dikkatle incelemeye başladı.

Samantha'nın kaçıp kovalamacaya hiç niyeti olmadığından, öğrenmek istediğini dosdoğru sordu. Cesurca genç adamın gözlerinin içine bakarak, «Geçen gün havuzda Farida'yı gördüm,» diye söze başladı. Kalp atışlarının artık neredeyse duyulabildiğini sanıyordu. «Evlenme hazırlığı içinde olduğunu söyledi,» diye çabucak ekledi.

«Evden baskı yapıyorlar ona,» diye karşılık verdi Max. Genç adam şu anda hava raporunu dinliyor olsa belki daha çok ilgilenirdi. Samantha kafasına atmak için etrafında bir şeyler arandı. «Suriye'nin ileri gelen ailelerinden birinin kızı,» diye rahat rahat anlatıyordu Max. «Başarısından ötürü çok memnunlar, ama geleneklerini de kolay kolay bırakamıyorlar. Evlenme zamanının geldiğine en nihayet onu da

inandırdılar.»

«Aman ne iyi!» dedi Samantha. Max Kramer karşısına geçmiş, müstakbel karısının aile geleneklerini anlatıyor, bir yandan da Samantha'nın listedeki metreslerinden biri olmasını teklif ediyordu.

Genç adam omuz silkerek, «Âdetleri böyle,» dedi. «Daha küçücükten kimin kiminle evleneceğinin hesabını yapmaya başlıyorlar. Umarım mutlu olur. Bile bile bu işe giriyor.»

Samantha göz kırpmadan dinliyordu Max'i. Ama birden sanki bir tokat yemiş gibi kendine geliverdi. Tanrım! Ne kadar da aptalca düşüncelere saplanmıştı... Ne kadar yanılmıştı. Max, Farida'nın müstakbel kocası değildi! Onunla evlenmeyecekti...

«Farida da nereden çıktı şimdi?» diye söze başladı genç adam. Sonra gözlerinde bir ışık yanıp, söndü. İnanamadığını belirten bir gülümsemeyle, «Yoksa Farida ile benim...»

«Hayır canım, tabii ki hayır,» diye onun sözünü kesti Samantha. Ama Max inanmadı ona.

«Şimdi bu soğuk karşılama töreninin nedeni anlaşıldı işte.» Yavaşça uzanarak elinden tutup ayağa kaldırmıştı onu. «Üzüldün mü?» diye sordu.

Samantha hiç cevap vermedi.

«Çok iyi,» diye güldü Max. Onları gören var mı diye pencereye doğru bir göz attı. Genç kızı göğsüne bastırarak hafifçe eğildi, dudaklarından öpmeye başladı. Genç adamın güçlü elleri yavaş yavaş sırtından aşağı indi, kalçalarını okşamaya başladı. Samantha'nın tüm öfkesi ve üzüntüsü, bu öpüşle eriyip yok olmuştu.

Genç kız ellerini Max'in boynuna doğru uzattı ve parmaklarını onun nemli saçlarının arasında gezdirdi. Ona bu kadar yakın olmak, ko-

kusunu ciğerlerinde duymak sanki hayat veriyordu Samantha'ya. Kıpırdanarak daha çok sokuldu Max'e. Genç adam mutluluk mırıltıları arasında onu öpmeye ara verip, kulağını ısırmaya başlamıştı şimdi. «Seni çok özledim, ne kadar uzun bir haftaydı,» diye fısıldadı.

Samantha da içinden, 'Hayatımın en uzun haftası,' diye itiraf etti. Kafasında durmadan, Max'in Farida'yla evlenmeyeceği haberi dönüp duruyordu. Öyle sevinçliydi ki... Onun başkasıyla evlenecek olması dahi genç adamda bir değişiklik yaratmamıştı. Samantha, Max'in yeniden konuşmaya başlamasıyla kendine geldi. «Sensiz geçen bir hafta bile cehennem gibi geldiğine göre, senin burada olmadığın aylar kim bilir nasıl geçecek?» Sonra gülerek genç kıza sımsıkı sarıldı. Samantha ayaklarının yerden kesildiğini, tüm bedeninin baştan aşağı ürperdiğini hissediyordu.

«Ne demek istediğini anlayamadım,» dedi genç kız. Hafifçe iterek uzaklaştırmak istedi Max'i. «Her an biri gelebilir,» diye fısıldadı. Kollarından kurtulmak istedi, ama bırakmadı genç adam.

Koyu bakışlarıyla, 'V' yakalı tişörtün kıvrımlarını zevkle gözden geçirdikten sonra, «Yirmi sekiz gün burada, yirmi sekiz gün İngiltere'de olma işini hiç beğenmiyorum,» dedi. «Bence izinli olduğun yirmi sekiz günü benimle geçirmen çok daha iyi olur.»

«Seninle mi?» diye adeta soluksuz kalmışcasına tekrarladı Samantha.

«Önce sırada hafta sonu tatilimiz var tabii,» dedi Max. «Her şeyi hakkıyla, tadını çıkararak gerçekleştireceğiz, anlaştık mı?» Başını yana eğmiş onun onayını bekliyordu.

«Anlaştık,» dedi Samantha. Söyleyecek başka

şey yoktu artık. Max Kramer'la bir hafta sonu geçirmek inanılmaz gibi geliyordu.

«Sonra da birbirimizi daha iyi tanımak için kendimize biraz zaman veririz. Birisini tanımak için onunla birlikte yaşamak gerekir.»

Genç adamın kollarından kurtulmayı başaran Samantha, «Biraz acele etmiyor musun?» diye sordu.

«Acele mi ediyorum?» dedi Max. Yüzü bir anda değişmişti. Genç kız omuzlarını kaldırdı. Onun kendisine hak vermesini bekler gibiydi. Max belki bütün hafta bunları kafasından geçirmişti, ama Samantha için bir bomba etkisi yapmıştı onun sözleri. Daha on dakika önce Max'in başkasıyla evleneceğini düşünürken, şimdi hafta sonunu birlikte geçirmeyi planlıyorlardı. Üstelik teklif edilen de neydi? Aşk değildi. Evlilik değildi. Sadece evini ve yatağını paylaşacaktı onun. Bu hiç de basit görünmedi genç kıza.

«Ben... bilmem ki ne demek gerekir? Birbirimizi çok az göreceğiz. Haftalarca başka yerlerde dolaşacaksın. Ben de saatlerce kuyuların başında olacağım,» dedi genç kız. Sonra da pencereye yürüyüp dışarıyı seyretmeye koyuldu.

Max yanına gelip onu kendine doğru döndürdü. «Ama sadece yirmi sekiz gün için böyle olacak,» dedi. «Öteki yirmi sekiz gün, evde oturup beni bekleyeceksin.»

«İşte tartışmaya başlıyoruz,» dedi Samantha. Max'le hafta sonunu birlikte geçirmektense onunla bütün hayatını birlikte geçirmeyi yeğlerdi. Ama genç adam bunu söylemiyordu. Ona devamlı bir beraberlikten söz etmiyordu.

«Bir araya gelince ne güzel olacak,» dedi genç adam. Samantha'nın çıplak kollarını okşarken

bilinçli olarak dirseğinin hassas noktasında duruyordu. «En önemli konuda seninle iyi anlaşacağız. Beni istiyorsun Sam, benim de seni istediğimi çok iyi biliyorsun. Çocuk değilsin. Birbirimizi nasıl etkilediğimiz meydanda. Bu işi iyi yapan çiftler nasıl belli olur bilirsin.» Bu konuda hiçbir şey bilmediğini söylemek için ağzını açtı Samantha, ama tek kelime söyleyemedi. «Gündelik olaylardan değildir bu gibi şeyler,» diye konuşmasını sürdürdü genç adam. «Çok özel bir ilişki. Bunun böyle olacağını başından beri ikimiz de biliyorduk. O gün deve pazarında gözlerimi ayıramadım senden. Hâlâ şüphen varsa bile, o gün kamyonetin içinde olanlar duygularını kanıtlayabilir.»

«Kum... fırtınasında mı?» diye kekeledi Samantha.

«Başka nerede olabilir ki?» Bakışlarını genç kızın tüm bedeninde ısrarla dolaştırıyordu. Ondaki bu coşkulu istek dalgalarının kendisine geçtiğini hissediyordu Samantha. Birdenbire içi daraldı. Sanki oda daha da küçülmüştü. Alnında biriken terleri elinin tersiyle silip, ayağa fırladı. Soğuk hava sistemi çalışmıyor gibi gelmişti bir an.

«Tamam hayatım, seni aceleye getirmek istemem,» dedi Max. Sandalyesini çekerek onun yeniden oturmasına yardım etti. «Yavaş yavaş başlayalım, olur mu? Önce şu hafta sonu tatilimizi gerçekleştirelim. Sonra bakalım sen kararını ne zaman verirsin? Khor Fakkan için de anlaşmıştık, değil mi?» Genç kız cevap vermeyince de, «Bu hafta sonu mu, yoksa bundan sonraki mi? Devre ne zaman tamamlanıyor?» diye sordu.

«Hımm... bilmem. Gelecek hafta olur galiba... hayır, hayır, ondan sonraki hafta. Ama... emin

değilim.»

Anlayışla gülümsedi genç adam. «İstersen takvimine bak,» dedi. Samantha hayretten irileşen gözlerle, onun ne demek istediğini anlamıştı sonunda. Genç adam, tarih seçerken gösterdiği tereddüdü, sevişme konusunda ayın elverişli günlerini hesap ettiğine bağlamıştı. Saç diplerine kadar kıpkırmızı kesildi Samantha. «Onu demek istemedim,» diyerek arkasını dönerken, yan gözle onun kendisini merakla süzdüğünü gördü. Tanrım, başına daha neler gelecekti acaba? Max'in bu konudaki tecrübesi elle tutulurcasına açıktı. Samantha'nın da, birlikte olduğu erkekle bu konuları rahatça konuştuğunu düşünüyor olmalıydı.

«İlk fırsatta ikimiz de buradan uzaklaşmalıyız,» diyordu Max. «Bu iş bitince biraz dinlenmeliyiz. Kutlamalıyız bunu.» Gülüşü, genç kızın kafasında oluşan bütün engelleri yıktı. İş gereği karşıt taraflarda bulunuyorlardı. Ama genç adamın bütün yüzünü aydınlatan gülüşü ve gözlerindeki sıcacık ifade, birbirleri için yaratılmış olduklarını kanıtlamaya yeterdi.

«Neden olmasın,» dedi Samantha. «Birlikte olabileceğimiz ilk hafta sonu gerçekleştiririz bunu.» Genç adam tam onu kucaklamış havaya kaldırıyordu ki, kulakları yırtan bir gürültü geldi dışardan. Hemen ardından bütün makineler bir anda sustu.

«Ne oluyor?» diye bir an birbirlerine baktılar. Aynı anda da ne olduğunu anlamıştı Max. «Tanrım!» diye bağırdı. Yüzü bembeyaz kesilmişti. O önde, Samantha arkasında, kapıya koşup, korkunç sıcağa ve göz kamaştıran aydınlığa çıktılar. O anda neredeyse heyecandan ölecekti. 'Tanrım! Olamaz!' Başlarına gelebilecek en kötü şey olmuş, genç kızın ilk kuyusu pat-

lamıştı.

«Burada kal,» diye bağırdı Max. Frank ardından gelen bir adama el kol işaretleriyle bir şeyler anlatırken, Max de kuyuya doğru koştu. Ama ne yapabilirlerdi? Hiç!

Samantha merdivenlere çöktü, ümitsiz gözlerle olanları izlemeye koyuldu. Kuyunun tam ortasından ince bir sütun halinde simsiyah petrol fışkırıyor ve şanslarına, hafif rüzgârın etkisiyle kampın dışına savruluyordu. Kimseye bir şey olmuş muydu? Neden böyle olmuştu? Önleyici mekanizma çalışmamış mıydı? Petrol, sondaj borularından fışkırıyordu.

Bütün suç kendisindeydi. Samantha kendinden o kadar emindi ki!.. Binde bir olabilecek bir şeydi bu. Yağ ve gaz uğuldayarak fışkırıyordu. Bütün makineler durduğu halde, gene de yangın tehlikesi vardı. Max'in orada olduğunu görünce yerinden fırladı.

«Uzmanları getirteceğiz buraya,» diyerek masaya bir yumruk indirdi Frank. Kuyu sorumlusu ve emniyet görevlisinin de aralarında bulunduğu bir grup Frank'in odasındaki masanın çevresinde toplanmışlardı. Soğuk hava sistemi de durdurulduğundan içerisi insanı bayıltacak kadar sıcaktı. En güvenilir önlem, uzmanları çağırmaktı gerçekten. Patlamayı halletmek onların işiydi. Tecrübe sahibi olan onlardı.

«Neye mal olacak bu» diye sordu Samantha. Houston'ın bu işe ne diyeceğini düşünüyordu.

«Karşılayabileceğimizden çok daha fazlasına,» dedi Frank. «Bu fışkırmayı önlemek için başka çaremiz yok.»

«Ben önleyebilirim,« dedi Max. Frank'e bakıyor ve savaşmaya hazır bekliyordu.

«Öyle mi?» dedi Frank. Boynunu kurulayıp

bir Coca Cola kutusu açtı. «Houston'da bu işi yapacak adamlar varken neden sana yaptırayım ki?..»

«Pekâlâ, sen uzmanları çağır,» dedi Max öfkeyle. «Ama önce sana bir iki noktayı hatırlatmama izin ver. Birincisi: Henüz kimsenin başına bir şey gelmedi, ama petrolün fışkırması ne kadar devam ederse yangın riski de o kadar artar. İkincisi: Houston'da acil yardım için bekleyen bir uçak olabilir, ama onun getireceği gereçlerin bir de gümrüklenme işi var. Bu da en az iki gün alır. Sen de en az benim kadar biliyorsun bunları.» Gözlerinden kıvılcımlar saçıyordu. «Geldiklerinin ilk gününü zaten çevrelerine bakınmakla geçirecekler. Senin zamanın, senin paran. Kendi kendine sor bakalım. Mepco benim bu işi daha çabuk bitirmeme ne der?»

Samantha midesinin sıkıştığını hissetti. «Pekâlâ, kafandan geçenleri anlat bakalım,» dedi Frank. Max yeniden sandalyesine oturdu.

«Burada satılanlardan bir kontrol vanası alacağız. Kuyunun üzerine çıkarıp, sondaj borusunun üzerine oturtacak, sonra da vanayı kapatacağız.»

«Delisin sen!» diye kükredi Frank. Max'in dudakları kısıldı.

«O vanalar belki bir ton gelir,» dedi Samantha, alçak bir sesle. «Nasıl çıkaracaksın onu oraya?»

«Makarayla.»

«Kaldırma gücümüz yok ki be adam,» diye bağırdı Frank. «Makineler çalışmıyor ki, unuttun mu? Adamların oraya gelip sana yardım edeceklerini beklemiyorsun umarım. Sözleşmelerinde böyle bir şey yok.»

«Bunu ben de biliyorum tabii,» dedi Max.

«Kendi adamlarımdan hiç birini de bu işe bulaştıracak değilim. Ama yirmi, otuz metre uzaktan bir zinciri çekmelerine mani bir şey de yok, değil mi?»

Kuyu sorumlusu başını salladı. Frank elindeki kalemle oynuyordu. Ötekiler yüzlerinde gergin bir ifadeyle onları dinliyordu. Samantha'nın kafası hızla çalışıyordu. Bunu gerçekten başarabilirler miydi? Gerginlik arttıkça bu kez de Max'in yumruğu indi masaya.

«Hiç olmazsa bir deneyeyim,» diye bağırdı. «Yarım gün ver bana. Yangın çıkmasını istemiyorum. Kimsenin ölmesini istemiyorum!» Öfkeli bakışlarla Samantha'ya döndü. Kuşkusuz bu durumdan genç kızı sorumlu tutuyordu. Samantha bir an onun için çok endişelendi. Bir başkası deneyemez miydi bunu? Ama başka birisi var mıydı sanki?

«Saat altıya kadar zaman veriyorum sana,» dedi Frank. Max kimsenin yüzüne bakmadan dışarı çıkarken Frank telsize uzandı.

Samantha mırıldanarak John'a gitmesi gerektiğini söyledi ve doğruca odasına koştu. Kendini yatağın üzerine atıp, gözlerini tavana dikerek düşünmeye başladı. Max'in tek başına ne yapabileceğini düşünüp duruyordu. Ya metallere bir şey sürterse? Ya kıvılcım çıkarsa, çıra gibi tutuşurdu ortalık o zaman. Bunun için, oturup ağlamaktan başka bir şeyler yapmak gerekirdi. Frank yapamaz mıydı bunu? O da şirketin adamıydı? Kendi başına böyle bir şeyi başarabilecek kapasitede bir adam değildi o da. Ama hiç değilse kendisi Max'e yardım edebilirdi. Ama Max yukarda onun yardımına pek güven duyamazdı. Islak tişörtüyle yüzünü sildi. Bütün bu olup bitenler içinde, kendisini son derece işe yaramaz hissediyordu.

Bir saat kadar sonra, bir yandan soğuk bir şeyler içmeyi hayal ederken, yavaş yavaş, Max'in bu işi tek başına yapamayacağına iyice aklı yatmıştı.

Aniden ona söylemek için dışarı fırladığında en az kendisi kadar telaşlı biriyle çarpıştı. Max'ti bu. Yeşil koruyucu giysisi içinde onu tanımakta bir an zorluk çekmişti genç kız.

Samantha, «Daha şimdi aklım başıma geldi,» diye söze başlarken, genç adam onu kucaklayıp içeri soktu. «Tek başına yapamazsın,» dedi genç kız. «Vanayı oturtmak için en az iki kişi gerek. Adamların hiçbirinden bunu isteyemeyiz. Sözleşmelerinin dışında bu.»

«Biliyorum,» diye karşılık verdi Max. Buz gibi sakin bir sesle. Kapıyı ardından kapamıştı. Onun çekiciliğini olanca gücüyle hissediyordu Samantha. «Sana gelişimin nedeni de bu,» dedi Max. Ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. «Buradaki mühendis sensin. Aldığın paranın karşılığını vermelisin. Vanayı neredeyse getirirler.» Sonra bir an bile tereddüt etmeden, «Hazırlanmaya başla,» diye ekledi.

Max gitmişti. Genç kızın heyecanlanmaya bile vakti yoktu. Titreyen ellerle kendisine büyük gelen tulumunu giydi. Ceplerini ve fermuarlarını kapadı. Omuzlarından düşüyordu giysi. Miğferini kaptı, başına göre ayarladı, üzerine de lastik kapüşonunu geçirdi. Botlarını, eldivenlerini giydi. Hızla merdivenlerden inip, beklemekte olan adamların yanına geldi.

Max kolunu tuttu. «Haydi gidelim,» dedi. Mutlaka başaracaklarını ifade eden bir sesle söylemişti bunu.

Samantha bedeninin aşağı doğru çekildiğini hissediyordu. Zar zor çıktı demir merdivenlerden. Kıvılcımları falan aklına getirmiyor, ken-

disini sakinleştirmeye çalışıyordu. Max ne derse onu yapacaktı. Genç adam onu önden yürüttüğü için önce o vardı tepeye. Fışkıran petrolün kalınlığı normal bir yemek tabağının çapını geçmezdi, ama yaklaştıkça, basıncın, ayağını yerden kesecek kadar güçlü olduğunu fark ediyordu insan.

Max yanına gelince biraz geri çekildi. Genç adam zinciri çekmeye başlamaları için aşağıdakilere işaret verdi.

«Vana buraya gelinceye kadar bekleyeceğiz, sonra ne yapacağımızı söylerim,» diye bağırdı Samantha'ya. Makara büyük bir gıcırtıyla çalışmaya başlayınca genç kız başıyla anladığını işaret etti. Zincirin açısı o şekilde ayarlanmıştı ki, yerden belirli bir yüksekliğe ulaştığı zaman ufak bir sallama hareketiyle tam borunun üzerine çekebileceklerdi. Tam dengede olmadığı için biraz sağa sola vurdu vana. Max bir işaret daha vererek, Samantha'ya geri çekilmesini söyledi. Adamlar zinciri boşalttılar, vana güm diye yer oturdu. Genç adam makaranın tepesine tırmandı, zinciri düzeltti, aşağı indi. Şimdi vanayı, fışkırmakta olan petrol sütunununa daha da yaklaştırmıştı.

Yeni bir işaretle adamlara tekrar başlamalarını belirtti. Eliyle, 'durun' gibi bir hareket yaptı. Vana yerden birkaç metre yükseğe çıkmıştı. Vananın açıkken kanal çapı, örtmesi gereken deliğin çapından daha genişti. Önce onu borunun üzerine oturtmak gerekiyordu. O zaman petrol vananın içinden geçip rahatça akacaktı. Vanayı Max sıkacaktı, ama nasıl? Düşünmeye vakit kalmadan Max, «Sallayacağız,» dedi. «Bir, iki, üç dedikten sonra fışkıran petrolün ortasından geçireceğiz, tamam mı?»

Samantha yutkunup başını salladı, genç adam

emin olmak için bir kez daha, «Tamam mı?» diye bağırdı.

«Evet,» diye bağırarak karşılık verdi Samantha. Bu işten kazasız belasız kurtulurlarsa şanslı sayılacaklardı.

«Tamam,» dedi Max. İkisi de dengelerini bulup, kendilerini iyice sağlama aldıktan sonra, iki elleriyle kuvvetlice yapıştılar vanaya. Bir... iki... üç derken vananın ağırlığıyla onlar da sallandılar. Samantha dişlerini sıktı, gözlerini kıstı, başını yana çevirdi ve bıraktı.

Vana durmamıştı, hâlâ sallanıyordu, sallanırken de her yana petrol sıçratıyordu. Geri gelirken Samantha boş bulundu, dengesini kaybederek ayağı kaydı ve yere yuvarlandı.

«İyiyim,» diye bağırdı Max'e. O da vanayı tekrar geri gelmesin diye zaptetmeye çalışıyordu. «Boş bulundum, ikincisinde becereceğiz,» dedi. Toparlanıp kalktı ve derin bir soluk aldı. «Tamam,» diye seslendi. «Başlayalım.»

Şimdi nasıl olacağını biliyordu artık. Vananın geri gelmesine izin vermeyeceklerdi. Bu sefer tam borunun ortasına getirmeyi başardılar, ama basınç yüzünden bu sefer de bir tarafı biraz daha yukarda duruyordu. Her yer petrol olmuştu. Yerler de kayıyordu. Genç kız gözlerini kapadı, şimdi en ufak bir kıvılcım çıksa işleri bitik sayılırdı.

Her şey sona ermişti. Samantha hayretle gözlerini açtı, olduğu yerden şimdi daha sakin bir biçimde vananın içinden geçerek fışkıran petrolü izliyordu. Max adamlara şimdi vanayı yavaş yavaş indirmelerini işaret ediyordu. Tam yerine oturtması için Samantha'nın da Max'e yardım etmesi gerekiyordu.

«Bu kadar!» diye bağırdı genç adam. «Gerisini ben hallederim! Bir an önce çekil başımdan.

Yeteri kadar derdim var zaten?» Onun söylediklerini daha fazla dinlemeden apar topar platform merdivenlerini inip kendini yere attı Samantha. Birisi omzuna vurarak, «Aferin sana,» dedi. Birisi de bir bardak süt uzatıp, içmesini söyledi. Kim bilir ne kadar petrol yutmuştu. «Merak etme, o iyi,» diyordu bir başkası. Bu John'dı.

Samantha sütün hepsini içti. Sonra bardağı geri vererek ofisin arkasına zor ulaşıp olduğu gibi her şeyi kustu. Üzerinde hâlâ koruyucu tulumu olduğunu fark edip, kapüşonunu çıkardı, boynunu biraz rahatlattı. Bütün vücudu sırılsıklamdı. Terin sırtından aşağı süzüldüğünü hissetti. Kendini toparlayıp ötekilerin yanına gittiğinde herkes ellerini gözüne siper etmiş Max'in yukarda ne yaptığına bakıyordu. Bu kadar zaman, yukarda o sıcakta tek başına kalabilmesi olağanüstü bir şeydi. O sırada demire vurulurmuş gibi metalik bir ses duydular. Max bir şey çakıyordu sanki. Birisi Samantha'ya üzerindekileri çıkarmasını tavsiye etmişti ama o, elindeki miğferi evirip çevirirken, belki Max onu yeniden yardıma çağırabilir diye düşünüyordu...

Güneş yavaş yavaş alçalmaya başlamıştı. Herkes vanayı yerine tespit etmek için kilolarca sondaj çamuru hazırlamaya çalışıyordu. Keşke onu daha önceden dinlemiş olsaydı genç kız. Ama şimdi bunun hiçbir yararı yoktu. Max planını uygulamaya başladığından bu yana dört saat geçmişti. Ya vana basınca dayanamayıp Max'i de havaya atarsa? O zaman ne yapabilirdi? Umutsuzluk ve öfkeyle üzerindekileri fırlatıp attı, Frank'in odasına dalarak kendine bir kutu Coca Cola açtı. Her yeri kir pas içinde olduğundan bir yere değmemeye çalışıyordu.

«Yakalandın,» dedi John, içeri girip kendini sandalyelerden birine atarken. «Frank nerede?»

Samantha omuz silkerek, «Bilmem, çamurun başındadır herhalde,» diye cevap verdi.

«Pete geldi,» dedi John. O da bir kutu Coca Cola açmıştı.

«Geldi mi? Nasıl, yapabilecek mi dersin?» diye karşılık verdi Samantha. Pete'in çamur karışımlarıyla harikalar yarattığını daha önce duymuştu.

«Tabii,» dedi John. «Uzmanlardan biri o.»

«Gidip bir bakayım, olup bitenleri öğrenmek ister herhalde,» dedi genç kız. Dışarı çıkmaya hazırlanırken, John elini kaldırdı. «Bak! Fışkırma sesi kesildi!» dedi. Samantha da kulak kabarttı. John sevinçten zıplıyordu. «Hınzır herif, başardı!» diye bağırmaya başladı. Birbirleriyle adeta yarışarak, merdivenlerden uçarcasına inip dışarı fırladılar. Kuyunun çelik iskeletinin ardında akşamın kızıllığından başka bir şey gözükmüyordu.

Max başarmıştı! Başarmıştı!.. Her yandan sevinç çığlıkları yükselmeye başlamıştı. Samantha, John'ın da simsiyah olmasına aldırış etmeden ona sarılmış zıp zıp zıplıyordu. Max neden aşağı inmiyordu acaba? Hâlâ ne yapıyordu orada? Kendisine ihtiyacı var mıydı acaba? O sırada şapkasında Ayı Yogi yazan Amerikalı sondajcının tepeye tırmandığını gördü. Max'in kaldığı yerden devam etmek istiyordu anlaşılan.

Samantha ne kadar akılsızdı! Kendisine gerek kalmamıştı. Artık fazlaydı orada. Bütün bunlara kendisi sebep olmuştu. Max ilk şoku atlattıktan sonra kim bilir gelip ona neler söyleyecekti. Hafta sonu hayalleri de artık sona ererdi mutlaka. John kapıdan başını uzatıp şehre gi-

den bir kamyonet olduğunu, isterse onu da alabileceklerini söyledi.

Samantha bu habere sevinerek, «Frank'e haber verip beş dakikaya kadar geliyorum,» dedi.

Kirlilerini daha sonra yıkamak amacıyla dolabına tıkıştırdı. Ötekileri de çantasına doldurup Frank'in ofisine koştu.

«Yapacağım bir şey yoksa, gidenler var, onlara katılmak istiyorum,» dedi.

Frank genç kızı kovalar gibi elini sallayarak, «Tamam, tamam, git,» dedi. «Ama bu gece sıkı bir uyku çek ve sabah ilk iş, burada ol. Erken ama... çok erken.» Samantha uçarak çıktı.

Bir daha buralara gelip gelmeyeceğini pek bilmiyordu. Sabahın erken saatlerinde aklı başına gelince belki Frank de onun orada kalmasını istemeyecekti.

Max hâlâ görünürlerde yoktu. Körfez Servisi'nin kamyoneti park yerinde duruyordu. O sırada Samantha kendisine el sallayan John'ı görüp yanına koştu. Şoförle ikisinin arasına oturdu ve birlikte yola çıktılar. Birden hâlâ miğferini çıkarmamış olduğunu fark etti. Eli ve yüzü de o kadar pisti ki... Zincir yığınının arasından geçerken, «Hayatımda ilk kez patlama görüyorum, iyi ki Kramer vardı,» diyordu şoför. Genç kız, gözlerini kapadı. Şoföre bu işte biraz da kendisinin suçlu olduğunu, Max'in hayatını kendisinin tehlikeye attığını anlatmak istemedi. Öte yandan adamın konuşması, ona sanki bunu ima ediyormuş gibi gelmişti. Ama o kadar yorgundu ki, kafasında en küçük bir düşünceye dahi yer yoktu o anda.

ONUNCU BÖLÜM

Max, «Sen bana haber vermeden nasıl çekip gidersin,» diyerek, bir fırtına gibi içeri girince, Samantha çabucak geri çekildi. Onun geldiğini bilseydi kapıyı açmazdı. Korkunç bir görünümü vardı genç adamın. Sabahtan beri üzerindeki giysileri değiştirmemişti. Sıcak bir banyo yapabilir, sert bir şeyler içebilirdi, ama ikisini de yapacak durumda değildi anlaşılan.

«Gecenin bu saatinde bomba gibi içeri girmek de ne demek oluyor?»

«Saat daha dokuz,» dedi Max. Samantha'nın yanından rüzgâr gibi geçip, oturma odasına yöneldi, o da peşinden gitti. Bu kadarı da fazlaydı. Genç kız eve geleli henüz bir saat olmuş, bir duş yapmış, akşama ne yiyeceğini düşünüyordu. Aslında bir şey yiyecek hali yoktu. Sinirleri bozuk, midesi taş gibiydi. Konuşacak bir Tanrının kulu da yoktu ortada.

«Saat dokuz olabilir ama, çok yorucu bir gündü. Hem oturma oraya, pantolonunun rengini görmüyor musun?» dedi Samantha.

Max ondan daha boğuk bir yüz ifadesiyle, «Sen daha benim soruma cevap vermedin,» dedi. «Neden gittin?» Genç kız avazı çıktığı kadar bağırmak istiyordu o anda. Max ne hakla böyle davranıyordu?

«Bana gerek var mıydı hâlâ orada?» diye aynı onun ses tonuyla karşılık verdi. «Hem, habersiz de gelmedim, Frank biliyor!»

«Bana haber vermeyi uygun görmedin her-

halde.»

«Ben Mepco için çalışıyorum, farkındaysan.»

Max parmaklarını sinirli sinirli saçlarının arasında gezdirdi. «Sabahtan beri taş taşıdın da kolun mu yoruldu? Ne bekliyordun?» diye azarlamayı sürdürdü Max. «Her şeyin hazır lop önüne geleceğini mi sanıyordun? Kazasız belasız iş olur mu?» Hızlı hızlı soluk alıp veriyor, genç kızın durmadan renk değiştiren yüzünden gözlerini ayırmıyordu. «Bir zamanlar sen bana dememiş miydin hamama giren terler, diye? Şimdi de ben sana aynı şeyi söylüyorum işte.» Samantha'nın yanına gelip omuzlarından kavradı. «Kaza her zaman olabilir. Bunu sana kaç kez söyledim. Ama üstesinden gelmek gerekir. Bugün yardım ettin, tamam. Ama verdiğin söz nerede kaldı? Zora gelince neden kaçtın?»

«Lütfen bırak beni! Ne cesaretle böyle konuşabiliyorsun!» Arkasını dönüp kaçtı Samantha. Max'in, gözyaşlarını görmesini istemiyordu. Bu adamda hiç insaf yoktu! Kendisinin de ne kadar korktuğunu, ne kadar büyük bir sorumluluğa girdiğini söyleyebilirdi! 'Ağlama, ağlamamalısın,' dedi kendi kendine. 'Bu dünya erkeklerin dünyası, ben de en az onlar kadar katı olmalıyım,' diye düşündü.

«Ama kaza değildi.» dedi Samantha, hışımla dönerek. «Başımıza gelebilecekleri daha önce söylemiştin.»

«Ama olan oldu,» diye karşılık verdi Max. «Şansınıza böyle oldu. Aslında gene de şanslıyız, yoksa, ikimiz de şu anda burada olamazdık.» Göz göze gelip bir süre öylece bakıştılar, genç adamın yüzünün rengi bembeyaz olmuştu. Çok yorgun görünüyordu. Arkasını dönüp yürüdü, sonra yeniden Samantha'nın yanına gelip ona elini uzattı. «Dilerim Tanrıdan, bir daha böyle bir şey gelmez başıma,» dedi. Genç kızı kendine çekip göğsüne bastırdı. Samantha onun geliş nedenini yavaş yavaş anlıyordu. Max'in konuşmaya ihtiyacı vardı, o da rahatlatılmak istiyordu. Yepyeni bir düşünce uyandı genç kızın kafasında.

«Mükemmel bir iş başardın,» dedi, ama Max onu dinlemiyordu.

«Ölebilirdin Samantha,» dedi, son derece umutsuz bir sesle. «Ölebilirdin...» Samantha'yı öylesine sıkı tutuyordu ki genç kız başını kaldırıp onun yüzüne bakamadı.

«Ölseydik şimdi hiçbir şeyin farkında olmayacaktık.» diye karşılık verdi Samantha.

Genç adam onu bırakarak odanın içinde dolaşmaya başladı. «Öyle söyleme Samantha. Hiç istemedim, hiç istemedim seni çağırmayı. Ama senden başka da kimse yoktu,» dedi ısrarla. «Şirketin mühendisi sendin. Bu senin görevindi.»

«Biliyorum,» dedi genç kız. Max nihayet onun da meslek sahibi bir kadın olduğu gerçeğini anlayabilmişti

«Tanrım, sana şükürler olsun, kimseye bir şey olmadı,» dedi Max bir süre sonra. Hâlâ üzerindeki şokun etkisiyle, dalgın gözlerle süzüyordu Samantha'yı. «Sen de mükemmeldin, çok iyiydin,» diye ekledi. Genç kız omuzlarından bir ton yükü kaldırmışlar gibi hafiflediğini hissetti. Onun kendisini suçlamadığını anlıyordu. Başka kimse de suçlamıyordu zaten onu. Bu bir kazaydı.

«Yemeğe kalır mısın?» dedi Samantha. Çok acıkmıştı ve çok yorgundu.

«Efendim, ne dedin?» dedi Max. Sonra kafasını toparlayıp, «Evet, tabii, çok iyi olur,» diye ekledi.

Gene de halinde ne söyleyeceğini, ne yapacağını bilmiyormuş gibi bir şeyler vardı. Genç kız mutfağa giderken o da peşinden gitti. Tiksintiyle üstüne başına bakıp, «Bir duş yapsam çok iyi olacak. Bir değil, belki birkaç...» diye ekledi sonra. «Beni bu halde nasıl içeri aldın, anlamadım.» İşte şimdi Max'ti konuşan. Onun Max'i...

«Rahatına bak lütfen,» dedi Samantha. Havanın yumuşadığının farkındaydı. «Ama çıktıktan sonra giyebileceğin bir şey veremem sana.»

«Çantam arabada. Her şey var içinde,» diye karşılık verdi Max.

Genç adam duş yaparken, Samantha da bulabildiği ne varsa masaya çıkardı. Pek fazla bir şey yoktu aslında. «Kızarmış sosisli sandviçe ne dersin?» diye sordu genç kız. Max bu fikri harika buldu. Gerçekten de sosisler nefisti.

Samantha yemekten sonra, «Kahvemizi içerde içelim,» dedi. Yarım kilo sosisle, ekmeğin dörtte üçünü bitirmişlerdi. Kahve hazır olunca Samantha tepsiyi alıp içeri gitti. Kanepeye, Max'in yanına oturup elindekini kenara bıraktı.

«Pek de iyi olmayan bir gün için çok iyi bir bitiş,» diyerek, elini genç kızın omzuna atıp onu kendine çekti Max.

Samantha derin bir soluk alarak kendini bıraktı. «Aklıma geldi,» dedi yavaşça. «İçki karnemi aldım. Konyak ister misin?»

Max usulca onun kolunu okşarken, «Yani yerinden kalkman gerekecek, öyle mi?» diye sordu.

Samantha mutfağa bakarak, «Eh, öyle galiba,» dedi.

«O zaman kalsın,» dedi Max. Genç kızın da

işine geldi bu. Çünkü bu sıcaklıktan uzaklaşmak istemiyordu. Max'in derin soluk alışları ruhunu dinlendiriyordu sanki.

Birkaç dakika öylece kaldıktan sonra Samantha onun uyuduğunu fark ederek, rahatını bozmadan onun elinden kahve fincanını aldı, sehpaya koydu. Kendisi de genç adamın dizinin dibine kayarak, bağdaş kurup, yüzünde mutlu bir tebessümle onu incelemeye başladı. Gözlerini kırpmadan düşünüyordu. Bu gece burada kalsa ne olurdu sanki? Kanepede uyuyabilirdi. Kanepede mi? Kimi kandırıyordu? 'Çılgınca bir gün,' diye düşündü. Yeniden Max'i incelemeye başladı. Saçları kurumuştu, ama pek düzenli değildi. Yanık teniyle tezat halindeydi. Yüzü rahatlamıştı şimdi. Yalnız kaşlarının arasında hâlâ, güneşe bakıyormuş gibi bir kırışıklık vardı. Bu adamı gören herkes onun açık havada yaşadığını hemen anlayabilirdi. Doğaya karşı savaşan, kazanmaya alışık bir erkekti o... Samantha'nın gözleri, Max'in omuzlarından geniş göğsüne kaydı. Genç adamın üzerinde mavi, bol bir eşofman üstü vardı, ama gövdesindeki hayat dolu gücü gizleyemiyordu bu.

Genç adam uykusunda ayaklarını sehpanın altına doğru uzatmış, bacakları hafifçe aralanmıştı. Çelik gibi güçlü görünüyordu. Tertemiz beyaz pantolonunun altından belli olan sert bacak adalelerine baktı Samantha.

Genç adam tıraş da olmuştu. Samantha yemeğe otururlarken fark etmişti bunu. Kendi kendine gülümsedi yeniden. İçinde hissettiği bu huzur ve mutlulukta, Max'in yanında olmasının ne kadar payı olduğunu düşünüp gülümsemişti.

O anda Samantha artık Max'in gitmesine izin veremeyeceğini biliyordu.

Birden heyecanlanmıştı. Bir şeyler yapmış ol-

mak için kahve fincanlarını mutfağa götürüp sessizce yıkamaya başladı.

«Bulaşığa kalkmadın umarım,» dedi Max. Lavabonun yanına kadar gelmiş tam arkasında duruyordu. Genç kız korkudan elindeki tabağı düşürecekti neredeyse. Max hafifçe gülerek, onu kendisine çevirdi. Tam eğilip öpecekken, «Bu daha iyi bir fikir değil mi?» diye fısıldadı. Genç kız ancak bir iniltiyle karşılık verebildi. Her şey güzel ve kolay başlamıştı. Mutfakta başlayan öpüşler, gittikçe şiddetlenerek ikisini birbirine kaynaştırdı. «Geç oldu,» diye mırıldandı Max. Samantha'nın kolları ve bacakları tutmuyordu artık.

Genç adamın kulağını hafifçe ısırarak, «Biliyorum,» dedi.

«Eve gitmem gerek,» dedi Max. Samantha karşılık vermedi. «Çok yorucu bir gün geçirdin,» diye ekledi genç adam. Sesi tok, alçak ve duyguluydu. Genç kız kıpırdanarak daha çok sokuldu ona. Max ondaki gerilimi hissetmeye başlamıştı. «Böyle devam edersek sonu neye varır, biliyorsun.»

«Hımm...» diye karşılık verdi Samantha. Artık konuşacak ya da düşünecek hali kalmamıştı.

Max usulca onu kendisinden uzaklaştırıp yüzüne baktı. «Şu meşhur hafta sonumuz ne olacak?» diye sordu.

«Onu da şimdi gerçekleştiremez miyiz?» diye sordu genç kız, gözlerinde kurnaz pırıltılarla.

«Seni gidi...» diyerek, onu kaptığı gibi koridora götürdü genç adam. Bir yandan gülüyor, bir yandan da, «Senin odan hangisi?» diye soruyordu.

Genç kız odasını gösterdi. İçeri girince ışığı açtı. Artık gülmüyorlardı. Max çok ciddiydi.

Uzanıp sabahlığının kuşağını çözerken, genç kız, 'Artık buradan geri dönüş yok,' dedi içinden.

Çözülen kuşakla birlikte ince sabahlık da hafifçe açıldı. Genç adamın gözlerinin önünde ilk kez çırılçıplaktı.

«Harika,» diye fısıldayan Max, genç kızın göğüslerinin üzerindeki kumaşı parmağıyla hafifçe iterek göğüs uçlarını öpmeye başlamıştı. Samantha gözlerini kapadı, nabzının hızlandığını hissetti. Çılgınlık, çılgınlıktı bu. Aklını kaçırmış olmalıydı. Max onun tecrübeli olduğunu sanıyordu.

Sinirli bir şekilde, «Tuvalete gitmem gerek,» diye onun kollarından sıyrıldı. Ama bir süre sonra geri dönmesi gerekiyordu.

Dişlerini fırçalarken, aynadaki görüntüsüne baktı. 'Sam Whittaker, sen delisin,' dedi kendi kendine. 'Böyle yapamazsın?' Ama kendini kandırıyordu sadece. Max Kramer dışarda onu bekliyordu. Bugüne kadar karşılaştığı en çekici, en baştan çıkarıcı erkek oydu. Başka kimseyle böylesine iyi bir ilişki kuramayacağını biliyordu. Asla böyle birini bulamazdı bir daha. Onu seviyordu. Çok seviyordu... Bu gece Max yalnızca onu görmek için gelmişti. Yatmak için değil, hayır... Günü o kadar kötü geçmişti ki, genç adamın bunu düşünmesi olanaksızdı. Konuşmak istemişti yalnızca. Samantha'nın da dertleşmek ihtiyacında olduğunu hissetmiş olmalıydı. Bir insanın geçirebileceği belki de en ağır ve yorucu bir günün ardından, otuz kilometre yol aşıp ona gelmişti.

Samantha derin bir soluk alarak kapıyı açıp çıktı. Max yataktaydı. Onu bekliyordu. Yanına giderken, ertesi sabah bambaşka bir insan olarak uyanacağını düşünüyordu Samantha.

Sabahlığını çıkarıp hiç vakit yitirmeden çarşafların arasına kaydığını görünce, «Üşüdün mü?» diye sordu Max. «Yoksa sinirli misin?» Genç adam, gerçeğe ne kadar yaklaştığını bilemezdi tabii. Sonra ilgiyle ekledi: «Aradan çok mu zaman geçti?»

«Ah... evet,» diye kekeledi Samantha. Genç adam uzanıp, onu kendine doğru çekti. Çıplak bedenlerinin birbirine değmesiyle genç kız zevkle ürperdi.

«Ne güzel,» dedi genç adam. Güçlü, adaleli, düzgün ve sert bedeni Samantha'yı sonsuz heyecanlara sürüklüyordu. Bedeni derin bir istekle gerildi. «Şişşt...» diye fısıldadı Max. «Daha vakit var.» Biraz uzaklaştı. Samantha hoşnutsuzlukla mırıldanınca da güldü. Küçük küçük öpüşlerle dudaklarını onun yüzünde, boynunda gezdirdi. Göğüs uçlarına indiğinde, genç kız inleyerek, «Max, harika bu,» diyebildi. Ta içinden bir yerlerden gelen ılık istek dalgalarıyla her yanının kamçılandığını hissederek küçük bir çığlık attı. Sonra derin bir soluk alarak genç adamın boynunu sıkı sıkı tutup, kendine bastırdı. Onun kendisini hiç bırakmamasını istiyordu. Max de ellerini genç kızın her yanında dolaştırıyor, onu seviyor, okşuyor, sanki gizli bir yerlere ulaşmaya çalışıyordu.

Gerçek olamazdı bu. Bunun nasıl olduğunu hâlâ anlayamıyordu genç kız. Aralarındaki bütün tartışmalardan ve iradesiyle onca çatıştıktan sonra şimdi Max'le yatağını paylaşması gerçek olabilir miydi? Şu anda seviştiği adam Max olamazdı. Ama öyleydi işte. Üstelik hiç utanmıyor, çekingenlik hissetmiyordu. Belki birazcık korkuyordu o kadar...

Genç adam yumuşacık sesi, buğulu gözleriyle başını kaldırıp, «Neyin var sevgilim?» diye

sordu.

«Hiç... hiçbir şeyim yok,» diye soludu genç kız. Uzanıp onun yanağını okşadı. Max de elini tutup öptü, sırtüstü yuvarlanıp Samantha'yı üstüne çekti.

Bir an için paniğe kapıldı genç kız. Şimdi sıra ondaydı. Genç adam hoşuna gidecek şeyleri yapmasını bekleyecekti ondan. Acaba şimdi söylese miydi? 'Hiç bu kadar ileri gitmemiştim,' dese miydi? Konuşacağı yerde şimdi eğilmiş Max'in dudaklarını öpüyordu. Çıplak vücudunu tahrik edici bir biçimde genç adamın üzerinde hareket ettiriyordu... Durur gibi yapıp onu kandırıyor, genç adam itiraz edince yeniden başlıyordu. Bütün bu zaman zarfında da onun yüzünde gittikçe artan bir gerilimin izlerini okuyabiliyordu.

İşte başarabiliyordu. Genç adamın olağanüstü güzel çıplaklığına elleriyle dokunuyor, okşuyor, her yerini keşfetmeye çalışıyordu. Onu zevklendirdikçe kendi aldığı zevk de giderek artıyordu. İçinde biriken arzunun etkisiyle genç adamın omzunu biraz acıtarak ısırdı.

«Hey!» diye bağırarak yerinden fırladı Max ve onu üzerinden indirip yastıkların üzerine attı. «İstediğin bu demek. Öyle mi? Boğuşmak istiyorsun demek!» Sonra kolları ve bacaklarıyla birbirlerine dolandılar, kahkahalarla gülüyorlardı. Genç adamın sakin havası geçmişti şimdi. Artık fizik gücünü kullanarak boğuşuyor, yuvarlanıyor, gizli bir baskıyla genç kızın teslim olmasını istiyordu. Samantha çok heyecanlanmıştı... Max dirsekleriyle onun bacaklarını aralamak istiyor, bir eliyle de iki kolunu yakalamış havaya kaldırıyordu. Samantha kıvranırken, genç adam onun tüm bedenini zevkle seyrediyor, onun oynadığı oyunun farkında

olduğunu, bütün kuralları bildiğini sanıyordu.

«Artık yeter,» dedi Max, soluk soluğa. Kolunu genç kızın altından geçirerek onu kendine çekti.

Telaşla, «Max!» diye haykırdı Samantha. Genç adamın bilmesi gerekiyordu... Ama Max bu haykırışı yalvarma gibi değerlendirdi ve her şey bir anda olup bitti. Samantha'nın vücudu duyduğu acıyla taş kesilirken, dudaklarından küçük bir çığlık kopmuştu.

«Aman Tanrım!» diyen Max onun kollarını bıraktı ve bütün ağırlığını dirseklerinin üzerinde topladı. Bir milim bile kıpırdamadan duruyor, nefes almaya korkuyordu.

Samantha gözlerini açtığında kirpiklerinin ıslandığını hayretle gören genç adam, yüzünü onun boynuna gömdü.

Bir süre sonra zoraki bir gülümsemeyle, «Neden daha önce söylemedin?» diye sordu. «Söyle bana, neden?» Yanaklarına gelen saçlarını eliyle okşayarak kenara itti.

«Bilmiyorum,» diye mırıldandı Samantha. Şimdi utanç içinde, kıpırdamaksızın yatıyordu.

«Rahat bırak kendini,» dedi Max, burnuna bir öpücük kondururken. «Ben, anlayamadım galiba... Sert davranmamı istiyorsun sandım.»

«Anlıyorum. O kadar önemli değil. Acımıyor artık,» diye karşılık verdi Samantha.

«Acımıyor mu?» diye fısıldadı genç adam.

Samantha başını iki yana salladı.

Max hafifçe hareket etmeye başlayınca Samantha soluğunu tuttu. «Şışşt, kendini rahat bırak, güzel şeyler düşünmeye çalış,» dedi genç adam. Bu söze gülen Samantha zaten rahatlamıştı. «Daha iyi misin?» diye sordu Max, dudaklarıyla dudaklarını örtmeden önce. Bir yandan da genç kızın göğüslerini okşamaya başlamıştı yeniden. Duyduğu hazla yavaş yavaş

gevşeyen Samantha, artık acı duymuyordu. Hafifçe inledi. Ürkmekle ne kadar aptallık etmişti. Şimdi bunların hepsi geçmişti. Şimdi birbirlerinin doğal tepkilerini bekleyerek, acele etmeden, yavaş yavaş sevişiyorlardı. Samantha da hareketlerini onun hareketlerine uydurmuştu sonunda. İçinin derinliklerinde bir yangın gibi büyüyen ateşle sarsıldığını hissetti bir an. Sonra bir çığlık atarak sımsıkı sarıldı genç adama. Ve aynı anda da içindeki birikimin şiddetli bir patlamayla boşaldığını fark etti.

Neden sonra genç adam yavaşça üzerinden kaydı ve başını Samantha'nın yanına, yastığın üzerine bıraktı. O da hafifçe doğrulup Max'in nemli sırtına örtmek için çarşafı aradı, ama bulamadı. Bir daha da denemedi, göz kapakları yavaş yavaş ağırlaştı... ağırlaştı...

Samantha soğuk hava sisteminin derinden gelen vınlamasıyla gözlerini açtı. Bir an neden kendini bu kadar coşkulu, bu kadar değişik hissettiğini merak etti. Başını çevirip baktığında her şey kafasında yerli yerine oturmaya başladı. Yatağın neredeyse dörtte üçünü kaplayan Max, sırtüstü yatmış çarşafı da beline kadar çekmişti. Koyu kumral tüylerle kaplı geniş ve güçlü göğsünü okşamak için, bir an dayanılmaz bir arzu duydu içinde Samantha.

Aniden dönüp saate baktı. 'Hayır, bu kadar geç olamaz,' diye düşündü. Tam fırlayıp kalkacakken beline dolanan bir kolla Max'e doğru çekildiğini hissetti.

«Kalkmamız gerek,» diye fısıldadı genç kadın. Sonra hayretle büyüyen gözlerle, «Yapma lütfen!» diye haykırdı.

«Bir günaydın öpücüğü vermeyecek misin bana?» dedi Max. Ona doğru uzandı, yırtıcı bir

kaplan gibi bakıyordu şimdi.

Genç kadın küçük bir öpücükle karşılık verdi. O da kendi isteğini kontrol altında tutmaya çalışıyordu. «Saat yedi oldu,» dedi. «Frank erken gitmemi istedi...» Genç adamın gözlerinin bulutlandığını gördü.

«Zararı yok, biraz gecikebilirsin,» dedi Max. «Dün gece nasıldı söyle bana.»

«Söyleyemem,» dedi Samantha. Vakit kazanmak için değil, ama şimdi nedense birdenbire utandığı için böyle karşılık vermişti.

«Bir dene,» dedi genç adam ısrarla. O zaman Samantha, bunun Max için önemli olduğunu düşündü. Bu zamanında kuyuda olmaktan daha önemliydi aslında.

«Pekâlâ,» dedi genç kadın ve çarşafı başlarına çekti. Genç adam da gülerek gıdıklamaya başladı onu. Bu boğuşma sona erdikten sonra, «Dün gece harikaydı,» dedi Max. Şimdi sakinleşmişlerdi. Genç kadın onun kollarında yatıyor, Max de ciddi ciddi konuşuyordu. «Hiç değilse benim için harikaydı,» diye ekledi kuru bir sesle. Sonra genç kadının yanağını okşayarak, «Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?» diye sordu.

Samantha genç adamın yüzüne baktı. Bir dirseğinin üzerine yaslanarak gövdesini biraz kaldırdı. Max'in sıcacık bakışlı gözlerine o da gülümseyerek karşılık verdi. O anda, o güne kadar kimseyi, Max'i sevdiğinin yarısı kadar bile olsun sevmediğini düşündü. Ama bu duyguları genç adama ayak bağı olmamalı, onu sorumluluk altında bırakmamalıydı. Eşit bir ilişki olmasını istedi bunun. Ama Max umduğundan da ciddiydi.

Havayı yumuşatmak için genç adamı hafifçe öptü ve ardından da neşeyle gülümsedi. Max de doğal bir tepkiyle genç kadının göğüslerini

okşamaya başlamıştı. Samantha, «Dün gece, sana bakire olduğumu söyleseydim, benimle yatmaktan vazgeçer miydin?» diye sordu. Sesi kendi kendisiyle alay ediyormuşcasına çıkmıştı.

Max dönüp baktı, yüzünde ve gözlerinde bir şaşkınlık ifadesi vardı. «Tabii vazgeçerdim,» diye karşılık verdi. «Hafta sonunu beklerdim... Bütün bir günü ve geceyi seninle geçirmek için beklerdim...» Genç kadın eğilerek onun omzuna bir öpücük kondurdu. Küçük bir kız gibi hissediyordu kendini.

«Teşekkür ederim,» diye mırıldandı genç kadın. «Bilmediğin için ve de beklemediğin için çok mutluyum.»

«Sahi mi söylüyorsun?» dedi Max boğuk bir sesle. Samantha'nın hafifçe başını salladığını görünce de yavaş yavaş kendine doğru çekti onu. Yeniden aynı büyüye kaptırmışlardı kendilerini.

«Olmaz,» diye fısıldadı genç kadın. «Max sevgilim, hiç vakit yok...» Sonra vakti falan bir kenara bıraktı, Max ise çoktan unutmuştu zaten zamanı. Bir kez daha seviştiler. Bu sevişmede Samantha onun dudaklarında daha farklı bir duyarlık buldu. Kendi duygularında da değişik, başdöndürücü bir uyanma vardı.

Aradan bir süre geçtikten sonra Max'in, «Sen yat biraz, ben çaydanlığı koyarım,» dediğini duydu. Sonra genç adam, «Çay mı yoksa kahve mi içersin?» diye sordu.

Samantha'nın yüzü hafif bir gülümsemeyle aydınlandı. «Nedir komik olan?» diye sordu Max. Bu duraklamadan yararlanmış, genç kadının bacaklarını okşuyordu.

Samantha hazla ürperdi. «Komik olan sensin,» diye karşılık verdi sonunda. Gözlerini açıp,

karşısında, Max'in kendisine doğru eğilmiş halini ve gülen bakışlarını görünce içinde garip bir eziklik duymuştu. 'Tanrım ne çok seviyorum onu,' diye düşündü. O olmadan yaşayabilmesi mümkün değildi. Bunları kafasından atmaya çalıştı. «Bütün geceyi birlikte geçirdik,» dedi. «Ve sabah olunca sen bana, 'Kahve mi yoksa çay mı,' diye soruyorsun. Daha bunu bile bilmiyorsun diye güldüm.»

«O zaman söyle peki,» dedi Max.

Samantha çay istediğini söyleyince Max mutfağa gitti, o da ayaklarını sürüye sürüye yataktan çıkıp duşa girdi. On dakika sonra üzerine temiz bir blucin ve tişört geçirmiş bir halde, hâlâ ıslak olan saçlarıyla mutfaktaydı.

Buzdolabında birkaç tane yumurta buldu. Kızartma makinesine ekmekleri koydu. Max giyinip geldiğinde kahvaltı hazırdı. Gene yüzü çok ciddiydi. Genç kadının ağlamaya başlayacağını mı sanıyordu yoksa?

«Kuyudakiler ne yapıyorlar şu anda acaba?» dedi Samantha. Max hiç sesini çıkarmamış sadece kaşlarını çatmakla yetinmişti. «Çok geç kaldık, Frank belki de bir daha konuşmaz bile benimle,» diye ekledi genç kadın. Ama Max'in öfkeli bakışlarını görünce sustu.

«Dün gece...» diye söze başladı genç adam. Derin bir soluk almış, tabağındaki yumurtalarla oynuyordu.

Samantha içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti. Boğazı düğümlenmişti. İşte şimdi zirveden iniş başlıyordu. 'Saçma sapan bahaneler öne sürecek, yirminci yüzyılda olduğumuzdan falan bahsedecek,' diye geçirdi aklından.

«Nefisti,» diye zekice bir cevapla genç adamın cümlesini tamamladı. «Böyle bir geceyi çok geçmeden yeniden yaşamalıyız.» İşte bardağı

taşıran son damla bu olmuştu. Genç adam çatalını bırakmış, sandalyesini aniden iterek kalkıp onun yanına gelmişti.

«Senin için anlamı bu mu? Senin için bu kadar az şey mi ifade ediyorum?» dedi Max. Samantha'yı kollarından tutup ayağa kaldırırken sandalyesi devrilmişti.

«Ne dediğini anlayamıyorum,» diye söze başladı genç kadın. Onun bu davranışı karşısında afallamıştı. Oysa şu anda ondan anlayış ve incelik bekliyordu. «Başka ne dememi istiyorsun ki?» diye ekledi.

«Kim bilir belki...» dedi Max ama hemen sonra sustu. Samantha düşen sandalyeyi kaldırdı.

«Senin de bütün söyleyeceğin bu kadar mı? Böyle bir gece daha yaşamak istemez misin gerçekten?»

«Tanrım, ne kadar serinkanlısın,» dedi Max. Dipsiz kuyulara benzeyen karanlık bakışlarla Samantha'nın bileğini yakaladı. «Dün gece gerçekten ilk gecen miydi?» diye sordu.

Samantha bütün gücünü toplayarak onun yüzüne bir tokat attı.

Max'in dudakları bembeyaz olmuştu, yavaş yavaş kanının aşağı çekildiği belliydi.

Samantha hızla arkasını dönüp uzaklaştı, gözyaşlarını saklamaya çalıştı. Değişen hiç ama hiçbir şey yoktu işte. Max ve o, hâlâ birbirine zıt iki kutuptular.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Samantha, «Max, özür dilerim,» diyerek arkasını döndüğünde, Max'in hâlâ, gözlerini boşluğa dikmiş bir halde, öylece durduğunu görünce afalladı. «Bunu yapmamalıydım,» dedi.

Genç adam gözlerini kırpıştırarak derin bir soluk aldı. «Yapmalıydın. Bunu hak ettim,» diye karşılık verdi. Genç kadının yanına gelip ellerini tuttu, sonra onu sımsıkı kucakladı. «Neden hep kavga ediyoruz?» dedi üzgün bir sesle. «Seni seviyorum Samantha. Seni seviyorum.» Parmağıyla çenesini tutup, genç kadını yüzüne bakmaya zorladı. «Benimle evlenmeni istiyorum. Çok istiyorum bunu,» dedi. İri iri açılmış gözleriyle Samantha'nın yüzünde bir şeyler arıyor, adeta beyninin içinden geçenleri okumak istiyordu. Onun, 'Evet' diye cevap vermesini dilediği besbelliydi.

«Ben... bilmem...» dedi Samantha. Cevaplarından emin olmadığı birtakım sorular dolaştı kafasında. «Çok ani oldu,» diyebildi. «Birbirimizi tanıyalı daha on beş gün oldu. Peki, ötekiler ne olacak?»

«Ötekiler mi?» diye gülümsemeye çalıştı Max. Yüzü çok gergindi.

«Jessica, Farida...»

Genç adamın yüzü acı dolu bir ifadeye büründü. «Jessica ve ben sadece arkadaşız. Hiçbir bağ, verilmiş hiçbir söz yok aramızda. İkimiz de kendi kolumuzda yürümekte serbestiz. Farida'yı ise biliyorsun zaten.» Yeni bir şey keşfetmiş gibi gülümsedi genç adam. «Onun sahibi var artık.»

«Teknik olarak evet. Nişanlı değilsiniz, ama onunla arkadaşlığın oldukça ileri,» dedi genç kadın.

Başını hafifçe yana çevirerek kaçamak bir gülüşle, «Çok kısa bir süre,» dedi Max.

«Ama o gece Bahreyn'den dönmeni senin evinde bekliyordu. Orada olduğunu biliyorum, çünkü geç vakit seni telefonla aradım.»

«Orada olduğunu biliyor muydun?» derken mutlu görünüyordu genç adam.

«Sondajla ilgili konuşacaktım,» diye sözüne devam etti Samantha. «Pekâlâ, ne işi vardı onun orada o zaman?»

«Sue-Lee'yle kalıyordu,» diye açıkladı Max. «Çocuğu yalnız bırakmaktan hoşlanmıyorum. Farida'nın bana her zaman çok iyiliği dokunmuştur. Lee'nin anne ve babasının arkadaşıydı o da. Öyle tanıştık zaten. Ben gittiğim zaman Farida, Lee'yle kalmaya gelir. Bazen de Lee ona gider. Bu gece olduğu gibi.»

«Öyle mi?» diyerek genç kadın başını çevirdi. Sevinçle, Jessica'nın geçici bir ilişkiden başka bir şey olmadığını düşündü. Ama Farida gene de farklıydı. Max'in ona karşı duyguları başka türlüydü. Sonra kum fırtınası dönüşü, Frank'in ofisi canlandı gözlerinin önünde... «Geçen hafta çok bozuldun ama... Hani Frank, Farida'nın, randevunuzu iptal ettiğini haber verince... Kuyudan dönerken, fırtınadan sonra...»

Max rahatlamaya çalışarak derin bir soluk aldı. Bu şartlarda bile böyle sorguya çekilmekten hoşlanmadığı belliydi.

«Bozulmuş değildim, ama üzgündüm. Merak etmiştim. Annesi ve babasından bir gün önce aldığı bir mektuptan söz etmişti bana.»

«Evlenme konusunda mı?» diye sözünü kesti onun Samantha.

«Evet. Er ya da geç bir sonuca varmak gerektiğini uzun bir süredir biliyordu. Endişeliydi. Benimle konuşmak istemişti. Frank Douglas buluşamayacağımızı söylediği zaman üzüldüm. Çünkü o gece oturup bu konuyu tartışamayacaktık.»

«Gerçekten çok yakın arkadaş olmalısınız,» dedi genç kadın.

«Evet, çok yakın arkadaşız. Lee konusunda bana inanılmayacak kadar yardım etmiştir. Lee'nin benimle kalmasını, o yardım etmeye söz verdiği için kabul ettim.» Samantha'nın gözlerinden, Lee'nin neden kendisiyle kaldığını merak ettiğini anlamıştı genç adam. «Lee'nin babası Mepco kuyularından birinde ölmüştü. Annesi de, bu yaz yeniden evlendi. Yeni kocası Hong Kong'da yaşıyor. Lee oraya gitmek istemedi. Üvey babasını kıskanıyor. Anlayış göstermek gerekiyor. Zamanla alışacaktır nasıl olsa.»

«Bu arada da seninle kalıyor demek?» dedi Samantha. Genç adamın böyle bir sorumluluğun altına girmesi onu şaşırtmıştı.

«İstediği kadar kalabilir. Kritik bir yaşta şimdi. Buradaki okulu da bayağı iyi. Her şeyi bozup gitmesi doğru olmazdı...» Dudaklarının kıvrılışından kendisine takılmaya başlayacağını sezmişti Samantha. «Gördün işte içinde bulunduğum çıkmazı,» dedi genç adam. «Farida, Suriye'ye dönecek. Bu nedenle Lee'ye bakacak bir kadın gerek. Onun için evlenmeyi düşünmek zorundayım.»

«Çok kötüsün,» diyerek çevresine bakındı genç kadın, Max'in kafasına fırlatmak için bir şey arıyordu.

«Buraya gel,» diyen Max, onu kolundan tutup hafifçe kendine doğru çekerek ıslak saçlarını öptü. «Dün geceki gibi geçecek daha ne gecelerimiz, birlikte geçireceğimiz ne uzun günlerimiz olacak. Ne bunaltıcı bir sıcak, ne iş...» Samantha telaşla onun kollarından sıyrıldı.

«Yani, bana işi bırakmamı mı söylüyorsun?» diye sordu, boğuk bir sesle.

«Ama çalışmana gerek olmayacak ki sevgilim,» diyerek kollarını açtı Max. «Paraya ihtiyacımız yok, bunu bilmelisin. Çalışma saatlerimi, yaşam tarzımı biliyorsun. Petrol işinin ne olduğunu da biliyorsun... Sana evde daha çok ihtiyacım olacak. Birlikte olmamızı istiyorum. Aklı başında olan hiçbir adam, bu şartlar altında, her dakika acaba başına ne geldi diye düşünerek karısını çalıştırmaz.»

«Ama ben hemen işi bırakamam,» diye umutsuz bir tarzda ısrar etti Samantha. «Yani...»

«Sana işi bırakmanı önermiyorum ki,» dedi Max. Genç kadının elini kolunu bağlayan bir gülümseme vardı dudaklarında. «Şehirde de, yapabileceğin, daha uygun şartlarda bir iş bulabilirsin kendine...» Samantha hışımla arkasını dönünce hemen sustu.

Genç kadın tezgâhın üzerinde bir gece önce bıraktığı miğferini görmüştü o sırada. Eline alıp çıkartmaları sevgiyle okşadı. Ağlamaklı olmuştu. Bunu hak etmek için saatlerce çalışmış, uzun yıllar okumuş, çok zaman harcamıştı. İşi buydu, onun da özelliği bu işti. Max'in mesleği onun için ne kadar değerliyse bu iş de kendisi için o kadar değerliydi. Max'e kalkıp işini bırakmasını söylemek kendisinin aklının ucundan bile geçmezdi. O ne hakla böyle bir teklifte bulunabiliyordu peki? Kendisi, eve geldiğinde karısını bulamamaktan nasıl korkuyorsa,

Samantha da benzer korkuları duyacaktı. Günlerce, belki haftalarca Ortadoğu'nun bilmem neresinde olacaktı Max, o zaman kendisi ne yapacaktı?..

Miğferi tezgâhın üzerine bıraktı. Soğuk, titrek bir fısıltıyla, «Ben, ben bu şartlar altında seninle evlenemem,» dedi. Oysa içinden onun kendisini anlayabilecek kadar seviyor olmasını diliyordu.

Genç adamın yüz hatları gerildi, şakağındaki bir kas seyirmeğe başladı. «Son sözün bu mu?» diye sordu.

«İşim, benim için çok önemli,» diye karşılık verdi Samantha. Tırnaklarını avcunun içine batırıyordu.

Hafif bir gülümsemeyle, işi daha da zorlaştırmadan, «O zaman ben gideyim,» dedi, Max.

«İyi olur,» diye karşılık verdi genç kadın. Hemen gitmezse kendini bırakacak ve ağlamaya başlayacaktı.

Genç adam, «Eşyalarımı alayım,» diyerek yatak odasına gitti. Samantha kıpırdamadan oturdu. Max iki dakika sonra geri geldi. Çevresine bakınıyor, biraz daha kalmak için sallanıyordu sanki. Neden hemen çıkıp gitmiyordu? «Kahvaltı için özür dilerim,» dedi.

Samantha el sürülmemiş yiyeceklere bakıp omuz silkti.

«Çok üzgünüm... her şey için,» diye ekledi Max.

«Ben de,» diye karşılık verdi genç kadın. Biraz sonra avuç içlerinin kanamaya başlayacağından emindi.

Sonunda dönüp genç adamın yüzüne baktı, o da iyice gergin bir yüzle başını salladı ve arka kapıdan çıkıp gitti.

Samantha derin bir iç çekişle yere çömelip

dizlerine sarıldı ve avcunun içindeki tırnak izlerine baktı. İçindeki acının yanında, bunlar hiç kalıyordu. Max'in arabası, hızla uzaklaşırken içinden bir şeylerin koptuğunu hissetti genç kadın.

Birkaç dakika hiç kıpırdamadan oturdu, sonra kendini toparlamaya çalışarak, ayağa kalktı ve bilinçsiz hareketlerle masayı toplamaya başladı.

Max bir mil kadar uzaklaşmış olmalıydı ki genç kadın patikada ayak sesleri duydu. Birdenbire arka kapı açıldı, genç adam orada duruyordu gene.

Öfke dolu bir sesle, «Kuma saplandım,» dedi. «Sanki her şey yetmiyormuş gibi bir de bu... İleri almıştım, ama ayağım debriyajdan kaydı, gerisingeri kuma kadar gittim.»

Samantha güçlükle kendini topladı. 'İyi ki ağlamadım,' diye düşündü. «Çıkaramadın mı?» diye sordu genç kadın. Kumda gitmesini çok iyi bilmiyor muydu? «Chevrolet'yle geldim, Range Rover değil bu.» Elleriyle saçlarını düzeltti. «Özür dilerim, izin verirsen bir garajı aramak istiyorum.»

«Hayır, hayır. Yani ben ararım,» dedi genç kadın çabucak. Böyle söyleyerek onun mutfakta kalmasını belirtmek istemişti. Daha önce de yaşanmış sahnelerdi bunlar sanki. Ama geçen sefer rolleri değişikti. Max de o zaman garajı aramış, ama gelen giden olmamıştı.

Telefon rehberine çabucak bir göz attı. Bu numarayı o da becerebilir miydi acaba? Cesaret edebilecek miydi? Sonra, bir faydası olur muydu bunun? Max işte mutfaktaydı. Hem de onu bir daha göremeyeceğini sandığı bir sırada. Aşkının hiç önemi yok muydu? Bu aşk için bir şeyler yapmak istemez miydi? Ahizeyi kal-

dırıp, gelişigüzel bir numara çevirdi, sonra genç adamın yanına gelmediğinden emin olarak, düğmeyi kapattı.

«Hemen gelecekler,» diye yalan söyledi, mutfağa döndüğünde. Sonra tabaktaki yumurtaları çöpe attı.

Genç adam, konuşmaya cesaret edemeden bir şahininkileri andıran bakışlarla genç kadının masayı toplamasını izliyordu.

«Hemen gidiyor muydun kuyuya?» diye sordu. «Seni tutuyor muyum?»

Genç kadın omuz silkerek, «Zararı yok,» dedi. «Beklesinler.»

Hiç acele etmeden bütün tabakları ve akşamki bulaşıkları yıkadı. Max bir aşağı bir yukarı dolaşıp duruyordu. Arada sırada duvardaki saate bakıyor, bazen de kendi saatine bir göz atıyordu. Samantha için durum daha da kötüydü, çünkü kimsenin gelmeyeceğini biliyordu. Birdenbire kendi arabasının onu çekebileceğini düşündü, ama bu hiç aklına gelmemiş gibi davrandı. Aslında onun da aklına gelmeyişi çok garipti bunun.

«Ağırdan alıyorlar anlaşılan,» dedi genç adam. Samantha omzunun üzerinden bakınca gözlerini kaçırdı.

«Neredeyse gelirler,» diye karşılık verdi. «Evi bulamamışlardır. Hepsi birbirine benziyor.»

Max parmaklarıyla masanın üzerinde tempo tutmaya başladı. «Bak Sam, çok üzgünüm,» dedi. Samantha'nın kalbi neredeyse yerinden fırlıyordu. «Yani böyle gelip... garip, biliyorum ama.»

'Evet'ten başka şeyler söylemek istedi genç kadın, ama beceremedi.

«Bana neler oluyor bilmiyorum,» diye kekeliyordu Max. Samantha onu daha önce hiç böyle görmemişti. Kuyuda bile bir an tereddüt etmemişti genç adam. «Birdenbire geri kaçtı araba. İyi ki kimse yoktu yolun üzerinde,» diyordu. Yeniden kapıya doğru gidip, geri geldi.

«Neredeyse gelirler,» dedi genç kadın. İkinci defadır söylüyordu bunu.

«Gitmek istiyorsan git,» dedi Max. «Ben dışarda beklerim.»

«Hayır, hayır, şart değil,» dedi Samantha aceleyle. «Şimdi, şey... kahve yapacaktım ben de. İster miydin?..» Genç adam başını salladı, o da çaydanlığı doldurdu. 'Neskafe yapsam daha iyi, hiç olmazsa oyalandığımı sanmaz,' diye düşündü. Bardaklara kahveleri koyup, masanın üzerinden Max'e doğru itti.

«Delilik bu,» dedi Max, birkaç dakika sonra. Samantha'nın sinirleri öylesine gerilmişti ki, patlayacaktı artık. «Dün geceden sonra, şimdi böyle karşılıklı oturuyoruz.»

Samantha gözlerine dolan yaşlarla kahve bardağına baktı.

«Seni kaybetmek istemiyorum Samantha,» dedi genç adam. Bir an için bakıştılar, sonra gözlerini kaçırdılar birbirlerinden. Üzgün bir sesle konuşmaya devam etti Max. «Ama anlaman gerek, emin olmadan yaşayamam. Ya başına bir şey gelirse diye korkuyla bekleyemem.»

«Bana hiçbir şey olmaz,» diye isteksiz bir karşılık verdi genç kadın, ama hiç değilse konuşmaya başlamışlardı ya... Çabucak saate bir göz attı. Sekiz buçuk olmuştu. «Ne kadar sık kaza haberi alıyorsunuz bu günlerde?» diye sordu.

«Oldukça sık,» diye karşılık verdi Max. Bakıştılar, ama bu kez gözlerini kaçırmadılar. «İki yıl önce kaybettik Sue-Lee'nin babasını.»

Samantha içini çekti, «Durmadan Mepco'yu ve Frank'i suçlayamazsın,» dedi.

Max sabırsız bir el hareketiyle, «Frank artık yaşlanıyor. Amerika'ya dönme zamanı geldi,» diye karşılık verdi.

«Çok yalnız,» dedi Samantha.

Max onu anlıyor gibiydi. «Frank aptalın biri,» dedi. «Ben olanlar için onu suçlamıyorum. Sadece kendimi suçluyorum.»

Samantha'nın yemyeşil gözleri hayretle açıldı.

Max öfkeyle anlatmaya başladı. «İki yıl önce, gene dünkü gibi, Frank şirketin adamı olarak, ben de testleri uygulayan kimse olarak işe koyulduk. O zaman bir arkadaşımızı kaybetmiştik. Dün de bu, sen olabilirdin.»

«Bu işin içinde senin de olduğunu, o gün senin de orada olduğunu bilmiyorduk,» diye karşılık verdi Samantha. Genç adamın neden bu kadar etkilenmiş olduğunu şimdi anlıyordu. Ama kendini suçlaması korkunç bir şeydi. «Başka seçeneğin var mıydı?» diye sözlerine devam etti genç kadın. «Her zaman son sözü onlar söyler. Eğer Mepco senden bunu istemişse...»

«Ama bu isteklerini reddedebilirdim,» diye onun sözünü kesti Max. Hızla yumruğunu masaya indirmiş kahveler etrafa sıçramıştı. «İki yıl önce de reddedebilirdim, dün de...»

«Neden kabullendin o zaman?»

«Çünkü ben yapmasaydım, başka bir şirketi çağırıp aynı işi onlara yaptıracaklardı.»

«Eğer mutlaka birinin bu işi gerçekleştirmesi gerekiyorsa o da ben olmalıyım diye düşündün, çünkü bu işi en iyi sen becerebilirdin.»

«Tamam, peki,» dedi Max. «Ama bu bahane değil.»

«Bu doğru değil, anlamıyor musun?» diyerek, bu kez Samantha öfkeyle bir yumruk indirdi masaya. «İki yıl önce şansınız yardım etmedi!

Ama dün hiçbir şey olmadı. Eğer o vanayı oraya yerleştiren sen olmasaydın başımıza neler gelirdi kim bilir? Tamam Max, bu konu kapandı. Unut artık. Eğer etrafta dört dönüp dünyayı kurtarmaya çalışıyorsan, zaten en başından kaybedilmiş bir savaşa girmişsin demektir!»

«Kendi karımı da korumaya hakkım yok mu?» diye hırsla bağırdı Max. «Bu kadarını da isteyemez miyim?»

«Kimsenin buna hakkı yok,» diye karşılık verdi Samantha. Bu cevabı Max istediği yöne çekebilirdi.

Max genç kadının yüzüne, onu hayatında ilk kez görüyormuş gibi bakarak, «Seni hiç anlamıyorum,» dedi.

«Bir de şöyle düşün, ya ben kalkıp, işini değiştirmen için seni zorlasaydım. Buna hakkım olur muydu?» Bir an duraksadı. «Eğer evli olsaydık,» diye ekledi sonra da.

«O başka,» dedi genç adam. Sandalyesinden kalkarak dolaşmaya başladı.

«Başka değil,» diyerek Samantha da kalktı ayağa. «Tehlikeli işi olan asıl sensin. Sen de en az uzmanlar kadar, patlamaya karşı alınacak tedbirleri biliyorsun.»

«Hiç de bilmiyorum.»

«Ama araştırmak istediğini biliyorum. Seni evde oturup beklemenin ne demek olduğunu sen biliyor musun? Durmadan, 'Acaba ne oldu?' diye düşünmenin...»

«Öyle düşünmezsin.»

«Senden daha duygusuz olduğumu mu söylüyorsun?»

«Hayır. Tabii endişeleneceksin.»

«Tabii, ben evde oturup endişeleneceğim, senin hiç böyle bir derdin olmayacak.»

Max uzun uzun, öfkeli ve sert bakışlarla genç

kadını süzdü. Bütün duygularını derin bir iç çekişle dile getirdikten sonra, «Hiç gelmemeliydim, gittikçe daha beter oluyor,» dedi.

Samantha da bir sandalyeye çöktü. «Belki daha iyi oldu, söyleyeceklerimizi söyledik,» dedi.

«İşleri hep yokuşa sürüyorsun,» dedi Max.

«Hayatım söz konusu.»

«Yönetilmekten hoşlanmam,» diye karşılık verdi Max. Bu fikre daha alışmamış olduğu belliydi.

«Böyle düşünüyorsan, gerçekten de söyleyecek başka söz yok,» dedi Samantha. Sonra güçlükle ayağa kalkarak, «Bak Max, seni yönetmek falan istemiyorum. Anlamıyor musun?» diye devam etti. «Tartışmamızın bu konuyla hiç ilgisi yok. İnan bana birbirimizi doğru dürüst göremeyeceğiz. İnan bana... Onun için şimdiden vedalaşsak daha iyi olur.»

Sinirli sinirli güldü Max. «Zaten vedalaşmadık mı?» dedi. Bir sessizlik oldu. İkisi de ilk hareketi ötekinden bekliyordu.

«Garajdan kimsenin geleceği yok,» dedi Max.

«Tekrar aramamı ister misin?» diye sordu Samantha. Bu sefer gerçekten arasa belki iyi olurdu.

«Biraz daha bekleyelim,» diye karşılık verdi genç adam. Masanın kenarına ilişip ayaklarını uzattı, önüne baktı. «Peki, ben biraz fedakârlık edersem, buna karşılık sen ne verebilirsin?»

«Anlamadım,» diye söze başladı genç kadın. «Ben senin işinden vazgeçmeni istiyor değilim ki.»

«Frank'in yaşına gelen kadar mı?»

«Evet, Frank'in yaşına gelene kadar.»

Öfkesi hâlâ dinmeyen Max, «Ama hayat hep iş demek değildir Samantha. Ben bir aile istiyorum. Çocuk istiyorum. Çocuklarımız olsun istiyorum.»

«Ama, ben de istiyorum bunu,» diye karşılık verdi genç kadın.

«Sahi mi?» dedi Max. «Dünkü gibi bir günde çocuğunu ne yapmayı düşünürdün. Sırtına alıp onu da mı götürecektin, ha? Şimdi zaten bütün kadınlar böyle her yere sürüklemiyorlar mı çocuklarını?»

«Komik olma Max,» dedi Samantha. «Tabii ki bir ailem olsun isterim. Tabii ki o zaman, bir süre işi bırakırım...»

«Yani bir çocuğun anasına ihtiyacı olduğunu kabul ediyorsun.»

«Evet,» dedi genç kadın. «Babasına da...» diye ekledi hemen ardından da. «Ama Max, açıkça söylüyorum, önümdeki on, on beş yılı çocuk bezlerine, yemek yapmaya, mutfağa adamaya hiç niyetim yok. Böyle bir kadın arıyorsan başka yerlere bakman gerek.»

«Kendini bunlara ada demiyorum ki ben.»

«O zaman neyi tartışıyoruz?» dedi Samantha.

«Benimle çalışmayı düşünür müydün?»

«Sizin petrol mühendisi çalıştırdığınızı bilmiyordum.»

«Çalıştırmıyoruz.»

«İdarede mi çalışacağım?»

Max başını salladı. «O kadar aptal değilim. Bu tecrübenle arazide olman gerek. Sondaj testleri örneğin... Bunun için biraz kurs görmen gerekir, ama Mepco'da çalışmandan iyidir herhalde. Ben onlarla yapamıyorum. Hiç kurallarını bozmadan şanslarını çok fazla zorluyorlar. Buradaki hangi şirkette olursa olsun mutlaka bir iş bulabilirsin. Evet, ne düşünüyorsun?»

«Birlikte çalışmak nasıl olur bilmem ki? Eğer seninle çalışmazsam, başka bir iş ararım, ama önüme geleni de kabul etmem.»

«Zaten buna gerek kalmaz. Dünden sonra bütün körfez seni konuşuyordur.»

«Alay etme,» diye güldü genç kadın.

Birdenbire, «Seni seviyorum. Ve seninle gurur duyuyorum,» dedi Max. Gözleri iki kor parçası gibi yanıyordu.

«Ben de seni seviyorum,» diye karşılık verdi genç kadın.

«O zaman çabuk yanıma gelip öp beni,» diyerek kollarını açtı Max. Aralarındaki mesafe bir anda eridi, Samantha onun boynuna sarılıp çılgınca öpmeye başladı. Tüm benliğinin hayal bile etmekten korktuğu bir mutlulukla dalgalandığını hissediyordu.

Max de onu kucaklamış ve bırakmaya hiç niyeti yokmuş gibi ona sımsıkı sarılmıştı. Bir süre hiç konuşmadılar, hiç kıpırdamadılar, birbirlerinin kollarında bu anın verdiği mutluluğu tattılar.

Max, isteksizce kollarından ayrılmaya çalışan genç kadının kulağına eğilip, «Benimle evlenir misin?» diye fısıldadı.

«Evet, tabii,» dedi Samantha. Gözleri pırıl pırıldı. «Çok mutlu olurum.»

Öpüştüler.

«Garajdan kimsenin gelmemesi ne iyi oldu, değil mi?» diye takıldı Samantha. 'Ona doğruyu söylesem mi acaba?' diye geçiriyordu aklından.

Max kocaman bir gülüşle, «Sana bir sır vereyim mi?» dedi. «Bu sabah dışarı çıktıktan sonra, 'Kim bilir ne yapıyordur?' diye düşündüm. Senin gibi bir kızı bırakıp gidenin aptal olması gerekirdi.» Gerçekten böyle mi düşünmüştü? Çok şaşırdı Samantha. «Sonra ne yaptım biliyor musun?» diye ekledi Max.

'Hayır,' der gibi başını salladı Samantha.

«Dosdoğru kuma sürdüm arabayı. Saplanacağını biliyordum.»

«Yani sen...»

«Bir yolunu bulup geri gelmem gerekirdi. Kızdın mı?»

Samantha, «Tabii ki kızmadım,» derken, genç adamın eli sırtından yavaş yavaş aşağılara indi ve onu kendine çekti. Bundan sonraki on dakika dünyayı unutup, kendi âlemlerine daldılar.

«Sana bir şey söyleyeyim mi?» dedi Samantha, bir ara genç adamın kollarından sıyrılınca. «Garaja telefon etmedim.» Çapkın bakışlarla kirpiklerinin arasından Max'i süzüyordu. İnanılmaz bir kahkaha attı Max. Ve tam o sırada aklına bir şey gelmiş gibi daha da yüksek bir sesle güldü.

«Neden gülüyorsun?» diye sordu genç kadın. Onun duygulu dudaklarına, büyülü gözlerine, yanık tenli, yakışıklı yüzüne dikkatle bakıyordu.

«Sana gülüyorum. Telefon etmediğin için,» diye karşılık verdi Max.

«O kadar komik değil ki bu.»

«Senin kuma saplanıp, benden garajı aramamı istediğin günü hatırladın mı?»

Nasıl unuturdu o günü Samantha. «Tabii hatırladım,» dedi.

«Ben de garajı aramamıştım.»

«İnanıyorum. Ama numaraları çevirip çaldırmıştın.»

«Evet, ama orası garaj değildi ki. Ofisimdeki özel telefonumu çevirmiştim. Cevap verecek kimse yoktu.»

Samantha yıldırım çarpmışa döndü. «Ben de numarayı nasıl ezbere biliyor, diye düşünmüştüm,» dedi. Oysa, o zaman aralarında hiçbir şey

de yoktu. Utangaç bir tavırla, «Peki, neden beni orada tutmaya çalıştın?» diye sordu.

«Diyelim ki çok değişik bir hanıma rastlamıştım ve onu tekrar görmek istiyordum.»

«Çok memnun oldu,» diye karşılık verdi genç kadın. Max ellerini tutuyordu. «Ben de öyle,» diye karşılık verdi.

Samantha birdenbire dönüp baktı. «Tanrım!» diye bağırdı. «Erkenden orada olmaya söz vermiştim... Max sevgilim...»

«Biliyorum,» dedi Max. «Senin arabanla gidelim, benimkini çıkaracak vakit yok.»

Genç kadın, «Eşyalarımı alayım,» diyerek yatak odasına koştu ve dağınık yatağına hayretle baktı. Karışık çarşaflar adeta mutluluklarının bir simgesiydi. Ama yatağı düzeltecek vakti yoktu, sonraya bıraktı.

Max mutfak kapısını açmış, bekliyordu. Samantha pencerenin içinden araba anahtarlarını ve gözlüklerini kaptı. İkisi de unuttukları bir şey var mı diye çabucak içeri bir göz attıklarında, Max tezgâhın üzerinde Samantha'nın sarı miğferini gördü.

Genç adam gidip miğferi aldı, düşünceli bir tavırla ellerini üzerinde gezdirirken Samantha, onun da kendisine hak verdiğini, bunu kazanmak için verdiği emeğe ve yıllarına saygı gösterdiğini biliyordu. Hafif bir gülümsemeyle ona baktı Max, bakışları sakin, ciddi ve huzur doluydu. «Haydi bakalım,» dedi. Bir an durakladı, sonra miğferini genç kadına uzattı. «Kuyuda olmamız gerekir. Çok işimiz var.»